Mano širdies gėlės kiekvienai dienai:
Meditacijos Širdžiai, Protui ir Sielai

Sri Chinmoy

SRI CHINMOY

MANO ŠIRDIES GĖLĖS KIEKVIENAI DIENAI

Vertė Bronislava Aniceta Černienė

ŠRI ČINMOJAUS Centras
Kaunas, 2018

PRATARMĖ

Šiomis 365 dvasinėmis atvertimis – po vieną kiekvienai metų dienai – Šri Činmojus veda skaitytoją link vidinės šviesos ištakų, iš kurių ateina pati šviesa.

Subtilūs, giliai įsiskaitytų ir įsisąmonintų šių aforizmų ir apmąstymų sąskambiai ilgam ataidi proto ir širdies erdvėse.

Visiškai paprastos ir kartu nenusakomai įžvalgios gelmės – išmintis, išsiliejanti poetine forma... ir poezija, nešanti skaitytoją link naujų savirealizacijos aukštumų.

Panašią knygą galėjo parašyti tik save realizavusio dvasinio Meistro plunksna. Knyga skirta skaityti diena po dienos, iš naujo vis sugrįžtant ir saugant jos išmintį veržliose širdyse, ieškančiose amžinųjų dvasinių vertybių ir besiilginčiose Dievo.

***

Šią knygą sudaro ištraukos iš Šri Činmojaus kūrybos. Tai pasaulyje plačiai žinomas, save visiškai realizavęs indų dvasinis Mokytojas, kurio mokymas vadinamas „Širdies (meilės, atsidavimo ir atsižadėjimo) keliu“. Ši knyga gali pasitarnauti mokantis medituoti bei auginti savo dvasines savybes, kurių kiekvienam iš mūsų reikia.

Kiekvienas knygos puslapis skirtas giliems apmąstymams apie žmoguje slypintį dieviškumą, apie žmogaus kelią į Dievą. Šri Činmojus yra įsitikinęs, kad kiekviename iš mūsų lyg gėlė žiedlapis po žiedlapio skleidžiasi pirmapradis tobulumas, mūsų „vidinis Vairininkas“ – Dievas mumyse. Mediuodamas šiuos tekstus tiesos ieškotojas pajunta sąskambį širdyje, savo vidinį sužydėjimą, kuris suteikia džiaugsmą ir prasmę kiekvienai dienai. Šitas vidinis „žydėjimas“ tampa nuolatiniu mūsų palydovu, apšviesdamas visa mūsų viduje ir už mūsų – harmoningai puoselėja ir maitina.

Ši knyga skirta skaitytojams, siekiantiems dvasinės pažangos ir tobulinti save.

TURINYS

Kai ateina Naujieji metai.....5
SAUSIS. Veržimasis.....7
VASARIS. Žemiškoji laimė ir dangiškoji palaima.....38
KOVAS. Valios jėga ir ryžtas.....66
BALANDIS. Tyrumas.....97
GEGUŽĖ. Ramybė.....127
BIRŽELIS. Meilė.....158
LIEPA. Šviesa.....188
RUGPJŪTIS. Atsidavimas.....219
RUGSĖJIS. Dėkingumas.....250
SPALIS. Išsižadėjimas.....281
LAPKRITIS. Tarnystė.....311
GRUODIS. Manifestacija.....341

KAI ATEINA NAUJIEJI METAI

Naujųjų Metų išvakarėse Žemėje švinta nauja sąmonė. Dievas dar kartą įkvepia ir pripildo kiekvieną savo kūrinį, kiekvieną žmogiškąją būtybę naujos vilties, naujos šviesos, ramybės ir naujo džiaugsmo. Dievas byloja: „Kai aušta Naujieji Metai, jūsų viduje taip pat švinta nauja sąmonė. Su šia nauja sąmone bėkite prie paskirtojo tikslo.“ Mes įsiklausome į Dievo, į savo vidinio Vairininko, paliepimus ir susimąstome apie pirmapradę Realybę. Naujieji Metai tokiu būdu skatina, įkvepia ir budina mus siekti savo didžiojo Tikslo.

Švintant Naujiesiems metams, pasistenkime įsisąmoninti: nūnai privalome pranokti pačius save. Mes privalome peržengti savo dabartinių sugebėjimų ir pasiekimų ribas. Jei mumyse prabunda tokio pobūdžio ryžtas, Dievas apglėbs mus savo ypatingais palaiminimais.

Dievas visada nori, kad mes judėtume pirmyn. Jis nenori, kad žvalgytumėmės atgal. Jei bėgikas, greit bėgdamas, atsigręš, jis suklups. Analogiškai nutiks ir mums, jei gręžiosimės atgal į praėjusius metus, galvosime vien apie savo kančią, liūdesį, nesėkmes, praradimus ir panašiai. Bet jei žvelgsime į priekį, giliai savyje pamatysime atgyjančią viltį.

Šiais naujais metais kiekviena diena vienodai svarbi. Tarkime, kad bėgikui reikia nubėgti šimtą metrų, kad pasiektų tikslą. Nubėgęs dvidešimt metrų didžiausiu greičiu, jis jaučia, kad greit pasieks tikslą, nes taip sparčiai bėga. Tad nepastebimai atsipalaiduoja. Tačiau bėgikas tik tada laimės – arba bent jau galės būti patenkintas savo greičiu – jei nuo pat starto pradžios iki pat pabaigos pajėgs išlaikyti tą patį didžiausią greitį.

Veržiamiesi link gyvenimo tikslo, mes pamažu darome pažangą. Tačiau judėdami pirmyn, privalome išlaikyti vienodą veržlumą. Tarkime, bėgikas ruošiasi nubėgti penkias mylias. Išgirdęs starto šūvį, jis pradeda su dideliu užsidegimu labai greitai bėgti, bet po dviejų ar trijų mylių labai nuvargsta ir pailsta, jėgos išsenka. Jei pasiduoda vien todėl, kad pavargo ir dingo įkvėpimas, jis taip ir nepasieks tikslo. Bet jei bėgs toliau, nors jo greitis ir sumažėjo, jis galų gale pasieks tikslą. Ir tada tikrai pajus, kad verta buvo kovoti ir nugalėti fizines kančias.

Kiekvieną dieną, rytui išaušus, dera jausti, kad privalome nuveikti šį tą naujo. Kiekvieną dieną mes žengiame į priekį. Jei veržiamės, visada tarsi bėgame. Rytą, pradėdami savo kelionę, jauskime, kad ši diena tėra vakarykštės dienos kelionės tąsa –

niekada nemanykime, kad tai nauja pradžia. O kitą dieną vėl įsivaizduokime nuėję dar vieną mylią. Tik tokiu būdu vieną gražią dieną sužinosime, kad pasiekėme savo Tikslą.

Kaskart, žengdamas į Naujuosius metus,
Pasiryžk palikti ir nepasiimti
Savo ankstesniojo senojo AŠ.
Atverk naujo gyvenimo kelią,
Ir būsi laimingas.
Uždaryk senojo gyvenimo vartus.
Ir būsi laimingas.

SAUSIS
VERŽIMASIS

Sausio 1-oji

Veržimasis veda žmogų link Dievo-Sąmonės.

Veržimasis – tai vidinis šauksmas, kylanti liepsna. Veržimąsi pajuntame jau savo kelionės pradžioje, taip pat ir kelionės pabaigoje. Kalbame ne apie paprastą, žemišką, žmogišką kelionę, bet apie dieviškąją kelionę, kuri neturi nei pradžios, nei pabaigos, nei gimimo, nei baigties. Ši kelionė yra tikslinga, bet ji nesustoja ties jokiu tikslu, mat akivaizdu, kad šiandienos tikslas tėra išeities taškas rytojaus kelionei. Pradėję sąmoningai ir nuoširdžiai veržtis, jaučiame, kad žengiame Amžinybės keliu ir eisime juo amžinai, atsiverdami šviesai, įgydami vis daugiau šviesos, vis gausingesnės beribės Šviesos. Mes nešime šią šviesą besiveržiančiai žmonijai, tad šis mūsų pasaulis galop virs Dangiškąja Karalyste.

Kai Dievas įžengia į tavo gyvenimą,
Jis atneša Savo Gailestingumą-Varpą
Gausti viduje,
Veržlioje tavo širdyje.

Sausio 2-oji

Veržimasis yra liepsnojanti ugnis, kuri slaptai bei slėpiningai kelia mūsų sąmonę aukštyn ir galiausiai išlaisvina mus.

Veržimasis, vidinė liepsna. Skirtingai nei kitos liepsnos, ši nieko nenudegina. Ji apvalo, šviesina ir transformuoja mūsų gyvenimą. Išvalę savo žemesniąją prigimtį, mes tikimės išvysti Dievo Veidą. Kai mūsų išorinę prigimtį apima nušvitimas, jaučiame: Dievas artimas ir brangus mums. Jis – visa apglėbiantis ir visa mylintis. Kuomet mūsų prigimtis – tiek žemesnioji, tiek išorinė – įsilies į transformaciją-liepsną, mes suvoksime tiesą: Dievas yra slaptasis Vairininkas, šviesiausia Kelionė ir aukščiausias Tikslas.

Veržimasis-liepsna – skubus nuskaidrinimas.
Galingai apvalo
Snaudžiantį kūną,
Slopinantį vitalą
ir abejojantį protą.

Sausio 3-ioji

Be veržimosi nėra realizacijos.

Kai kas mano, kad troškimas ir veržimasis yra viena ir tas pat. Nelaimė, o gal laimė, kad tai – netiesa. Tai du visiškai skirtingi dalykai. Troškimas nori pasaulį pajungti ir valdyti. Veržimasis siekia pasaulį išlaisvinti ir puoselėti. Troškimo energija yra išeinanti. Veržimasis – įsiliejanti šviesa. Troškimas sako žmogui: „Valdyk viską. Tu būsi laimingas.“ Vargšas žmogus, norėdamas valdyti bent vieną dalyką, regi, kaip pats yra negailestingai pavergiamas ir valdomas kūrinijos. Veržimasis žmogų moko: „Realizuok viena – Dievą. Ir tu būsi laimingas.“ Žmogus laimingas ir palaimintas kelyje aukštyn ir savin, dar prieš išvysdamas Dievą, vidiniame gyvenime jaučia neapsakomą ramybę, o išoriniame gyvenime – šviesų džiaugsmą. Jis nujaučia, kad aukščiausios Transcendencijos realizacija jau ne už kalnų – negali būti tolima perspektyva.

Kai esu aš savo troškimų kupiname prote
Kalbu maldas, skaudinančias
Mano Viešpatį Aukščiausiąjį.
Kai aš esu veržlioje savo širdyje,
Mano Mylimas Aukščiausiasis laimina mane
Ne tik dvasinga meditacija,
Bet ir vaisinga satisfakcija.

Sausio 4-oji

Veržimasis – tai bekraštis kelias, vedantis visada pirmyn link Transcendencijos.

Veržimasis –tai mūsų vidinis skatintojas pranokti pasiektą patirtį ir savirealizaciją. Veržimąsi galima išvystyti. Tai primena gatvės perėjimą žingsnis po žingsnio. Kaskart veržiamiesi, mes atliekame savo sąmonės gelmėse širdingą Transcendencijos priėmimo apeigą. Gyvenimas turi vidines duris. Veržimasis atveria jas. Troškimas jas uždaro. Veržimasis atveria duris iš vidaus. Troškimas jas uždaro iš išorės. Gyvenimas turi vidinį žibintą. Tai – veržimasis. Kai mūsų veržimasis visada bus liepsnojantis, jis būtinai perduos spinduliuojančią šviesą visai Dievo kūrinijai.

Aš atėmiau maistą iš savo minčių-troškimų,
Todėl mano veržimasis-liepsna
Kyla strėle aukštyn labai sparčiai
Ir tuoj tuoj palytės
mano Mylimojo Aukščiausiojo Pėdas-Lotosus.

Sausio 5-oji

Tai, ko mums reikia, yra veržimasis, Tiesos ieškojimas, nieko daugiau. Kai mumyse rusena tikras tiesos alkis, mums jokios paramos nebereikia.

Veržimasis yra maldavimas mūsų širdies vidaus. Pajuskite tokį patį maldavimą, kaip maldauja vaikas. Vaikas, liejantis ašaras, yra jūsų vidujybėje. Jis verkia, nes nori pranokti save. Šį keliantį maldavimą, šitą aukštyn sklindantį šauksmą savo širdyje mes vadiname veržimusi. Kai veržiamės širdies ašaromis, regime, kad iš aukščiau į mus nusileidžia Dievas. Širdis maldauja ir ilgisi tarsi kylanti ugnies liepsna, plaikstydamasi aukštyn. Širdies liepsna siekia pakilti už proto ribų, tad visada kyla aukštyn. O Dievas nuolat nusileidžia su savo Malone, tarsi upė, tekanti žemyn. Tai panašu į dviejų asmenų susitikimą; vienas jų yra pirmame, o antrasis – trečiame aukšte. Kaip tai vyksta? Mes pakylame į antrą aukštą, o Dievas leidžiasi link antro aukšto. Ten mes susitinkame ir išpildome vienas kitą. Kai veržimasis ir Malonė susitinka, mes pradedame patirti vienijimosi su Dievu dieviškąjį įgyvendinimą.

Ne, neįmanoma
Nė vienam vidiniam maldavimui
Likti neišgirstam.

Sausio 6-oji

Mes trokštame, kad Dievas būtų mūsų pusėje. Tačiau mums reikia veržtis, kad perkeltume save Dievo pusėn.

Jeigu kas nors turi troškimą, bet nenori jo veržiamiesi siekti, tai vis geriau, negu neturėti nei troškimo, nei veržimosi. Mat toks žmogus neišvengiamai patirs daug išgyvenimų ir anksčiau ar vėliau praregės, kad troškimai nesuteikia pasitenkinimo. Tada jis šoks į veržimosi jūrą. O jei kas nors vėl įžengs į troškimo lauką po to, kai pabuvojo veržimosi pasaulyje, tai bus tikra katastrofa. Jei tūlas nesiveržia, galime pasakyti, kad jis tiesiog nemokša, mat nežino, jog egzistuoja kai kas, kas vadinama vidine ramybe, vidine palaima, vidine šviesa. Jei kas nors nematė šviesos ir būna tamsiame kambaryje, Dievas jo nekaltins, nes tas žmogus nežino, kad yra dar ir šviesos sklidina menė. Tačiau jei tūlas nori grįžti į įprastą gyvenimą po to, kai išgyveno vidines patirtis, tuomet jis bus vidinės savigriovos ir žlugimo auka.

Jei išties nori sutrumpinti
Savo troškimų pasakojimą,
Tada iškart pradėk dainuoti
Ilgą veržimosi giesmę.

Sausio 7-oji

Širdis be veržimosi – tai neabejotinai visiškai pasiklydęs keleivis.

Kartą pradėję dvasinį gyvenimą, niekada niekada negrįžkite prie įprastinio. Sugrįžę prie įprastinio gyvenimo, išoriniame pasaulyje tapsite pajuokos objektu, o vidiniame – nepatikimu žmogumi. Žmonės sakys: „Šitam vargšui nepasisekė. Štai kodėl jis pasidavė ir sugrįžo atgal pas mus. Dieviškosios jėgos kosmose bylos: „O, jis nesidomi mumis, jam įdomesnis nemokšiškas gyvenimas“, ir jos nebesistengs daugiau jums padėti. Be to, sąmoningai ar nesąmoningai, visada lyginsite dieviškąjį gyvenimą, kurį palikote, su gyvenimu, į kurį grįžote. Toks lyginimas visada bus nepalankus kasdieniam gyvenimui. Jūsų siela, dieviškasis spindulys jumyse, privers jus pajusti, kad atsisakėte paties vertingiausio dalyko. Tada jūsų kasdienybę apims žlugimas.

Neprarask savo širdies-veržimosi!
Kitaip
Tavo protas patirs žlugimą,
Kuris vis didės ir didės, kol taps pats didžiausias.

Sausio 8-oji

Veržimosi gyvenimas yra gyvenimas rimtyje. Veržimosi gyvenimas yra palaimos gyvenimas.

Prieš įžengdami į veržimosi pasaulį, mes gyvename troškimo pasaulyje. Gyvenant troškimo pasaulyje mums reikšmingiausia yra didybė. Net ir pradėjus veržimosi gyvenimą, didybės idėja mums kartais atrodo svarbi. Tačiau veržimosi pasaulio tikroji savastis yra gerumas ir kilnumas. Troškimas siekia didybės. Veržimasis šaukiasi gerumo.

Padovanok savo širdžiai veržimąsi.
Jai jo tikrai stinga.
Padovanok savo gyvenimui prašviesėjimą.
Tavo gyvenimas to nusipelno.

Sausio 9-oji

Dievą galime regėti remdamiesi savo vidiniu maldavimu, kurį mes vadiname veržimusi, arba mūsų viduje kylančia liepsna.

Nėra kito kelio sužinoti, ką Dievas daro, ką Dievas turi ir kas yra Dievas, išskyrus veržimosi gyvenimą. Mano veržimosi gyvenimas atskleidžia man visus Aukščiausiojo slėpinius. Jis pasako man, ką Dievas slapčia veikia. Jis byloja man, ką Dievas laiko paslaptyje, ir kas Dievas yra slaptoje. Tik manasis veržimosi gyvenimas gali naudotis visomis Dievo paslaptimis.

Prieš pradėdamas savo veržimąsi-gyvenimą,
Buvau vieniša širdis.
O dabar aš –
Besišypsanti ir džiūgaujanti Širdis-pasaulis.

Sausio 10-oji

Veržimasis reiškia ramybę. Ši ramybė galima tik tada, kai pasireiškia visa apglėbiančiu ir visa mylinčiu neprisirišimu.

Egzistuoja ypatingas būdas pagreitinti realizaciją – tai sąmoningas veržimasis. Dievas privalo būti pirmoje vietoje. Neturi būti nei motinos, nei tėvo, nei sesers, nei brolio, – nieko, išskyrus Dievą, vien Dievą. Teisybė, mes linkę regėti Dievą žmonėse, tačiau iš pradžių privalome pažvelgti Jam akis į akį. Dauguma mūsų meldžia pinigų, šlovės, vardo, materialios sėkmės ir gerovės; ir niekada neprašo bent lašelio vidinės išminties. Jei šauksimės nuoširdžiai, atsidavę ir dvasingai, besąlygiškos vienybės su mūsų vidiniu Vairininku, tuomet šiandienos netobulasis žmogus persikeis į rytdienos Dievą – įsikūnijusią tobulybę.

Kaip mano gyvenimo troškimo burna
Baugina mane,
Lygiai taip pat
Akys mano širdies veržimosi
Sustiprina mane.

Sausio 11-oji

Kai veržiamės, nueiname toli už fizinio proto veiklos sferos ribų ir atsisėdame prie Dievo Kojų Šviesos.

Kaip mes veržiamės? Tinkama yra koncentracija, meditacija ir kontempliacija. Veržimasis aprėpia tiek meditaciją, tiek maldą. Tas, kas meldžiasi, jaučia vidinį šauksmą realizuoti Dievą savyje, o tas, kas medituoja, jaučia dar ir reikmę Dievo Sąmonę perkelti tiesiai į savąją esybę. Skirtumas tarp maldos ir meditacijos yra toks: kai meldžiuosi, aš kalbu, o Dievas klausosi, kai medituoju, Dievas kalba, o aš klausausi. Kai meldžiuosi, Dievui prisieina klausytis. O kai medituoju, aš nuraminu ir nutildau protą, tad girdžiu, ką Dievas visada sako man. Abu būdai yra geri.

Norėdamas realizuoti Dievą
Transcendentinėse Jo Aukštybėse,
Kiekvienas ieškantysis privalo turėti
Ganėtinai ilgalaikę veržimosi Programą.

Sausio 12-oji

Kai mes pradedame trokšti Aukščiausiojo, tai ir yra veržimasis.

Kaskart, kai veržiatės, – noriu pasakyti jums – jūsų tobulumas auga, didėja. Jūsų veržimasis vis bręsta ir liepsnoja. Nuoširdus veržimasis reiškia tobulumo – lotoso – prasiskleidimą. Lotosas, kaip žinote, turi daugybę žiedlapių. Kaskart, kai veržiatės ypač dvasingai, prasiskleidžia vienas lotoso žiedlapis. Atsivėrus bent vienam žiedlapiui, tobulybė sužėruoja visame lotose.

Veržimosi pastangos
Visada suteikia pasitenkinimo vaisių.
Kartais tam gali prireikti laiko,
Bet rezultatai tikrai
Neabejotini.

Sausio 13-oji

Veržimasis – tai kelias be pabaigos, kuris veda į amžinai pranokstančią save Transcendenciją.

Kai kalbate apie Dievo Valandą, turėtumėte žinoti, kad tai – dieviškasis momentas, kai Dievas nori, kad Jūs realizuotumėte ir išreikštumėte Jį čia, žemėje. Kaip jums suderinti Dievo Valandą ir savąjį veržimąsi? Ogi atliekant savo vaidmenį, kitaip tariant, ypač dvasingai atliekant savo vaidmenį. Itin dvasingai medituokite. Kasdien prieš meditaciją iškelkite sau ypatingą tikslą – aukščiausią Aukštumą, kurios mėginate siekti. Galite ją pavadinti Auksiniu Transcendencijos Krantu. Meditacijai pasibaigus, jūs vis dar nepasiekėte Aukščiausiojo. Jūsų intencija, jūsų dvasinė valia siekė Aukščiausiojo, tačiau vis dar nepasiekė jo. Jei apgailestausite, jei sielositės, tuomet – galiu jums pasakyti – niekada nesugebėsite pasiekti savo tikslo.

Kiekvieną dieną veržimasis
Prasideda su naujomis galimybėmis.
Kiekvieną dieną veržimasis
Pasibaigia naujais pasiekimais.

Sausio 14-oji

Tik veržimasis – niekas kitas – yra žmogaus išsigelbėjimas.

Pajuskite, kad egzistuoja ypatinga valanda, auksinė valanda, skirta jums pasiekti savo tikslą. Dievo valanda – ne jūsų valioje, ji priklauso Dievui. Savo gailestinga Valia Jis padovanos ją kada nors jums, bet turite visą teisę įsivaizduoti, kad toji valanda yra dabar, šiandienos meditacijoje. Pasibaigus meditacijai, nesijauskite nelaimingi, jei Dievo Valanda neišmušė. Rytoj, meditacijos metu, vėl galite tikėtis Dievo Valandos.

O mano veržlioji širdie,
Pasilik su manimi.
Džiūgaujanti mano siela artėja
Su tavim ir manim
Į Dangiškosios Ekstazės Rūmus.

Sausio 15-oji

Nenuilstamas širdies veržimasis – tai begalinis Dievo Pasididžiavimas.

Dievo Valanda – tarsi lotosas. Jis pražysta žiedlapis po žiedlapio. Giliai jūsų viduje – lotosas, tačiau jis skleidžiasi tik po vieną žiedlapį. Tik prasiskleidus visiems žiedlapiams jis visiškai pražysta. Panašiai ir Dievo Valanda pražysta mums veržiantis. Jūs negalite atskirti Dievo Valandos nuo veržimosi. Kai jūs pasiekiate Aukščiausią, Tobulybės viršūnę, tąsyk Dievo Valanda, kurią pavadinome lotosu, savaime visiškai pražysta.

Tai, ką turiu šiandien –
Mažytė veržimosi sėklelė.
O rytoj ji taps
Galinga realizacija –
Žydėjimu.

Sausio 16-oji

Kad uždegtumėte savo veržimosi liepsną, pasistenkite pajusti, kad jūsų gyvenimas yra pašvęstas.

Vienintelis mano prašymas jums – nieko nedarykite per prievartą. Dievas paprašė jūsų veržtis, ir štai jūs veržiatės. Ar būsite apdovanoti dieviška pergale – tai Dievo rankose. Nuo to priklauso, ar jūsų veržimasis bus išpildytas. Kasdien būkite kupini ryžto: „Aš bandysiu pasiekti tai.“ Tai jokiu būdu nereiškia, kad liaupsinate ar aukštinate savo ego. Dera jausti: tik pasiekę savo tikslą, tik įvykdę savo paskirtį, – tik tada tapsite sąmoningu Aukščiausiojo instrumentu.

Tegul tavo besiveržianti širdis bus
Ištverminga.
Tada tavo pasiaukojantis gyvenimas automatiškai
Taps
Įkvepiančiu pasitikėjimą.

Sausio 17-oji

Veržimasis – tai sielos pabudimas.

Visi žmonės yra Aukščiausiojo instrumentai. Bet dauguma – nesąmoningi instrumentai. Mes nežinome, kad esame instrumentai; galvojame, kad esame veikiantieji. Bet pradėję gyventi dvasinį gyvenimą, pajuntame, kad nesame veikiantieji; kažkas kitas yra veikiantysis, tai – vidinis Vairininkas, Aukščiausiasis. Šiuo metu, kaip asmenybė ir individualybė, turite visą teisę jausti, kad tai jūs meldžiatės ir medituojate. Tačiau greit išaus diena, kai pajusite, kad ne jūs esate tas, kas meldžiasi ir medituoja, o kažkas kitas, būtent – Aukščiausiasis jumyse.

Kaip tu galėtum pralaimėti
Gyvenimo kovos lauke,
Jei jau gerai pažinai
Tikrąją realybę savyje –
Savo širdies veržimosi maldavimą?

Sausio 18-oji

Veržimosi gyvenime ypač didelę reikšmę turi du dalykai: valios jėga ir malda.

Viskas priklauso nuo jūsų keliamų tikslų. Šiandien galbūt norite realizuoti Dievą savo gyvenimu, bet gali būti, kad rytoj pasijusite nelaimingas, galvodamas, kad jei tai padarysite, nebegalėsite džiaugtis gyvenimu. Galbūt ryte šaukiatės beribės ramybės, šviesos ir palaimos, ir sakote Dievui, kad negalite be Jo egzistuoti. O vidurdienį gal tampate visiškai abejingi. Gali būti, kad mąstote, jog realizavę Dievą savo gyvenimu, nebegalėsite mėgautis įvairiomis ydomis, vitaliniu gyvenimu ir kitais netobulumais. Ar tuo metu jūs išties norite Dievo, ar jausmingo gyvenimo? Kiekvieną mirksnį veržkitės, veržkitės. Tik tai darant išmuš Dievo Valanda.

Atrodo, kad mano Viešpačiui
Diena iš dienos
Tenka kartoti tik viena:
Intensyvink savo širdies veržimosi maldą.

Sausio 19-oji

Paprasčiausias veržimosi apibūdinimas – įstabioji liepsna, kylanti Dangun.

Vidiniame pasaulyje dėl Dievo realizacijos mes atiduodame savo veržimąsi. Mūsų veržimosi liepsna uždegta paties Dievo.

Realizacijos vaisius mes taip pat gauname tiesiogiai iš Dievo. Jis – mūsų Įkvėpėjas. Dievas – Amžinas Davėjas. Dievas – Amžinas Priėmėjas. Dievas panaudoja mūsų veržimąsi tam, kad pasiimtų mus pas save. Dievas panaudoja realizaciją, kad atneštų save mums. Dievas aukojasi, kai mes gyvename veržimosi pasaulyje. Dievas tampa auka, kai mes gyvename realizacijos karalystėje. Tačiau Dievas byloja, kad nėra tokio dalyko kaip auka. Čia, Žemėje, ir ten, Danguje, teegzistuoja viena – vienovė – išsipildymas vienovėje ir vienovės įgyvendinimas.

Mano veržimasis,
Tartum Dievo Gailestingumas,
Bus amžinas, begalinis ir nemirtingas.

Sausio 20-oji

Žmogaus išsigelbėjimo paslaptis yra jo veržimasis, niekas kitas.

Kai pasėjame į žemę sėklą, visada turi praeiti tam tikras laiko tarpas, kad sulauktume derliaus. Dvasiniame gyvenime sėkla yra veržimasis, o derlius – įsisąmoninimas (realizacija). Be veržimosi niekada nebus įsisąmoninimo. Kas yra veržimasis? Ar tai, kas jau yra mumyse, ar tai, ką ruošiamės įsigyti? Ir viena, ir kita. Sakydami, kad turime siekį, esame teisūs, nes iš tikrųjų retkarčiais galvojame apie Dievą ir susimąstome apie Jį. Sakydami, kad mums dar stinga troškimo veržtis Jo link, bet tikimės, kad kada nors to turėsime apsčiai, taip pat esame teisūs, nes mūsų meilė Dievui nėra nei pastovi, nei spontaniška. Sėdėdami prie Amžinybės kojų, suprantame, kad mūsų siekį neišvengiamai lydi realizacija. O kai susidraugaujame su amžinuoju laiku, pradedame numanyti, kad realizacija visada buvo čia, pasislėpusi mūsų troškime veržtis aukštyn.

Jokia nedieviška jėga,
Jokia priešo prievarta,
Joks pasąmonės monstras
Negalės sulėtinti didžiulio greičio
Mūsų pasišventimo-veržimosi-valties,
Artėjančios prie Auksinio Kranto
Mūsų Mylimojo Aukščiausiojo
Jo paties išrinktą Valandą.

Sausio 21-oji

Veržimasis yra atsižadėjimas, o atsižadėjimas yra sąmoninga žmogaus vienybė su Dievo Valia.

Visi mes gyvename margame, priešybių kupiname, dviveidiškame ir permainingame pasaulyje. Kai norime pakelti savo sąmonę prie Aukščiausiojo ir stengiamės veržtis, troškimas it vagis įsėlina ir apvagia mus, pasiglemždamas mūsų sielos veržimąsi, tyrą atsidavimą Dievui, atsižadėjusią valią, kuriuos anksčiau skyrėme Visagalei Valiai. Kristus pasakė: „Kas negims iš aukščiau, neregės Dievo Karalystės.“ Ko moko mus šis didis apreiškimas? Mes sužinome, kad troškimo gyvenimas turi užleisti vietą veržimosi gyvenimui. Jei veržimasis neiškils į pirmą vietą, niekada neprabus naujas gyvenimas. Dievo Karalystė tik tada bus įkurta, kai giliai viduje uždegsime veržimosi liepsną.

Mano susipainiojęs protas man sako,
Kad gyvenimas –
Tai tik baisus košmaras.
Mano besiveržianti širdis man sako,
Kad gyvenimas gali tapti
Nuostabia svajone.
Kodėl gi neturėčiau duoti šanso
Savo pasiaukojančiai širdžiai?

Sausio 22-oji

Tikroji žmogiškosios prigimties transformacija vyksta ne tada, kai gyvenate griežtai asketiškai ar visiškai pasitraukiate iš pasaulio, o tada, kai pamažu ir visam laikui prašviesėjate. O tam reikia veržtis. Siekis, aspiracija, veržimasis yra šio prašviesėjimo pranašas.

Jei galite pasiekti tokią sąmonės būseną ir jausti, kad be Dievo negalite gyventi net kelių minučių, vadinasi, jūs atrasite Dievą. Tokią akimirką jūs atrasite Dievą dėl savo aukščiausiojo siekio. Jūsų slapčiausia vidinė liepsna turi būti uždegta, o po to reikia šauktis – šauktis Dievo taip, kaip vaikas verkdamas šaukiasi motinos. Tik tada galite atrasti Dievą.

Kiekviena veržimosi akimirka
Yra spartus žingsnis link Dievo.
Iš tiesų
Tai – didžiausia patirtis
Ieškančiojo gyvenime.

Sausio 23-ioji

Jei nežinote, kuria kryptimi turėtų tekėti jūsų gyvenimo upė, tuomet prašau jūsų sekti paskui savo širdies siekį.

Vidinis lavinimas. Ko mes galėtume išmokti iš vidinio mokymo? Siekti, veržtis. Tai yra vidinė liepsna, aukštyn vidujybėje kylantis šauksmas. Tokia deganti liepsna yra kiekviename. Tačiau, nelaimė, dauguma mūsų nė piršto nepajudina, kad pasinaudotų šia vidine liepsna. Savo kasdieniame gyvenime mes labiau esame linkę remtis kuo kitu: troškimu. Troškimas yra kažkas tokio, kas mus suvaržo. O veržimasis yra tai, kas mus išlaisvina. Troškimo esmė – turėti, valdyti arba būti valdomam. Veržimosi esmė – praplėsti, išskleisti ir įamžinti savo žemiškąją egzistenciją.

Tu esi ne proto troškimų džiunglės.
Tu – širdies veržimosi žibintas.

Sausio 24-oji

Tavo širdies malda – tikra brangenybė. O, veržlusis! Neleisk prie jos artintis tamsiam, visa žalojančiam ir kenkiančiam savo vitalui. Tavo širdies šauksmas lekia lyg erelis, kad pasiektų tavo skaisčios sielos aukščiausią tikslą.

Nusivylimas ir depresija niekada nepadės mums. Nedera šauktis Aukščiausiojo dėl šių dviejų dalykų. Mes privalome Jo šauktis iš slapčiausių savo širdies gelmių, spinduliuojančia veržlia liepsna. Tik toks veržimasis nuneš mus prie Aukščiausiojo. Dvasingi žmonės turi būti optimistai, kadangi turi tikėti Dievo Šviesa. Mes privalome stengtis būti šviesoje, o ne tamsoje. Būdami šviesoje negalime patirti nei nesėkmės jausmo, nei nusivylimo.

Netikėtas vidinis maldavimas
Pavertė jo nusivylimą gyvenimu
Galingiausiu
Veržimosi džiugesiu.

Sausio 25-oji

Gyvenimas, nesiekiantis Dievo realizacijos, nevertas nė kiaušinio lukšto.

Veržtamiesi niekada negalėsime pasakyti, kad esame nesąmoningi. Kiekvieną akimirksnį sąmoningai darysime teisingus dalykus. Kai nesiveržiame, būname nesąmoningi. Taigi, kaskart, nuoširdžiai siekdami šviesos, pasijuskite esą sąmoningi. Jei veršitės nenuoširdžiai, taip pat būsite nesąmoningi. Jei esate nesąmoningi, kaip nugalėsite nedieviškas jėgas? Todėl visada būkime siekiantieji. Nes būtent tada galime būti sąmoningi. Veržimasis ir sąmoningumas visada neatsiejami. Kai sąmoningai veržiamės, negalime puoselėti nedieviškų minčių.

O pasauli, nesupančiok manęs,
Neapakink manęs!
Paprasčiausiai leisk man sugrįžti
Į savo gimtuosius
Širdies-veržimosi namus.

Sausio 26-oji

Mes turime veržtis, kad laimėtume Auksinę Visovę, kad išvystume Auksinį Transcendencijos Krantą. Štai ko tikimės iš veržimosi, liepsnos, kylančios mūsų viduje.

Kaip veržimąsi padaryti didesnės vertės? Jūs labiau jį įvertinsite tik tada , kai žinosite, ką veržimasis jums gali duoti. Visada stenkitės įžvelgti paslėptą tikslą. Pamatėte vaisių. Jūs žinote, kad tik suvalgęs jį būsite patenkintas. Įsivaizduokite, kad veržimasis – tai vaisius, kuris suteiks pasitenkinimą tik tada, kai jį suvalgysite. Taigi derėtų veržtis kasdien. Tada jūs pasieksite svarbiausią tikslą – Dievą.

Veržimasis –
Sąmoningai prasiplečiantis šansas
Pelnyti auksines galimybes.

Sausio 27-oji

Veržimasis yra vidinis įkvėpėjas ir skatintojas pranokti tiek jau pasiektą patirtį, tiek ir realizaciją.

Tinkamai veržimąsi įvertinsite tik žinodami, kad jis suteiks jums patį aukščiausią pasitenkinimą, realizaciją. Jei žinosite, koks bus galutinis rezultatas viso to, ką darote, tuomet jums tikrai nestigs veržlumo. Veržimosi džiaugsmą prarandate todėl, kad visą laiką pamirštate, ką jis jums gali duoti. Žmonės meldžiasi dvi dienas, du mėnesius, dvejus metus, o paskui visiškai pamiršta tikslą. To nepakanka. Reikia melstis dvidešimt metų. Naudodamiesi dujine virykle, turite pasukti rankenėlę iki tam tikros ribos, kad užsidegtų ugnis. Jei nepakankamai pasuksite, ugnis neužsidegs. Taip ir jūsų veržimasis turi pakilti iki tam tikros ribos; tik tada jis padės jums pasiekti tikslą.

Besiveržianti širdis
Ir ryžtingas protas
Gauna ypatingus
Palaiminimus – Dievo Meilę.

Sausio 28-oji

Atkreipkite dėmesį, kokia stipri yra besiveržiančio lašelio jėga! Jis gali priversti pajusti mus, kad Dievas-Begalybė priklauso tik mums. Ir kai ką daugiau – kad beribė Dievo Meilė, Ramybė, Džiaugsmas ir Galia visada yra mūsų.

Po kelerių metų mūsų veržimasis pasidaro monotoniškas. Žmonės, užuot kopę aukštyn į medį, ima leistis žemyn. Tėra viena išeitis: suvokti, ką veržimasis mums gali duoti. Regėdami prieš akis tai, ką mūsų siekis gali duoti, panorėsite ruoštis tam, žadinsite save, kiek įmanoma labiau pripildysite save veržimusi. Tad visada žiūrėkite vienu žingsniu į priekį, vienu žingsniu pirmyn, arčiau realizacijos, arčiau tikslo. Tada net nereikės stengtis – jūs tiesiog plauksite veržimosi jūroje.

Neleisk
Savo proto ūkanoms
Kyboti virš
Savo širdies veržimosi medžio.

Sausio 29-oji

Jei nuoširdžiai kasitės giliai į savo vidų, jūsų širdies veržimosi šaltinis negalės ilgiau būti pasislėpęs.

Savo dieviškąsias savybes atrasite kasdamiesi giliai į save. Kaskite taip, kaip kasa kalnakasys, visada ką nors atrasdamas ir išgaudamas. Toks kasimas reiškia jūsų vidinę maldą. Kai šaukiatės, vis giliau pasineriate į save. Kad išskleistumėte dieviškąsias savo savybes, dera nuolat šauktis. Kaskart šaukdamasis jūs kasatės vis giliau, o kasdamasis giliai vidun, vystote savo savybes. Todėl prašau – kaskart galvokite apie instrumentą, kasantį jūsų viduje, apie veržimąsi. Kalnakasiui reikalingas įrankis kasti žemę, o jums – vidinis maldavimas paieškoms savo širdyje.

Nepriekaištingas žmogaus tikėjimas
Turi du gabumus:
Žmogus negali gyventi netikėdamas Dievo,
O Dievas negali egzistuoti
Be žmogaus veržimosi jo link.

Sausio 30-oji

Mano Viešpatie ir mano Dieve, išorinis pripažinimas maloniai jaudina tai, kas manyje žmogiška; vidinis veržimasis žadina veikti visa, kas manyje dieviška. O duok man mano veržimąsi-nektarą, o ne liaupses-nuodą!

Mes veržiamės. Kodėl mes tai darome? Jei siekiame tapti didžiais, tuomet tai netikras siekis. Jei veržiamės, kad taptume doresni, geresni, tuomet mūsų veržimasis yra tikras, dieviškas veržimasis. Dorybė – tikro veržimosi tikslas. O didybė – tai nuolatinis rungtyniavimas. Jis niekada nesuteiks pasitenkinimo. Vien tik lenktyniaudami mes niekada nepatirsime pasitenkinimo. O būdami didžios dorovės, tapsime dievišku instrumentu, patirsime tokį pasitenkinimą, kuris pranoks visas mūsų vaizduotės ribas.

Anksčiau jis prašė
Išmaldos-pasitenkinimo.
Nūnai yra pasiruošęs pasitenkinti
Paprastu gailestingumu-veržimusi.

Sausio 31-oji

Kol jūsų širdis visada išlieka aukštyn kylanti liepsna-veržimasis, neturi reikšmės, kokie yra jūsų trūkumai.

Vos tik ieškantysis savo širdies slapčiausioje gilumoje pažadina veržimąsi, išsisprendžia visos jo problemos. Visos praeities, dabarties ir ateities problemos, kartu sudėjus, pasidaro bejėgės dėl mūsų viduje degančios ir švytinčios liepsnos. Šita liepsna, nepažįstanti nei gimties, nei mirties, kyla aukštyn, vis aukščiau ir aukščiau, ir apvalo visa, kas turi būti apvalyta mūsų tamsioje ir nešvarioje prigimtyje. Prašviesindama tamsias, nešvarias ir neapšviestas mūsų savybes, kartu įamžina dieviškąsias savybes mumyse: tikėjimą Dievu, meilę Dievui ir besąlygišką atsižadėjimą, kuris byloja: „Teesie Tavo Valia."

Dievo Šviesa-Palankumas
Kasdien
Maloningai ir gausiai palaisto
Jo širdies veržimosi daigus.

VASARIS

ŽEMIŠKOJI LAIMĖ IR DANGIŠKOJI PALAIMA

Vasario 1-oji

Dievas yra pati Palaima.

Kai patiriate džiaugsmą, šis jausmas esti jūsų būties centre, pačioje širdyje. Būdamas kupinas džiaugsmo, visiškai neabejojate esant jį širdyje. Vidinis džiaugsmas reiškia tikrą vidinį pasitikėjimą. Tuo tarpu būdamas laimingas jūs galite atsidurti kur kas žemesniame sąmonės lygmenyje – fiziniame, vitaliniame arba mentaliniame plane. Laimė lyg paukštė, pajėgianti tik išskleisti sparnus. Džiaugsmas – tai paukštė, skriejanti iš širdies. Džiaugsmas pranoksta laimę. O Palaima kur kas aukščiau už laimę, daug pranašesnė už pastarąją. Ji daug aukščiau tiek už laimę, tiek už džiaugsmą. Nepalyginamai. Jei galite patirti Palaimą, tampate nemirtingu. Tai kažkas iš gerokai aukštesnio sąmonės lygmens.

Šiandieną aš padarysiu save labiausiai laimingą,
Tartum ryto saulė užliesiu
Kūną savo pagaila.
Vitalą – atjauta.
Protą – paprastumu.
Ir širdį – tyrumu.

Vasario 2-oji

Arba atsiduodate dvasingo džiaugsmo jūrai, arba jus pastvers depresijos-savigriovos gniaužtai.

Norint pagerinti žmogiškąjį gyvenimą, neabejotina pirmoji būtinybė – sielos džiūgavimas. Gyvenant fizinėje būtyje mus supa tirščiausios troškimų ūkanos ir tai yra įprasta, natūralu ir neišvengiama. O kai gyvename sieloje, natūraliu, neišvengiamu ir įprastu dalyku tampa amžinai kylanti veržimosi liepsna.

Mano Aukščiausiasis Viešpatie,
Koks skirtumas tarp laimės ir džiaugsmo?
„Mano vaike,
Laimė – tai išgyvenimas,
O džiūgavimas yra realybė,
Pranokstanti išgyvenimą.“

Vasario 3-ioji

Jeigu esate ištikimas vien Dievo Meilei, tąsyk tikrasis jūsų vardas – Laimė viduje, išorėje, čia ir aukštybėse.

Džiaugsmas būna fiziniame plane. Palaima randasi vidiniame plane ir susikoncentruoja aplink jūsų ypatingą savastį. Džiūgavimas ir jo nemirtinga šviesa praūžia per visą esybę. Nesiveržiantis asmuo gali jausti džiaugsmą, bet negali patirti palaimos arba džiūgavimo. Tik ieškantysis gali jausti palaimą ir džiūgavimą. Palaima – tai begalybė. Džiūgavimas – nemirtingumo laisvė, nuolat sklandanti Begalybės danguje.

Pritildyk savo paties puikavimąsi,
Jei nori gyvenime ramybės.
Nesitenkink savąja pergale, jei nori, kad džiūgautų širdis.

Vasario 4-oji

Tikras ieškantysis turi tik vieną būdą būti laimingas – džiuginti savo Mylimąjį Aukščiausiąjį.

Ekstazė yra kažkas, ką paprastai išgyvename savo aukštesniajame emociniame vitale ar prašviesėjusiame vitale. Palaima yra kažkas, ką jaučiame savo besiveržiančioje, atsidavusioje širdyje. Palaimą galima taip pat justi ieškančiame prote. Džiūgavimas yra kažkas, ką jaučiame nuo kojų pėdų iki pakaušio, tai yra džiūgauja visa esybė. Džiūgavimą pajuntame visu kūnu, kai visiškai atsiduodame Aukščiausiajam ir besąlygiškai klausome Jo įsakymų.

Aš laimingas esu tik dukart:
Atnešdamas savo mylinčią širdį
Prie savo Mylimojo Aukščiausiojo Kojų
Ir kai įsakau šmėkščiojančioms mintims
Paklusti Jo Valiai.

Vasario 5-oji

Nebūsiu ateityje laimingas, jei neapginsiu teisės visiškai ir nuolatos priklausyti Dievui ir tik Dievui.

Jeigu paaukojame savo egzistenciją Dievui, Tiesai ir Šviesai, tuomet galime tikėtis neribotos Ramybės, Šviesos ir Palaimos. Jei atkakliai mokomės mokykloje, tikimės aukščiausio pažymio. Ką pasėjame, tą ir pjauname. Jei pasėjame dieviškas sėklas, veržimosi sėklas, anksčiau ar vėliau būtinai nuimsime rekordinį Dievo realizacijos derlių. Jei įpučiame savo vidinį šauksmą, jei šaukiamės Ramybės, Šviesos ir Palaimos, tąsyk Dievas būtinai ateis. Mūsų maldavimą išpildys Dievas, beribės Ramybės, Šviesos ir Palaimos valdovas.

Ieškok šaltinio
Savo šypsenos.
Tu pastebėsi, kas jos ištakos –
Tai Paties Dievo Maldavimas-Veržimasis.

Vasario 6-oji

Tas, kas turi išminties, Šviesos ir džiugesio, niekada nepapuls pasaulio nelaimės tinklan.

Mes privalome puoselėti pozityvias mintis, pozityvias idėjas, pozityvius idealus. Tik tuomet mūsų Tikslas nebebus šauksmas tyruose. Kiekvienas žmogus privalo pajusti: ,,Aš Dievo Širdyje, vieno vienintelio Mylimojo. Aš –Dievo, savo tikrojo Kūrėjo, Rankose.“

Kaip norėčiau šiandien būti laimingas.
O mano vitale,
Nors vieną dieną
Neužgožk kitų.
O mano prote,
Nors vieną dieną
Nepabrėžk negatyvių jėgų
Kituose.

Vasario 7-oji

Aš dovanoju Jam, ką turiu ir kas esu – neišmanymą. Dėl savo begalinio gailestingumo Jis duoda man tai, ką turi ir kas yra – beribį Džiugesį.

Vien džiūgavimu veržlusis gali artėti prie savo slaptingosios savasties. Vien džiūgaudamas gali pajusti ir suprasti, į ką panašus Dievas. Žmonės kalba apie Dievą dvidešimt keturias valandas per parą, tačiau net akimirkos nepajaučia Jo ir dar menkiau supranta Jį. Tik išoriniam žmogaus gyvenimui nugrimzdus savo sielos džiūgavimo jūron, jis pajunta Dievo Buvimą ir ima išmanyti Jį, Jo kosminę Viziją ir absoliučią Realybę.

Aš sužinau kai ką
Visų svarbiausią apie džiūgavimą.
Džiūgavimas – tai neprilygstamas
Transcendentinis Grožis
Dievo širdies-Pasitenkinimo.

Vasario 8-oji

Dieviškasis atsižadėjimas – tai džiūgavimas, nesiliaujantis džiugesys.

Kiekvieną dieną tapti visiško pasišventimo ir atsižadėjimo subjektu – įkūnytoju – pati aukščiausia palaimos forma. Palaima ateina tada, kai ,,aš ir mano“, ,,tu ir tavo“ palieka mus visiems laikams. Tik tada, kai galime tarti, kad Dievas priklauso mums, o mes priklausome Jam, gali apimti palaima. Vėliau, jausdami, kad Dievas išreiškia save per mus ir mumyse, patirsime didesnę palaimą. Pagaliau, kai jaučiamės egzistuoją tik tam, kad džiugintume Dievą, vien tik Dievą, ir suprantame atėję į pasaulį vien džiuginti Dievą, mūsų atsidavusioje ir atsižadėjusioje širdyje sušvinta aukščiausia palaima.

Tu veržiesi, kad augtum.
Tai išties laimingas išgyvenimas.
Tu ieškai tiesos.
Tai išties dar laimingesnis išgyvenimas.
Tu savo gyvenimą – žemiškąją egzistenciją – atvesi prie atsižadėjimo
Dėl gyvenimo džiugesio.
Išties tai daug laimingesnis išgyvenimas.

Vasario 9-oji

Jau vien džiaugsmas gali sutrumpinti mūsų kelią į Dievo realizaciją.

Savo džiaugsmą galite nuolat išsaugoti jausdami, kad jis yra ne jūsų. Jis atsirado ne dėl to, kad kažką padarėte dėl savęs, dėl Dievo ar žmonijos. Ne! Pajuskite, kad tai – priežasties neturinti Aukščiausiojo dovana. Po to vizualizuokite: džiaugsmas , kurį išgyvenate, yra ne kas kita, o pats Aukščiausiasis. Jis atėjo pas jus kaip Džiaugsmas, nes Aukščiausiasis yra jūsų viduje nuolat ir amžinai, vadinasi, ir jūsų džiaugsmas nesibaigs niekados.

Kadangi tavo širdis tiki
Aukščiausia priežastimi,
Dievas linksmai padovanojo tavo gyvenimui
Prasmę, kupiną džiaugsmo.

Vasario 10-oji

Džiugus Dievo ieškotojas neabejotinai galės sutikti Dievą, mylintį žaismingumą.

Pasistenkite pajusti, kad Aukščiausiasis apdovanojo jus džiaugsmu ne dėl jūsų darbų, bet todėl, kad myli jus. Džiaugsmas nėra jūsų veikimo padarinys, bet kažkas, ką Pats Aukščiausiasis panoro padovanoti jums. Toliau jauskite, kad tai ne šiaip džiaugsmas, o Pats Aukščiausiasis, kuriuo jūs džiaugiatės. Nemanykite, kad Jis pasiuntė jums džiaugsmą, o Pats esti kitoje vietoje. Ne, pas jus kaip Džiaugsmas atėjo Jis Pats. Taip suvokdami savo vidinę patirtį, galėsite džiaugsmą išsaugoti ilgam, kadangi Tas, kuris atėjo pas jus kaip džiaugsmas, yra amžinas ir beribis. Jei pasistengsite jausti ir regėti Jį kaip beribį Džiaugsmą, Jūsų patirtas džiaugsmas išliks nuolatos.

Tu nori būti laimingas?
Tada pažvelk į Dievo Akį-Gailestingumą.
Tu nori, kad Dievas būtų laimingas?
Tuomet pajausk Dievo Širdį-Vienybę.

Vasario 11-oji

Vakar aš buvau laimingas, nes pasitikėdamas sekiau paskui savo žvaigždę. Šiandien aš laimingas, nes drąsiai gyvenu savo paties gyvenimą. Rytoj būsiu laimingas, nes besąlygiškai klausysiu ir išpildysiu savo Mylimą Aukščiausiąjį.

Aš galiu padėti savo sielai šypsotis dažniau tapdamas Dievo Vidinio Vairininko sąmoningu instrumentu, atsidavusiu ir atsižadėjusiu. Kaip galėčiau tai padaryti? Kaip aš galiu tapti atsidavusiu instrumentu? Aš galiu tapti atsidavusiu instrumentu, prisimindamas, kas buvau anksčiau ir kuo tapau dabar. Tai nereiškia, kad nuolat rausiuosi praeityje. Tiesiog akimirksniu prisiminsiu, kas buvau prieš dvidešimt metų ir kas esu dabar. Kas padarė mane tuo, kas esu dabar? Tai padarė Dievas manyje, per mano sielą. Supratus tai, automatiškai paviršiun iškyla dėkingumas. Kai aš jaučiu Dievui begalinį dėkingumą, Jis sustiprina mano pasišventusios tarnystės, mano meilės, atsidavimo ir atsižadėjimo jėgą.

O siela manoji, nusišypsok!
Nusišypsok dar kartą.
Tavo šypsena – vienintelis trankvilizatorius
Be pašalinių efektų.
O siela mano, nusišypsok!

Vasario 12-oji

Taip, kaip saulė vienintelė stoja prieš tamsius debesis danguje, taip pat vienintelis vaistas mūsų susirūpinusioms širdims yra veržimasis.

Mano džiaugsmas – tai mano įsitvirtinęs tikėjimas Aukščiausiuoju. Skirtingai nei netikintys Aukščiausiąjį, aš nemanau ir nesijaučiu esąs visada teisus, bereikšmis ar nenaudingas. Deja, tie, kuriems stinga tikėjimo, dažnai esti sudužusių vilčių ir nevilties aukos. Jiems gyvenimas – bevaisė dykuma, Dievas – didinga fantazija, o mirtis – riaumojantis liūtas priešais juos.

„Mano Viešpatie, ar Tau įgriso
Mano skundai?“
„Ne, niekados.
Tačiau Aš išties kenčiu
Dėl amžino jausmo,
Kad esi niekam tikęs.“

Vasario 13-oji

Štai mano laimės paslaptis: aš laikau savo mažojo ,,aš“ lūpas sučiauptas, o savo didžiojo AŠ širdį atvertą.

Būkite laimingi. Nesiskųskite. Kas skundžiasi? Aklas skurdžius jumyse. Reikšdami nepasitenkinimą, tarsi murkdotės nemokšiškumo aplinkybių liūne. Jei nesiskundžiate, tada visos žemiškojo pasaulio aplinkybės esti prie jūsų kojų, o Dievas dovanoja jums naują vardą – veržimasis.

Mano mylimas Viešpatie, Mylimas Aukščiausiasis,
Padovanok man gebėjimą
Nesmerkti daugiau žemiško pasaulio,
Padovanok man gebėjimą
Tapti geresniam kiekvieną dieną.
Tada aš slaptai ir šventai
Stengsiuosi tarnauti pasauliui, kad jį pagerinčiau.

Vasario 14-oji

Ką gali meditacija? Ji gali neleisti galutinai įsiviešpatauti liūdesiui.

Mes galime viduje patirti palaimą, jei išsiugdysime vidinę tylą ir jei turėsime vidinį vadovavimą. Vidinė tyla – tai nebylus veiksmas be tikslo ir minčių. Išorinė tyla – tai fizinių jausmų nuraminimas. Vidinis vedimas – tai lyg sąmoningas ir nepaliaujamas motinos vadovavimas vaikui. Išorinis vadovavimas – tai tarsi aklas žmogus vestų kitą akląjį.

Aukštyn kylanti tavo proto malda
Ir tavo širdies ryškiai prašviesinanti meditacija
Gali nesunkiai išgelbėti tave.
Tavo gyvenimui nebūtina amžinai
Likti paralyžiuotam
Bejėgio beviltiškumo.

Vasario 15-oji

Kaip ir tavoji širdis, tu gali būti laimingas tik atsiklausdamas Dievo, kaip elgtis taip, kaip Dievas nori.

Vidinis Palaimos išgyvenimas nėra ir niekada nebus tartum mašinos-stebuklo dovana. Vidinė palaimos patirtis yra normalaus žmogaus įgimto ,,Aš“ dovana. Vidinis Palaimos išgyvenimas prasideda paaukojant save ir baigiasi dieviškėjimo raidoje.

Man tik keturias užduotis
Atlikti:
Šypsotis, skraidyti, bėgti ir panirti.
Man tik tris užduotis
Atlikti:
Šypsotis, skraidyti ir panirti.
Man tik dvi užduotis
Atlikti:
Šypsotis ir skraidyti.
Man tik vieną užduotį
Atlikti:
Šypsotis.

Vasario 16-oji

Pažvelkite į savo širdies gėlę ir nusišypsokite. Taip išspręsite sunkiausias ir neatidėliotinas savo problemas.

Be palaimos žmogus – beprasmiška paviršutinybė. Žmogus palaimoje – tai išsiskleidusi vidinė ir išorinė realybė. Be palaimos žmogus – tai žlugimo ir nusivylimo melodija. Žmogus, patiriantis palaimą, – tikra realizacija ir pabaiga.

O mano drauge ieškotojau,
Tol tęsis tavo amžina dilema abejonė,
Kol neatrasi prieglobsčio
Savo pasiaukojančios širdies ramybėje.

Vasario 17-oji

Laimingas būsite tik tada, kai suprasite nesąs toks, koks kitiems atrodote: maldavimu be gyvasties ir šypsena be sielos.

Tai, ko jums reikia, – dieviško džiaugsmo. Dievas padovanos jums dievišką džiaugsmą, kai suprasite, kad visas pasaulis yra žaidimo aikštelė, kur galite žaisti, dainuoti ir šokti. Dievo žaidimo aikštelėje dainuojate ir šokate, kad patenkintumėt ir išreikštumėt Dievą. Šiame šokyje negali būti jokio juslinio jaudulio ar kūniško malonumo, nes tai yra individualios sielos raiška kosmose. Kiekviena siela atlieka savąjį vaidmenį kolektyvinėje Dieviškumo raiškoje.

Keisk savo vidų
Neribotai,
Besąlygiškai.
Mėgaukis džiaugdamasis
Šiandien, rytoj ir kiekvieną dieną.

Vasario 18-oji

Norite būti laimingi? Tuomet savo gyvenimą padarykite tokį pat dvasingai paprastą, kaip ir nuolat plazdantį.

Kai netinkamai naudojame savo laiką, to pasekmės dažnai virsta kančiomis. Kita vertus, panirdami giliai į save, pastebime, kad tai nėra kančia, o kažkas kita. Tai – patirtis. Jei suvokiame ją, tapsime neatsiejama dalimi šios patirties, kuri priklauso Vidiniam Vairininkui. Kitaip galime pajusti, kad patirtis yra kažkas, kas mums primetama, ko mums visai nereikia. Ieškančiajam pirmapradės Tiesos kančia yra patirtis. Kartais tai yra būtina patirtis, nors ne visada. Tai priklauso nuo to, ką mes esame padarę arba kokią patirtį nesąmoningai prisišaukėme. Išorinio gyvenimo patirtis yra sąmoninga arba nesąmoninga mūsų vidinio valymosi išraiška.

Tu gali būti laimingas
Nesunkiai, sėkmingai ir visados.
Jei galėsi galvoti ir jausti,
Kad esi transcendentiškai nuostabaus Dievo
Kūrinys.

Vasario 19-oji

Kas yra depresija? Galinga nedieviška jėga, suardantį patį džiaugsmo kvėpavimą.

Džiaugsmas yra tobulumo forma. Tobulumas ir dieviškas džiaugsmas, vidinis džiaugsmas ir aukščiausias džiaugsmas – neatsiejami. Jei esi tobulas, esi sklidinas džiaugsmo; ir jei esi tikrai kupinas džiaugsmo, malonus, šviesus, dvasingas, vadinasi, esi tobulas. Džiaugsmui išreikšti mes naudojame dvasinį terminą – džiūgavimas. Kadangi pirmapradis Šaltinis yra Džiūgavimas, natūralu, kad džiūgavimas yra tobulumas. Tad džiūgavimas ir tobulybė visada neatsiejami.

Tu gali būti laimingas,
Pasakęs „sudiev“
Tuščioms mintims.
Padaryk tai ir matysi, ar aš teisus.
Tu gali būti laimingas,
Ištaręs „sudiev“
bedvasiam protui.
Tiesiog pamėgink ir pamatysi, ar aš teisus.

Vasario 20-oji

Nepuoselėkite pernelyg didelės svajonės. Ir Jūsų širdis bus laiminga. Nesuteikite peno pražūtingai abejonei. Jūsų protas iškart pasijus laimingas.

Mano Viešpats Aukščiausiasis nenori žinoti, ką aš dėl Jo padariau. Jis tiesiog nori žinoti, kaip jaučiuosi. Jei Jis girdi mane sakant, kad esu laimingas, tada Jis pats tampa labai laimingas. Jis man nedviprasmiškai byloja, kad mano džiaugsmas yra vienintelis tikras Jo Pasitenkinimas.

Mano Mylimas Aukščiausiasis
Kaip galėčiau būti visada laimingas?
„Vaike mano,
Atsisakyk troškimo,
Tai gerai žinoma.“

Vasario 21-oji

Neįsileiskite abejonių ir nevilties į veržimosi gyvenimą, jei kada nors norite tapti Dievo pasiuntiniu Žemėje.

Norite būti laimingi? Tuomet nugalėkite save. Norite būti laimingi? Nė neplanuokite nugalėti kitų. Norite būti laimingiausiu žmogumi žemėje? Tuomet dvasingai melskitės Dievui ir nurimę tyloje mediuokite į Dievą, kad nugalėtumėte save ir visus Jo kūrinijoje Jo išrinktąją valandą.

Šunys džiaugiasi
Lodami ir kąsdami.
Žmonės džiaugiasi
Kovodami ir smeigdami peiliu.
Žemė džiaugiasi
Kovodama ir kentėdama.
Dangus džiaugiasi
Svajodamas ir šypsodamasis.
Ieškotojai džiaugiasi
Mylėdami ir atsiduodami.
Dievas džiaugiasi
Šviesindamas ir išpildydamas.

Vasario 22-oji

Visada būk patenkintas savimi. Ir Dievas nuolat atsiųs tau savo Garbingą Palaiminimą.

Tu nebuvai laimingas žmonių šeimoje. Vadinasi, ieškai dieviškos šeimos. Ar dar reikia sakyti, kad pastaroji yra vienintelė šeima, kur visada viešpataus laimė. O šios šeimos nariai yra pražystantis tikėjimas, atsižadėjęs gyvenimas ir Dievą džiuginanti širdis.

Tu nori būti laimingas?
Tada neleisk, kad tave valdytų
Tavo neveržli širdis,
Tavo nelaimingas vitalas,
Tavo kūnas, ignoruojantis Dievą.

Vasario 23-ioji

Mūsų buvę draugai: nerimas, nervinimasis, susirūpinimas, pralaimėjimas, nusivylimas, tamsumas ir nemokšiškumas.

Nerimą ir jaudinimąsi mes vadiname draugais, nes nesąmoningai juos puoselėjame. Tai kvailystės viršūnė, bet mes juos vis tiek branginame. O jei juos puoselėjame, vadinasi, jie – mūsų draugai.

Pralaimėjimas ir nusivylimas ardo mūsų esybę, bet vis tiek mes nesąmoningai juos branginame. Tamsumas supa mus, neišmanymas nuolat atakuoja. Mes nugrimzdome nemokšiškuose malonumuose. Kol jie yra su mumis, mes juos puoselėjame ir vadiname savo draugais. Tačiau ateina laikas, kai tamsumas ir neišmanymas dingsta. Savo veržimusi, vidiniu maldavimu mes išsilaisviname iš šių vadinamųjų draugų: nerimo, susirūpinimo, pralaimėjimo, nusivylimo, tamsumo ir aklumo. Mūsų tikrieji draugai yra viltis, tikėjimas, asmeninė pastanga, veržimasis ir realizacija.

Dabar, kai susigrąžinai
Savo buvusią priklausomybę nuo Dievo,
Tu negali netapti
Dar kartą laimingas.

Vasario 24-oji

Aš laimingas, tikrai laimingas ne todėl, kad Dievas yra mano, bet todėl, kad aš esu Dievo, ir tik tai Dievo.

Save pranokdami tarsi gauname laimės siuntą. Mes laimingi, kai išpildome save taip, kaip to norime. Tačiau išpildydami save taip, kaip Dievas to nori, esame nenusakomai laimingesni. Mes juk vykdome prisiimtus įsipareigojimus ir jau vien dėl to džiaugiamės. Tačiau egzistuoja tai, kas vadinama Dievo skirtąja pareiga. Kai vykdome Dievo lemtą pareigą, širdis virpa begaliniu džiaugsmu, kuris neturi apribojimų.

Aš laimingas
Ne todėl,
Kad išvydau Dievo veidą,
Ne todėl, kad pajutau Dievo širdį,
O todėl,
Kad Dievui pasisekė sukurti mane – savo vaiką.

Vasario 25-oji

Jūs galite perkeisti pražūtingas gyvenimo įtampas į džiugias pramogas tiesiog sakydami sau, kad pasaulis aplink jus gali egzistuoti ir puikiai klestėti net be jūsų.

Kartais mes išpuikstame ir pasipučiame, mus užvaldo ego. Kita vertus, kartais imame apie save galvoti labai blogai. Mes puolame nuo vieno kraštutinumo į kitą. Vienu metu galvojame, kad galime sugriauti ir sukurti pasaulį padedami savo ego, o kitą kartą jaučiamės neturį jėgų net pajudėti. Jaučiamės netekę vilties, absoliučiai nenaudingi ir niekam tikę. Nusiminimas mus visiškai pribaigia, sugniuždo. Vieną akimirką ego pakelia mus labai aukštai, lyg oro balioną, o kitą akimirką jis susprogsta. Pasirodo drakonas – pralaimėjimas, ir iškart mus praryja. Mes nenorime būti jo praryti. Tad ką daryti? Sustiprinkime savo vienybę, vidinį pasitikėjimą ir tikėjimą savimi. Tai padės pasiekti mums savo tikslą.

Dievas turi sugebėjimą
Atnaujinti tavo sudaužytą širdį.
O ar tu turi uolumo ir ryžto
Ateiti pas Dievą?

Vasario 26-oji

Jei turite drąsos išlaisvinti savo protą iš nesuskaičiuojamų dvejonių, niekada negęstanti Šviesa padės jums labiau, nei galite įsivaizduoti.

Ieškantysis anksčiau arba vėliau išmoksta pamoką: tai, ką jis vadino kančia, tėra patirtis. Gyvenime esti patirčių, kurios padeda jam įaugti į savo paties pirmapradį dieviškumą. Jis klysta savo kelyje priimdamas kančią kaip kliūtį bei stebėdamasis, kodėl privalo patirti tokias skaudžias kančias. Tiesiog reikia suprasti: tai būtina patirtis. Turėtų jausti, kad tai jo vidinė esybė eksperimentuoja jame ir per jį arba dėl jo išorinio gyvenimo apvalymo arba vidinio gyvenimo praskaidrėjimo. Jo pareiga yra parodyti aplinkiniam pasauliui, kad visa tai – jo gyvenimo būtinybė ir po neapsakomų kančių anksčiau ar vėliau suspindės šviesa.

Šypsokis, žmonių gimine, šypsokis!
Dievas ne tik myli tave
Nuolatos
Bet Jam reikia tavęs visą laiką
Besąlygiškai.
Šypsokis, žmonija, šypsokis!

Vasario 27-oji

Dabar, kai sutraukėte pančius, galėsite plaukti upe, tekančia į Beribiškumo Palaimos vandenyną.

Ne kančia yra mūsų skirtoji dalia, bet laimė ir džiugesys. Džiugesys – mūsų šaltinis. Mes ateiname į gyvenimą iš džiugesio, džiugesyje subręstame, ir kelionės pabaigoje sugrįžtame į džiugesį. Mūsų ištakos šaltinis – džiugesys. Čia, pasaulio arenoje, mums duota ribota laisvė. Kai šia ribota laisve netinkamai naudojamės, užsitraukiame didesnių kančių, įvairių priklausomybių ir didesnės vergovės. O juk vietoj to galėjome naudotis savo ribota laisve dievišku būdu.

Jei atkakliai sieki tu
Transformacijos-šviesos,
Niekada nepasitrauk iš
Vidinės Dievo Džiugesio sferos.

Vasario 28-oji

Kaip galite būti laimingi, jei kasdien nestudijuojate ir netobulinate savo širdies veržimosi-gyvenimo?

Vien tik Džiugesyje pajėgs besiveržiantysis būti atsidavęs savo giliausiajam Aš. Vien Džiugesyje gali jausti ir išmanyti, kas yra Dievas. Labai aukštas, visų aukščiausias yra Džiugesio planas. Į šį lygmenį pakylame tik nušvitus sąmonei, tada nenusakomas džiūgavimas apima visą mūsų būtį. Praėję tauriausios nesudrumsčiamos tylos ir ekstazės koridorių, tampame viena su Aukščiausiuoju.

Supramentalinis džiugesys
Liepsnoja, bet nedegina.
Tai galinga jėga, bet kartu
Neregėtas ir nepamirštamas švelnumas,
Saldžiausias Nektaras.

KOVAS

VALIOS JĖGA IR RYŽTINGUMAS

Kovo 1-oji

Kada įprastame gyvenime kam nors pasiryžtame, mūsų ryžtas tetrunka gal penkias minutes, o paskui kažkur garuote išgaruoja. Kai mėginame tapti ryžtingi vien savo jėgomis, mums nepavyksta. Tačiau vos imame numanyti, kas yra sielos valios jėga, paaiškėja, kad ji išsilaiko daugelį metų, o gal net ir visą gyvenimą.

Skirtumas tarp pasiryžimo ir dieviškos valio jėgos štai toks: pasiryžimas egzistuoja prote, o dieviškoji valios jėga – sieloje. Kadangi protas yra labai labai ribotas, mentalinis ryžtas nėra tvirtas, tai tiesiog įsikūnijęs permainingumas. Mentalinis ryžtingumas dažniausiai subliūkšta, nes protas sutinka su įvairiomis idėjomis. Tuo tarpu sielos valia – amžina, visada judanti pirmyn ir visada išsipildanti, mat tapati Aukščiausiojo Valiai.

Diena po dienos vystyk nepalaužiamą valią
Savo širdies gelmėse.
Kad galėtum nesunkiai įveikti, peržengti
Visas savo problemas mentaliniame pasaulyje.

Kovo 2-oji

Ryžtingoji širdis – tai Dievą pasiekęs šlovingasis sūnus.

Pasiryžimas iš pradžių kyla sieloje. Kai šį sugebėjimą panaudojame fiziniame, vitaliniame ar mentaliniame plane, – kitaip tariant, išoriniuose matmenyse, vadiname jį pasiryžimu. O jei juo naudojamės vidiniame, arba dvasiniame, plane, vadiname jį valios jėga, sielos šviesa. „Valios jėga“ – mūsų terminas ryžto dvasiniam aspektui apibūdinti. Jei sielos šviesa įsismelkia į vitalą, mumyse gali prabusti vienos krypties ryžtas. Toks vienan tikslan sutelktas pasiryžimas yra dieviškas, taigi tikroji valios galia.

Visada ženk vienu žingsniu daugiau,
Nei ketinai.
Tu gali taip padaryti.
Ir štai! Pasiekei, ko norėjai.

Kovo 3-ioji

Tiesos ir šviesos ieškotojai visada stengsis priartėti prie sielos valios. Tik tada, kai sąmoningai pasistengiame tapti vieningi su savo sielos valia ir vidinės esybės ryžtingumu, mūsų pastangos gali įgyti galią.

Dieviškas pasiryžimas kyla automatiškai, jei mes medituojame į širdį, širdies šviesą. Kiekvienas ieškantysis gali išvystyti gebėjimą šviesą padaryti pirmąja savo gyvenime. Jei medituosime į kažką kitą, o ne į širdį, mūsų pasiryžimas gali svyruoti. Tarkime, esame pasiryžę kitą rytą atsikelti penktą valandą. Rytojui išaušus, vargais negalais atsikeliame penktą valandą, bet kitą dieną ir vėl pamirštame tai padaryti. Mat ryžtingai nepasižadėjome ir todėl atsikėlėme aštuntą ar dešimtą valandą. Kodėl? Todėl, kad neįkrovėme savo baterijos. Jei medituodami pasisemsime iš sielos dieviškosios šviesos ir nuoširdžiai paprašysime sielos pažadinti mus penktą valandą, siela bus patenkinta. Ji pažadins mus. Būtent siela gali prisiimti atsakomybę padaryti tai dėl mūsų interesų.

Mano ryžtas,
Susijungęs su Dievo Gailestingumu,
Gali lengvai sutriuškinti
Puikybę.

Kovo 4-oji

Valia – tai aš. Valia yra manasis AŠ. Mano valia yra iš Dievo, tik iš vieno Dievo.

Dvasiniu požiūriu, dieviškasis atsižadėjimas kyla iš valios jėgos. Jeigu turime nepalaužiamą valią, įgyjame ir sugebėjimą besąlygiškai atsižadėti. Kita vertus, jei gebame besąlygiškai atsižadėti prieš Dievą, mes įgyjame ir gebėjimą išsiugdyti valios jėgą. Vidinė valios jėga, kuri yra sielos šviesa, ir atsižadėjimas, kuris yra mūsų širdies vienovė su Absoliutu, visada eina kartu. Jiedu neatsiejami.

Dievas didžiuosis tavimi,
Jei galėsi pasakyti sau,
Kad nėra tokio dalyko,
Kaip nesėkmė.
Dievas pamils tave dar labiau,
Jei galėsi priimti visas vadinamąsias nesėkmes
Kaip patirtis,
Kurias Jis duoda tau Pats
Tavyje ir per tave.

Kovo 5-oji

Joks kelias negali būti per sunkus tau, jei turi vieną Dievo dovaną – tikėjimą savimi.

Vilionė, arba pagunda, yra ne kas kita, kaip savotiškas išbandymas. Jei išlaikome šiuos išbandymus, tampame viena su Dievu. Iš pradžių Dievas tik stebės ir seks. Jei, viena vertus, sakome nenorį skendėti aklume, bet, kita vertus, paslapčia mėgaujamės žemiškais malonumais, Dievas paprasčiausiai tylės. O jei Dievas mato, kaip nuoširdžiai mėginame išlaikyti išbandymą, Jis iškart padovanos mums ir gebėjimą pasiekti tai, ko siekiame.

Kas yra pagunda?
Tai kažkas, kas
Nesąmoningai padeda
Dieviškumui mumyse
Pergalėti tai, kas žmogiška mumyse.

Kovo 6-oji

Bet kuris dvasinės disciplinos metodas turi du neišvengiamus neatskiriamus sparnus: absoliučią kantrybę ir tvirtą ryžtą.

Kas norėtų atsisakyti dvasinio gyvenimo vien todėl, kad nedaro žymesnės pažangos ar retkarčiais suklumpa, daro siaubingą klaidą. Dar daugiau. Jei pradėję eiti dvasiniu keliu sąmoningai paliekate jį, tuomet priešiškos jėgos negailestingai užpuls jus, o dieviškosios jėgos laikysis nuo jūsų atokiai ir bus abejingos. Jei nepriimate dvasinio gyvenimo, nuostabu! Miegokite, miegokite toliau; dar ne laikas pabudinti jus. Tačiau jei jau pradėjote bėgti, o po to vėl užmiegate, tą pačią akimirką įsliuogęs nemokšiškumas visiškai jus užvaldys.

Nerasi ten Dievo, kurs tave sutiktų,
Jei paskubomis sieksi savo gyvenimo finišo.
Bet jis ne tik... pasitiks tave,
Tačiau ir apglėbs bei vainikuos,
Jei savo gyvenimo finišo sieksi
Pamažu, dvasingai ir tolygiai.

Kovo 7-oji

Norėdami tapti Dievo instrumentu, turime išlavinti savidiscipliną.

Jai norime pasinerti į vidinį gyvenimą, jei norime būti vedami ir formuojami sielos, privalome būti itin stiprūs. Mums reikia ne tiek fizinės jėgos, bet savidisciplinos jėgos, savityros galios, užsisklendimo, atsitraukimo nuo juslių jėgos, kuri padėtų šiame vartotojiškame pasaulyje. Taip pat reikia savęs atskleidimo galių veržimosi ir meditacijos erdvėse.

Dvasingumas
Be sunkumų –
Absurdas.

Kovo 8-oji

Nesėkmė yra patirtis, budinanti mus. Sėkmė yra patirtis, skatinanti veikti mus ir siekti dar didesnės ir aukštesnės sėkmės. Pažanga – tai patirtis, prašviesinanti ir padedanti mums išsiskleisti.

Kai kasdieniame gyvenime patiriame nesėkmę, manomės praradę visą pasaulį. Mums būna be galo sunku pamiršti tą liūdną patirtį. O kai sekasi, vos ne sprogstame iš pasididžiavimo savimi. Šią puikybę mes puoselėjame dėl savo ego. Neretai perdedame savo pasiekimus, peržengdami visas vaizduotės ribas. Norime įrodyti pasauliui esantys kažin kas, nors iš tikrųjų tai gryniausia netiesa. Siekiame įrodyti kitiems esantys išskirtiniai, nors slapčiausioje širdies kertelėje jaučiame, kad tai melas. Tuo tarpu, kai rūpinamės pažanga, norime būti tik tuo, ko Dievas nori. Mes netrokštame jokio ypatingo pripažinimo iš pasaulio. Nenorime, kad pasaulis pervertintų mus ar neįvertintų, tik trokštame, kad jis mus priimtų.

Šiandien tu pamėginai
Ir tau nepasisekė.
Tačiau rytoj pasiseks,
Nes meldi Dievo dabar
Pamėginti už tave.

Kovo 9-oji

Pasikliaukite Dievo malone. Priklausyti nuo žmogiško sugebėjimo – kvailystė. Iš tikrųjų tai Dievo Gailestingumas stovi už žmogaus sugebėjimo ir per jį reiškiasi. Kai mums sekasi, mes vadiname tai savo gebėjimais. Tačiau neegzistuoja toks dalykas kaip žmogaus gebėjimas. Per žmogiškąjį gebėjimą viso labo reiškiasi dieviškasis gailestingumas. Visa tai – Malonė iš aukščiau.

Yra nemažai ieškančiųjų, kurie mano: „Jei noriu Dievo Malonės, tada kam reikalingos mano asmeninės pastangos?“ Tačiau jie klysta. Asmeninė pastanga niekada nebus kliūtis Dievo malonei. Ji paspartina Dievo malonės nusileidimą. Dievo Malonė neatmeta asmeninių pastangų. Tiesa, Dievas visko gali duoti mums ir be mažiausių mūsų pastangų. Tačiau Dievas sako: „Tai tik dėl jūsų puikybės prašau jūsų tos mažytės asmeninės pastangos.“

Jei atsisakai pasistengti,
Tai reiškia, kad sąmoningai atsisakai tu
Bet kokios palankios galimybės.

Kovo 10-oji

Be valios jėgos nėra sėkmės. Be valios jėgos nėra pažangos.

Valios jėga – tai amžinai progresuojanti, save išreiškianti realybė universume. Kartais mums, mirtingiesiems, sunku atskirti valios raišką nuo troškimo raiškos. Savo tikslą mes norime pasiekti ryžtingomis asmeninėmis pastangomis, palaikomi ir stiprinami mylinčios Dievo Malonės. Norėdami ko nors pasiekti, mes mokame tam tikrą kainą, o trokšdami ko nors, dažniausiai nieko nemokame, tiesiog geidžiame. Pastaruoju atveju nėra jokios pastangos, jokios sąmoningumo pastangos, tad vargiai galime tikėtis kokios nors sėkmės.

Ryžtingas žmogus
Gali lengvai įrodyti pasauliui,
kad jis nėra Netobulumo vergas.

Kovo 11-oji

Kai mano vidinė valia skatina veikti mano išorinę būtybę, visi mano neesminiai neramumai ir kankinantys skausmai dingsta be pėdsakų.

Pasistenkite pajusti, kad visa jūsų jėga, ryžtas ir valios galia yra vienoje ypatingoje vietoje, čia, širdyje. Jauskitės taip, tarsi apskritai jūs neegzistuotumėte išskyrus šį mažytį plotelį. Nėra nei akių, nei nosies, nėra nieko. Gilus pojūtis atsiras tik tada, kai visą savo esybę sukoncentruosite šiame plotelyje ir neišsklaidysite.

Tavo dvasingai kantrios
Ašaros-atkaklumas
Būtinai nusipelnys
Švelniausios Dievo Šypsenos.

Kovo 12-oji

Nors dvasinės praktikos reguliarumas gali pasirodyti mechaniškas, tačiau tai yra palaiminimas iš aukščiau ir liudija tam tikrą vidinės jėgos išsivystymą.

Savidisciplina yra pati svarbiausia mūsų dvasiniame gyvenime. Ji būtina net įprastame gyvenime. Jeigu mokinys nėra disciplinuotas, jam mokykloje nesiseka mokytis. O jei dvasiniame gyvenime kas nors esti nedisciplinuotas, Dievo realizacija jam liks tolima perspektyva, kuri vargu bau ar bus pasiekiama.

Nuovargis –
Kitas tingumo vardas.
Pasirengimas –
Kitas pilnatvės vardas.

Kovo 13-oji

Kliūčių atsiranda ir viduje, ir išorėje. Nepaisydamas jų, aš lyg aitvaras ore, be abejo, skrisiu aukštyn prieš vėją.

Kaip galėtume save disciplinuoti? Koncentruodamiesi į tuos dalykus, kurių gyvenime labiausiai norite. Žemėje labai maža daiktų, kurių iš tikro mums reikia, tačiau nelaimė, kone viską aplink save esame linkę branginti. Tai, ką išties turėtume branginti, yra tiesa, šviesa, ramybė ir palaima. Jei susikoncentruosite į tiesą, vidinę tiesą, tada būtent šviesa iškils jumyse. Tiesa gali ateiti pas jus kaip dieviška rimtis ar dieviška šviesa, arba dieviška galia. Tačiau tik jei susikoncentruosite į vidinę tiesą, spontaniškai ir savaime, tiesa tikrai įžengs į jūsų vidų.

Tiktai vienas lenktynes
Vertinu, dievinu ir žaviuosi:
Tai – kasdienis savęs pranokimas,
Kaip to nori Dievas.

Kovo 14-oji

Valios jėga pasiekia tikslą ne todėl, kad yra nenugalimos širdies savybė, bet todėl, kad ji pati yra be galo mylinti šį šviesinantį ir išpildantį tikslą.

Jei štai dabar jaučiate būtinybę turėti tūkstančius ir milijonus dalykų gyvenime, pasistenkite savo poreikius sumažinti iki minimumo. Mažindami savo reikmes, pastebėsite, kad jūsų gyvenimas tampa disciplinuotas. Jei nekreipsite dėmesio į nesuskaičiuojamus daiktus, praregėsite, kad tiesa žvelgia tiesiai į jus ir siūlo jėgą gyvenimui sudrausminti.

Tobulam Dievo mylėtojui
Vilionių gyvenimas –
Absoliučiai svetima kalba.

Kovo 15-oji

Kaip nugalėti nusiminimą? Niekada neieškokite paguodos išorėje. Visada šaukitės vidinės paguodos. Vidinė paguoda – tai šviesos srovė. Taip pat ji tobulos realizacijos srovė.

Geriausias būdas save disciplinuoti – skirti dėmesį tik tam, ko jums iš tikrųjų reikia, kas yra reikšminga vidiniam gyvenimui. Išoriniame gyvenime mes trokštame garbės, šlovės ir daug kitų dalykų. Bet tada iškart mus apima jaudulys, nerimas ir baimė. Tačiau vidiniame gyvenime šaukiamės tik Dievo Atjautos ir Gailesčio. Jei stengsimės pajausti Dievo Atjautą ir Gailestį, pastebėsime, kaip mūsų gyvenimas pasidaro disciplinuotas.

Nepasiduok.
Jei atkakliai tęsi,
Rytojaus ramybė atskubės
Ir duos peno tavo protui šiandien.
O rytojaus tobulumas ateis
Ir prisilies prie tavo gyvenimo tiesiog dabar.

Kovo 16-oji

Yra tik vienas būdas kontroliuoti savo emocijas. Tas būdas – būti sąmoninga valios jėgos siunčiamų signalų tiksli raiška.

Labai gaila, bet mes gyvename epochoje, kurioje savitvarda negerbiama, net tapo pajuokos objektu. Štai žmogus atkakliai stengiasi ugdyti savitvardą, o jo draugai, kaimynai, giminaičiai ir pažįstami bei visi kiti šaiposi iš jo. Mat nemato jokios jo nuoširdžių pastangų prasmės valdyti savo gyvenimą. Ir manosi, kad nepažabotas jų gyvenimo būdas esąs pranašesnis, o žmogus, siekiantis kontroliuoti savo gyvenimą esąs kvailys, veltui švaistantis laiką, nusigręždamas nuo smagių gyvenimo malonumų.

Nekaltink Dievo!
Daugiau reikalauk
Iš savęs.
Nekaltink savęs!
Mažiau tikėkis iš kitų.

Kovo 17-oji

Nugalėti savo abejones reiškia kvėpuoti vienu ritmu su savo valia.

Kas yra kvailys: ar tas, kuris nori kontroliuoti savo gyvenimą, ar tas, kuris nori amžinai likti būgštavimų, abejonių ir nerimo auka? Ar dar reikia sakyti, kad tas, kas nori nugalėti save, yra ne tik išmintingiausias, bet ir didis dieviškasis didvyris, Dievo karys. Nes gyvenimo kovos lauke jis grumiasi su nemokšiškumu, kad čia, Žemėje, greičiau įsitvirtintų Dangiškoji Karalystė.

Entuziazmas
Valdo vidinį jo pasaulį.
Ryžtingumas
Valdo jo išorinį gyvenimą.
Vadinasi,
Laimė tapo
Tikruoju jo vardu.

Kovo 18-oji

Valios jėga įkvepia ir skatina mane visada būti Amžinajame Dabar.

Dvasiniame gyvenime jūs stengiatės nugalėti žemesnįjį savo vitalą. Gal šiandien ar rytoj, gal artimiausioje ateityje, o gal tik labai tolimoje ateityje žemesnįjį vitalą būtinai įveiksite. Savo transformacijos raidoje prisiminkite: jei žmonės nesupranta jūsų ir nepritaria jūsų tyram gyvenimui, nekreipkite dėmesio į jų kritiką ar pašaipas. Jei jie nevertina jūsų nuoširdumo, pastangų ir laimėjimų kontroliuojant savo gyvenimą, – ne bėda. Norėdami, kad jie vertintų ar žavėtųsi jūsų pastangomis, tik nereikalingai į savo gyvenimą įtrauksite jų kritiką, pašaipas, abejones ir pagundas.

Kadangi tu sklidinas valios,
Niekas tavęs nesuglumins.
Kadangi tu kupinas tikėjimo,
Niekas tavęs nenugalės.

Kovo 19-oji

Tas, kas nesiskubina, negali būti tikru Dievo Šeimos nariu.

Ryžtingumas yra svarbiausia. Pasiryždami kaskart pagreitiname savo kelionę. Gyvenimo kovos lauke ryžtingumas padeda greitai, labai greitai žengti į mūsų lemtąjį tikslą.

Asmeninė pastanga taip pat yra svarbus dalykas. Jeigu neatiduosime pasauliui to, kas esame ir ką turime, negalėsime tapti vis besiplečiančia ir visa apglėbiančia Realybe, kurią vadiname visuotine transcendentine Sąmone. Asmeninė pastanga remiasi besąlygišku Aukščiausiojo Gailestingumu. Tai, ką vadiname pastanga, tikrovėje yra rezultatas aukščiausiojo Malonės, kuri be paliovos liejasi į mūsų atsižadėjusias širdis ir atsidavusius protus.

Tu gali matyti, kaip saulė leidžiasi
Ant tavo vakarykščių nesėkmių, –
Jei nori.
Bet tu privalai pamatyti, kaip saulė pateka
Tavo šiandienos ryžtingoje pastangoje.

Kovo 20-oji

Ieškotojas didvyris niekada, niekada nepasiduoda savo likimui, arba nevilčiai. Jis išgirdo vidinį balsą-pranešimą, kad gyvenimo kovos lauke galų gale jis nugalės.

Derėtų suprasti: jeigu mūsų sąmonė yra žema, savo valios jėga galime nedelsdami sustabdyti blogas mintis. O jei mūsų mintys geros, savo valios jėga galime jas dar labiau sustiprinti. Valios jėga yra pajėgi sunaikinti mūsų blogas mintis ir padaryti neveiksmingas mumyse blogąsias jėgas. Valios jėga taip pat galime padidinti gerų minčių galią ir sustiprinti gerąsias savo savybes. Tad jei tinkamu būdu pasinaudosime valios jėga, savo gyvenime galime daryti stebuklą po stebuklo.

Aš būsiu kantrus žemės pasauliui,
Aš būsiu.
Tik toleruodamas žemiškąjį pasaulį
Aš galėsiu padėti savo protui iškilti
Ir
Savo širdžiai peržengti ribas.

Kovo 21-oji

Žmogiškoji valios jėga tarsi smėlio virvė – bet kurią akimirką gali subyrėti. Dieviškoji Valios jėga – tai veržlusis žmogiškumas mumyse, evoliucionuojantis link visa įvykdančios Transcendencijos.

Valios jėga mes realizuojame Dievą. Ryžtingumas galbūt gali padėti mums laimėti bėgimo varžybose. Ryžtingumas kyla prote arba vitale. Valios jėga ateina iš esybės centro. Valios jėga yra daug galingesnė už ryžtingumą. Jei pasikliausite tik ryžtingumu, po jo tuoj gali sekti žlugimas. Bet jei panaudosite valios jėgą, visur aplink ją ir joje pastebėsite Dievo Gailestingumą. Vos dvi ar penkios minutės valios jėgos gali apdovanoti jus didžiu Gailestingumu, bekraščiu Gailestingumu iš aukščiau, ir šitas Gailestingumas yra ne kas kita kaip Šviesa, dieviškoji Šviesa. Fiziniame, mentaliniame ir vitaliniame lygmenyje mes remiamės ryžtingumu. Vidiniame, psichiniame ir dvasiniame sielos lygmenyje naudojamės valios jėga.

Pradėk vėl ir vėl,
Jeigu nori užkariauti
Pasitenkinimą-Širdį Dievo.

Kovo 22-oji

Kaip vidinė mano valia dalyvauja išorinio pasaulio įvaldyme, taip ir išorinis mano gyvenimas dalyvauja vidinėje manifestacijoje.

Geriausias būdas išvystyti valios jėgą – tai sąjunga su Dievo Valia. Kasdien mūsų gyvenime įvyksta daugybė nemalonių įvykių. Priimdami juos su šypsena ir linksmai, sustiprinsite savo valios jėgą. Be to, tai galite daryti nesijaudindami dėl savo veiksmų rezultatų. Kad ir kas nutiktų, visada stenkitės įžvelgti pozityviąją pusę. Jei visada galėsite palaikyti tokį šviesų ir giedrą santykį, išvystysite savo valios jėgą.

Negalvok,
Kad negali šito padaryti.
Tiesiog pajausk,
Kad Dievas ruošiasi padaryti tai
Tavyje ir dėl tavęs.

Kovo 23-ioji

Nugalėję vieną kliūtį, pastebėsite, kad ji vėliau iškyla aukštesne ir subtilesne forma. Ji visad ta pati – esminė silpnybė jumyse, su kuria susiduriate akis į akį vis rafinuotesniu pavidalu.

Kodėl turėtumėte priimti pralaimėjimą arba, tarkim, gyvenimo nesėkmę? Juk siekdami tikslo galite būti disciplinuotesni, aktyvesni, dinamiškesni ir nuoširdesni. Šiandienos tikslą pranokite rytoj. Jūs neprivalote susitaikyti su savo ribotais gebėjimais ar negabumu. Priėmę tokią dalią, nejustumėte nei įkvėpimo, nei veržimosi. Vadinasi, taptumėte idealiu neveiklumo ir letargijos bičiuliu.

Nesitaikyk su nesėkme!
Priėmęs nesėkmę,
Sumenkinsi pats save savuoju vertinimu.
O tai –
Nesąmoninga savižudybė.

Kovo 24-oji

Mes nepatirsime nesėkmės. Dėl vidinio šaukimosi ir viduje plazdančios liepsnos mes pasieksime tikslą.

Savybę, kurią kasdieniame gyvenime vadiname ryžtingumu, vidiniame, arba dvasiniame gyvenime, vadiname valios jėga. Tikroji valios jėga gimsta pačiose slapčiausiose širdies gelmėse, kur įsikūrusi siela. Ji nėra fizinio proto produktas, o nuoširdžiai sklinda iš sielos. Mūsų išoriniame gyvenime sielos šviesa veikia kaip valios jėga, kuri ko nors siekia arba ką nors žemėje išreiškia. Ši sielos valios galia kupina dieviško nuolankumo, ateinančio tiesiai iš Aukščiausiojo.

Klestėjimas
Formavo mano sielą gražią.
Gyvenimo negandos
Daro mano gyvenimą kupiną galios.

Kovo 25-oji

Skirtumas tarp minties ir valios yra toks: mintis svyruoja, o valia neatidėliodama renkasi (ir rizikuoja).

Ką gali valios jėga? Valios jėga gali išsklaidyti bet kokią painiavą – sumaištį fizinėje būtyje, vitale, prote ar širdyje. Kodėl taip atsitinka, kad niekas nerealizuoja Dievo? Tiesiog yra viena priežastis. Tai dėl sumaišties prote ar vitale, fizinėje būtyje ar vidinėje esybėje. Kai sąmyšio uždangą pašaliname, mes regime auksinį Aukščiausiojo Veidą savyje.

Laimė, kad
Nūdienos pribloškiantis nekompetentingas minties žmogus
Kapituliuos
Prieš rytojaus išmintingą
Galingos valios žmogų.

Kovo 26-oji

Valios jėgos žmogus narsiai sutinka visas gyvenimo negandas ir audras.

Ką dar gali valios jėga? Ji, būdama sielos šviesa, akimirksniu gali įžengti į dieviškąją realybę. Mes beldžiamės į šios realybės duris nuoširdumu, tyrumu, veržimusi, pasišventimu ir atsidavimu. Mes beldžiamės, bet gali praslinkti daug dienų ar mėnesių, kol tos durys išties mums atsivers. Bet kai į realybės duris beldžiasi dieviškasis ryžtingumas, dieviškoji valios jėga, durys išsyk plačiai atsiveria.

Tu bandei,
Bet tikslo nepasiekei.
Tai nereiškia,
Kad daugiau nemėginsi.
Pamėgink dar kartą!
Tu ne tik pasieksi tikslą
Gyvenime, kuris bus dar prieš akis,
Bet įžengsi į amžinąjį gyvenimą.

Kovo 27-oji

Kai vidinė mano valia žadina išorinę būtybę veikti, visi neesminiai neramumai ir kamuojantys sielvartai išnyksta be pėdsako.

Nesvarbu, kiek jūsų valios jėga menkesnė už Dievo Valią, ji sako: „Dieve, aš pasiruošusi išpildyti Tave. Prašau, tark, ką privalau daryti. Aš noriu būti Tavo instrumentas, Tavo veiklusis didvyris ir kovotojas. Nors mano jėgos ribotos, bet esu pasiryžusi pasinaudoti jomis. Ar Tu nori, kad aš Tau padėčiau? Aš padėsiu. Ar Tu nori, kad bėgčiau dėl Tavęs? Aš bėgsiu. Jei nori, kad ką nors dėl Tavęs daryčiau, aš padarysiu. Galbūt šiame kelyje suklupsiu, bet aš trokštu padaryti visa, ką galiu.“ Šitoks pasiryžimas, šitokia valios jėga niekada, niekada nepabūgs veikti. Mat ji žino, kad jos galia sklinda iš sielos, o siela Dievui sava ir be galo artima.

Padaryk bent vieną gerą darbą
Šiame gyvenime.
Užuot buvęs
Gerų ketinimų enciklopedija.

Kovo 28-oji

Nuoširdumas be liepsningo ryžto save tobulinti yra tik graži gėlė be jokio aromato.

Nuoširdus ieškantysis privalo visą laiką būti bent budrus, kadangi žemojo vitalo jėgos lengvai gali jį apiplėšti. Kol nepražys Dievo realizacija, gali būti gundomas, tad nesunku iškrypti iš Tiesos ir Šviesos kelio. Pati išorinio pasaulio prigimtis yra gundyti. Kad atsispirtų vilionėms, ieškantysis privalo nuolat budėti ir įsiklausyti į vidinės valios paliepimus, o ne vykdyti išorinio pasaulio nurodymus.

Neatsižadėk kovos.
Vienintelis ir galutinis tavo tikslas –
Ramybė džiaugsme
Ir džiaugsmas ramybėje.
Neatsižadėk kovos.

Kovo 29-oji

Nelaimės moko tave būti dinamišką. Likimo smūgiai verčia atmerkti akis ir praregėti. Sunkumai moko kantrybės. Bėdos apdovanoja pasitikėjimu savimi. Likimo smūgiai atveria slaptąsias duris, pro kurias matyti Dievo Valios išsipildymas tolimoje ateityje.

Turėdami nepalenkiamą valios jėgą, įgyjame ir besąlygišką atsižadėjimą. Antra vertus, besąlygiškai atsižadėdami, vystome valios galią. Vidinė valios jėga, tai yra sielos šviesa, ir atsižadėjimas yra širdies vienovė su Aukščiausiuoju. Nėra skirtumo tarp sielos valios ir besąlygiško atsižadėjimo prieš Aukščiausiojo Valią. Tai vienodo stiprumo galios. Jei kas atsižada prieš Aukščiausiojo Valią, vadinasi, tatai yra to žmogaus vidinės valios, sielos šviesos, vaisius ar rezultatas.

Disciplinuotas gyvenimas –
Mylimiausias Dievo
Instrumentas.

Kovo 30-oji

Nesėkmė parodo tvirto ryžtingumo stoką. Sėkmė byloja apie didžiulę koncentracijos jėgą. Pažanga liudija: Dievo Valios vainikas – mumyse ir dėl mūsų.

Jei sunku save disciplinuoti, prisiversti ką nors veikti, įsivaizduokite būsimą rezultatą. Jeigu įlipsite į medį, nusiskinsite patį skaniausią vaisių. O jei nelipate, tai vaisiaus neturėsite. Juk žinote, tas, kas esti treniruotas, įkops į medį, nusiskins patį saldžiausią vaisių ir valgys kiek širdis geidžia. Tą patį galite padaryti ir jūs. Kopdami ir skindami vaisių, patirsite didžiulį pasitenkinimą. Taigi galvodami apie būsimą pasitenkinimą, galite nesunkiai save disciplinuoti. Kito kelio nėra.

Drausmink save,
Drausmink save!
Tavo disciplinuotas gyvenimas
Išgarsins tavo gebėjimą
Ir padidins Dievo pasitikėjimą tavimi.
Drausmink save, drausmink save!

Kovo 31-oji

Negaiškite! Privalote pasiekti savo tikslą kaip galima greičiau, kol neužgeso jūsų gyvenimas.

Kad kliūčių akivaizdoje nenusimintumėte, privalote daryti pažangą. Nejau nustosite bėgti dėl to, kad atsirado kliūtis? Tarp tavęs ir tavo tikslo visada bus tam tikrų barjerų, kuriuos turi įveikti. Jei sakai: „Nenoriu kovoti su kliūtimis, bet noriu pasiekti tikslą“, kaipgi ketini tai padaryti? Kai prieš tave išnyra būtinybė įveikti sunkią kliūtį, paaiškėja, ar išties nori pasiekti tikslą, ar ne. Būk tvirtas dėl savo ketinimų ir ryžtingai įveik kiekvieną kliūtį – kalną savo gyvenime.

Ir toliau stenkitės!
Dažnai pasitaiko,
Kad duris atidaro paskutinis rakto pasukimas.
Tokiu pat būdu būtent tavo paskutinė malda
Gali padovanoti tau išsigelbėjimą.
Ir paskutinė meditacija
Gali padovanoti tau realizaciją.

BALANDIS

TYRUMAS

Balandžio 1-oji

Tyrumas yra mano paslėptas dieviškumas.

Kaip būti tyram? Tyri galime būti, jei save kontroliuosime. Mes galime kontroliuoti savo jausmus. Tai neapsakomai sunku, bet nėra neįmanoma. Alkanas liūtas, gyvenantis mūsų jausmuose, ir alkanas tigras, kuris gyvena aistrose, nepaliks mūsų vien dėl to, kad kartosime mintį: „Aš kontroliuosiu savo jausmus ir pažabosiu savo aistras." Toks elgesys neduos naudos. Taip pat netikslinga visada galvoti apie nešvarą ar pasinerti į tokius apmąstymus. Jei medituojame teigiamą aspektą, tarkim, šviesą, tuomet šviesa nusileidžia į mus. Ką turėtume daryti, tai sutelkti protą į Dievą. Mūsų didžiai nuostabai, nešvaros liūtas ir alkanas tigras tokiu būdu bus sutramdyti ir paliks mus savaime. Nukreipti kūną, protą ir širdį į Dieviškumą – štai teisingas kelias. Juo arčiau Šviesos, tuo toliau nuo tamsos.

Tavo saldžiausios svajonės
Rymo
Širdies vienovės tyrume.

Balandžio 2-oji

Įsižiūrėkite į nuodų ir tyrumo lašelių stebuklą. Pirmasis apnuodija kraują venose. Antrasis apvalo žmogiškąją sielą jūsų kūne.

Tyrumas neatsiranda staiga. Tam reikia laiko. Mums dera su giliu tikėjimu nugrimzti į Dievo kontempliaciją. Tyrumo nereikia ieškoti. Tyrumas pats ateis. Ir ateis ne vienas, bet drauge su amžinu džiaugsmu. Šis dieviškas džiaugsmas – vienintelis mūsų gyvenimo tikslas. Dievas visiškai atsiskleidžia ir apsireiškia be jokių sąlygų, kai šitas vidinis džiaugsmas ima rastis mumyse.

Pakviesk tyrumą į gyvenimą
Savo nuoširdumu.
Pakviesk dieviškumo dvelksmą
Pasiremdamas savo tyru gyvenimu.

Balandžio 3-ioji

Tyrumo dvelksmas – laukas. Įsitikinimas Dieviškumu – plūgas. Amžina Nemirtingumo šypsena – fermeris.

Ieškokite ir siekite tyrumo savo grubioje fizinėje būtyje. Kaip tik fiziškumas mumyse turi būti iš esmės transformuotas ir tam reikia fizinio tyrumo. Jis įsiviešpataus fiziniame kūne tik tada, kai aukštesnioji šviesa nušvies fizinę ir žemojo vitalo sąmonę, o ypač centrą žemiau bambos. Kaip galėtumėte tai padaryti? Aukštyn kylančia nuolatine malda ir nuolatiniu vidiniu šviesos maldavimu. Šviesa ir tamsa negali egzistuoti drauge; tai neįmanoma. Taip pat ir tyrumas ir nešvara negali pasilikti drauge. Tad jums reikia medituoti į transcendentinę Šviesą. Kai šviesa nusileis į jūsų emocinį vitalą ir fizinį kūną, ji savaime apvalys sąmoningąjį ir nesąmoningąjį, arba žemąjį, pasaulį jūsų viduje.

Tyrumo širdis turi gebėjimą
Visada spindėti tarsi baltasniegės
Ir auksinės-žydros viršukalnės
Veržimosi kalno.

Balandžio 4-oji

Jei visą dieną išlaikysite savo prote tyras mintis, naktį būsite palaiminti angelų draugijos.

Kasdieniame gyvenime dažnai atsitiktinai susiduriame su žmonėmis ir vietomis, kurios esti labai nešvarios. Dvasingas žmogus, eidamas gatve, gali pajusti didžiulę bjaurastį kokioje nors ypatingoje vietoje, kur paprastas žmogus visiškai nieko nepastebės. Žmogų lengvai gali atakuoti kitų nedorybės ar nešvankumas. Vienintelis būdas užkirsti tam kelią – saugoti save sielos jėga. Sielos galia visada budi ir gali ateiti mums į pagalbą.

O tyrume,
Vien vardo tavojo garsai
Susilpnina visa,
Kas mane atakuoja.
Ir mano paties gerosios savybės
Paima viršų.

Balandžio 5-oji

Būdami tyri mes galime priimti daug dieviškos Ramybės, Šviesos, Palaimos ir Galios. Jei išsaugome tyrumą, Žemėje gali sušvisti Ramybė, Džiaugsmas, Šviesa, Palaima ir Galia.

Tyrumas yra mūsų sielos šviesa, išreiškianti savo dieviškumą kūnu, vitalu ir protu. Būdami tyri, gauname viską. Palaikydami tyrumą neprarasime nieko, ką verta turėti. Šiandien galime patirti didžias mintis ar didelę vidinę jėgą, bet kitą dieną neišvengiamai viską prarasime, jei nebūsime švarūs. Tyrumas – tai Aukščiausiojo Kvėpavimas. Kai prarandame tyrumą, mus palieka ir Aukščiausiojo Kvėpavimas, liekame tik su savo žmogiškąja energija (kvėpavimu).

Savo kūną valau
Kartodamas Dievo vardą.
Vitalą skaidrinu
Tarnaudamas Dievui.
Protą šviesinu
Ištuštindamas jį dėl Dievo. Širdį skaistinu
Medituodamas į Dievo Gailestingumą-Meilę.

Balandžio 6-oji

Neleisk prarasti man nė lašelio tyrumo mano atsidavusioje širdyje, nes tyrumas – tai trumpiausias ir saugiausias kelias į galutinį tikslą – visišką vienovę su mano Viešpačiu Aukščiausiuoju.

Tyrumas tartum dieviškas magnetas. Traukia į mus visas dieviškas ypatybes. Kai esame tyri, pasaulis didžiuojasi mumis. O Motina Žemė, glausdama nors vieną skaisčią sielą, nesitveria džiaugsmu. Ji sako: „Štai, pagaliau, yra siela, kuria galiu remtis.“

Supaprastink savo gyvenimą,
Švarink savo širdį,
Pagausink savo meilę Dievui. Ir štai! Dievas skelbia tave
Savu ir labai artimu Sau.

Balandžio 7-oji

Būkime tyri, ir greit sužinosime, kad priklausome vien mūsų Mylimam Aukščiausiajam, vien Jam amžinai, amžinai.

Jei norite daugiau tyrumo, darykite patį efektyviausią dvasinį pratimą. Visi žinote AUM, Dievo vardo reikšmę. Iš pradžių sekmadienį šį šventą Aukščiausiojo vardą pakartokite šimtą kartų, pirmadienį – du šimtus, antradienį – tris šimtus, trečiadienį – keturis šimtus, ketvirtadienį – penkis šimtus, penktadienį – šešis šimtus, šeštadienį – septynis šimtus. Nuo sekmadienio šį skaičių pradėkite mažinti iki šešių šimtų, pirmadienį – iki penkių šimtų ir taip toliau iki keturių šimtų, trijų, dviejų ir vieno šimto. Jeigu norite įskiepyti tyrumą viduje ir išorėje, visur aplink save, tai pats veiksmingiausias dvasinis pratimas.

Širdies tyrumo-Dieviškumo
Visada reikia ieškoti
Ir kviestis.

Balandžio 8-oji

Širdies tyrumas yra mūsų pražystančio tikėjimo autorius.

Malda yra skaidrėjimas. Ji apvalo mūsų protą. Protą visada persekioja abejonė, baimė, jaudinimasis, nerimas. Jis esti atakuojamas blogų minčių ir veiksmų. Meldžiantis mūsų protas apsivalo. Tyrumas praplečia Dievo pagavumą, mūsų jautrumą Dievui. Iš tiesų tyrumui niekada nestinga jautrumo Dievui.

Kiekviena nešvari mintis
Pasižymi bloga reputacija
Vidiniame pasaulyje.
Ir iškart esi išvejama į negailestingą tremtį
Nepalaužiamos tyrumo valios.

Balandžio 9-oji

Ten, kur gyvenimas tyras, įkvėpimas ir veržimasis taip pat tyri.

Išorinis valyvumas gali labai padėti ir paremti vidinį tyrumą. Jei nusiprausiame po dušu ir apsirengiame švariais šviesiais drabužiais, vadinasi, apsupame save daiktais, kurie jau yra švarūs ir dieviški. Taip mums bus lengviau sukliudyti nedieviškoms, priešiškoms ir žemoms vitalinėms jėgoms patekti pas mus, taip protą ir vitalą išsaugosime švarius ir dieviškus.

Mano Valdove,
Tu padovanojai man
Gebėjimą veržtis.
Mano Valdove,
Tu padovanojai man gebėjimą šypsotis.
Dabar, prašau, padovanok man gebėjimą
Išlaikyti tyrumą mano maldoje
Ir grožį mano šypsenoje.

Balandžio 10-oji

Tik dėl tyrumo ieškantysis daro didelę pažangą. Širdis jo tyra, visa esybė skaisti, vadinasi, tikrai pajėgs progresuoti, o tai suteiks didžiausią pasitenkinimą.

Be tyrumo nepasieksime nieko esmingo dvasiniame gyvenime ir neišlaikysime to, ką pasiekėme. Bet jei esame tyri, visos dieviškos savybės mumyse gali išsiskleisti labai gausiai. Jei esame kupini beribio tyrumo, vidiniai pasiekimai bus amžini. Bet kol neįsigalėjo visiškas švarumas, Dievo realizacija liks šauksmu tyruose – tolima perspektyva.

Jei kasdien palinksti
Prie savo širdies tyrumo altoriaus,
tavo gyvenimas bus kupinas
Žvaigždžių-Dievo įvaizdžio.

Balandžio 11-oji

Jei norite, kad jums būtų vadovaujama, pažvelkite tyra širdimi aukštyn. Jei norite vedimo, pažvelkite į savo vidų laisvu nuo dvejonių protu.

Kaip mes tampame tyri? Vienas iš būdų tapti tyram – bendrauti su dvasingais ir švariais žmonėmis. Iš jų gausime įkvėpimo ir kryptį. Kitas būdas – sąmoningai galvokite apie save kaip apie vaiką, dieviškąjį vaiką. Kai galvojame esą dieviškieji vaikai, suvokiame, kad yra kažkas, kas rūpinasi mumis. Kas tai? Tai mūsų dieviškasis Tėvas. Vaikas nepažįsta jokių netyrų jausmų. Jis visada tyras. Jei visada jausimės esą dieviški vaikai, nešvaros pojūtis išnyks ir mūsų siela spontaniškai pasakys, kas mums geriausia. Ir tada išvysime tyrumą.

Jei turi sugebėjimą
Padaryti savo širdį tyrą,
Tai Dievas pajaus būtinybę
Duoti tau aukščiausio gėrio.
Jis padovanos tau
Savo vaikus – angelus, kad žaistum su jais.

Balandžio 12-oji

Kadangi turite naują širdį, būsite naujų Dievo patirčių turėtojas.

Būkime tyri. Aukščiausiasis pamils mus. Jei besiveržiančiojo vidiniame ir išoriniame gyvenime nėra jokio tyrumo, jis neką geresnis už gyvulį. Be tyrumo negalės išlaikyti nė vienos dvasinės dovanos, kurias priima. Jei stinga tyrumo, visko neteks, išnyks ir viskas apvils ieškantįjį. Bet jei esi sklidinas tyrumo, visos dieviškos kokybės pagaliau pripildys ieškantįjį. Jos švytės jame, dainuos ir šoks, padarys pačiu laimingiausiu žmogumi žemėje. Šios dieviškos savybės ir pačios atras kur apsigyventi ir išsipildyti.

Aš žinau, kad
Jei tapsiu tyras,
Absoliučiai tyras,
Tai mano Viešpats Aukščiausiasis
Pavers mane
Savo paties melodiją kuriančiu angelu.

Balandžio 13-oji

Dvasiniam gyvenimui tyrumas tiek pat svarbus, kaip fiziniam gyvenimui kvėpavimas. Bet Dievas tyrumą mums duoda tik tada, kai jaučiame, kad Jis – vienintelė mūsų būtinybė.

Tyrumas išties reikalauja švaraus kūno, nors tikroji fizinė švara yra širdyje. Privalote širdyje pastatyti vidinę šventovę. Ši šventovė yra nuolatinis priminimas apie Aukščiausią Vairininką jumyse. Kai nuolat ir spontaniškai prisiminsite Aukščiausią Vairininką savo viduje, slapčiausiose širdies gelmėse, suvoksite, kad tai yra aukščiausias tyrumas.

Grožis būna įvairus.
Bet tyrumo grožis
Visada liks
Nepalyginamas.

Balandžio 14-oji

Tyrumas, nuoširdumas ir paprastumas – brangiausi tavo širdies lobiai. Naudokis jais visada. Vertink juos ir žavėkis jų prasme.

Jei fizinėje būtyje nepakanka tyrumo, nebus ir visiško Dievo pasireiškimo, nebus ir visiškos sėkmės. Iš dalies jūs galite pasiekti sėkmę, bet ja vis tiek teks nusivilti, jei tyrumas nebus įsišaknijęs jūsų prigimtyje. Privalote tyrumą išskleisti fiziniame kūne, vitale, prote – visoje išorinėje prigimtyje. Ir tada, kad ir ką darytumėte, kad ir kas būtumėte ar ką įsigytumėte, visa bus kupina tyrumo. O jis nėra kas nors silpna ir neigiama, bet visada dvasinga ir dinamiška. Nuolatinis tyrumo penas – beribė Energija ir nepakartojama nepalenkiama Aukščiausiojo Valia.

Pirmiau nei Dievas dovanos tau
Išsilaisvinimą,
Jis patikrins,
Ar esi tyras.

Balandžio 15-oji

Jei norite pamatyti širdyje paslėptus turtus, pirmiau reikia įžvelgti Dievo Pėdų Pėdsakus baltame lyg sniegas savo širdies tyrume.

Nuolatinis žodžio „tyrumas“ kartojimas gali pakeisti veržliojo išorinį ir net vidinį gyvenimą. Kartokite žodį „tyrumas“ šimtą aštuonis kartus per dieną prispaudę dešinę ranką prie bambos. Pastebėsite, kiek daug tyrumo įsilies ir ims sroventi per jus. Kai būsite tyri, išvysite pasaulį kitomis akimis. Regėsite sparčiai didėjantį pasaulyje tyrumą, greit pražystantį grožį. Pamatysite sparčiai plintantį tobulumą.

Ką dėl manęs padarė
Dvasinis tyrumas?
Jis padėjo man
Paskleisti mano meilę-vienybę
Čia, ten ir visur.
Pabandyk siekti šito.
Tau taip pat pasiseks.

Balandžio 16-oji

Kad mylėčiau Dievą, man reikia vieno: kvėpuoti tyrumu.

Saldus, saldesnis ir saldžiausias yra tyrumas. Kai regite savyje tyrumą, esate tyras. Kai regite tyrumą savyje ir aplinkui, esate dar švaresnis. Kai tampate pačiu tyrumu viduje ir išorėje, esate skaisčiausias. Gyvendami nedorą gyvenimą, iš tikrųjų jūs naikinate savo vidinę būtybę. O gyvendami skaistų gyvenimą, pagreitinate savo sielos kelionę. Jūsų siela ir išorinis gyvenimas įgyja didžiausią ir palankiausią galimybę tada, kai tyrumas visiškai įsivyrauja jūsų gyvenime.

Jei puoselėji
Savo vidinę švarą
Tavo išorinis dieviškumas
Vešliai sukeroti.

Balandžio 17-oji

Skaisti širdis gali prisigėrėti Dievo Meile per akimirksnį, o Dievas-Meilė džiaugiasi tyra širdimi amžinai, amžinai.

Tyrumas, kaip ir raumuo, gali būti stiprinamas pratimais ir praktika. Tam reikia daugybės metų praktikos ir taip pat Dievo Malonės. Jei pabandysite siekti tyrumo, be abejo, jį įgysite. Jei ne šiandien, tai po dešimties metų ar kitame įsikūnijime. Kad pasiektume visišką fizinio kūno, vitalo ir proto švarumą, reikia laiko. Šaukitės tyrumo širdyje. Galbūt jums pasiseks tai įgyti per kelias dienas ar, tarkim, kelis mėnesius. Tuo tarpu protui išvalyti prireiks kur kas daugiau laiko. O vitale tai padaryti dar sunkiau. Vienas Dievas težino, kiek prireiks laiko fiziniam kūnui išvalyti. Jeigu galėtume palyginti, daug lengviau išskaidrinti širdį. Siela visada skaisti, tad jeigu susitapatinsite su siela, akimirksniu visas tapsite tyras.

O tyrume, aš myliu tave,
Nes kai tu esi priekyje,
Sukuri vienovę, grožį
Ir dieviškumo pilnatvę.

Balandžio 18-oji

Įsigykite naujų vidinių bičiulių, o svarbiausia – širdies tyrumą ir sielos dieviškumą.

Patirti išgyvenimus be apsivalymo galios – tas pat, kas gyventi pačioje pavojingiausioje miško dalyje. Tai nereiškia, kad turėtumėte laukti visiško nuskaidrėjimo. Iš tikrųjų reikia tik aiškaus supratimo ir tinkamo santykio tarp augančios patirties ir didėjančio apsivalymo.

Jei tu gali išvalyti
Mažą savo proto dalį –
Tu galėsi sustiprinti
Savo širdies kokybę
Ir savyje numalšinti Dievo troškulį.

Balandžio 19-oji

Tikrai, vien mano tyra širdis gali regėti Dievo Veidą. Tiesa ir tai, kad Dievas neignoruoja mano nešvarios širdies. Atvirkščiai, širdies nešvara gerai rūpinasi amžinas Dievo Gailestingumas.

Aukščiausias patikrinimas vyksta mūsų prigimtyje tarp tyrumo ir netyrumo. Vanduo yra tik vanduo, tačiau vienoks vanduo susargdina, o kitoks suteikia žvalumo ir gaivina. Tiktai Tiesa mato, ar ieškantysis išties nori tyriausio vandens, ar ne. Kai ji visiškai įsitikins, kad mūsų pažadas yra tikrai nuoširdus, kad nebegrįšime prie melo, net jei iškart ir neįgysime vidinės šviesos, bet ji bus mūsų pasirinkimas, tada Tiesa galutinai nutrauks ryšį su melu.

Mano širdis-tyruma –
Tai mano Absoliutaus Mylimojo Aukščiausiojo
Neįkainojama dovana!

Balandžio 20-oji

Vieningas tyras gyvenimas yra pasaulio transcendentinė viltis.

Yra dvi savybės, kurių mums reikia labiausiai. Viena – tyrumas, o antra – vienybė. Žinoma, tyrumas ir vienybė yra neatskiriami dalykai. Tyrumas egzistuoja sąmonės išoriniame lygmenyje, o vienybė – sąmonės vidiniame plane. Jei norime pereiti nuo išorinio sąmonės lygmens į vidinį, iš pradžių išsiugdysime tyrumą, o su tyrumu žengsime į vienybę. O jei panorėtume nuo vidinio pereiti prie išorinio – kas taip pat yra įmanoma, – tada turime pradėti nuo vienybės. Kai vienybė jau egzistuoja, tyrumas taip pat yra. Vienybė neatsiejama nuo tyrumo.

Nedorybė atskiria.
Tyrumas jungia.
Kadangi Dievas yra skaistus,
Jis yra Vienis,
Jis yra savo Širdies Vienovė-Giesmė
Savo visa apimančios Būties šokyje.

Balandžio 21-oji

Niekas nėra toks tyras, kaip širdies veržimasis.

Mentaliniam tyrumui mums reikia didžiulio ryžto. Tyrumas randasi išoriniame lygmenyje, bet vos tik jis įsigali, mes galime vienybę sujungti su vidine esybe. Ir tada būsime tobuli. Kai esame vienovėje su vidine esybe ir tyri išoriniame gyvenime, automatiškai įgyjame gebėjimą save realizuoti ir tampame tobulu Aukščiausiojo instrumentu. Tada esame ne tik su Aukščiausiuoju ir dėl Aukščiausiojo, bet ir pačiu Aukščiausiuoju. Štai ką vienybė gali ir sako mums.

Tavasis tyrume gimęs veržimasis
Tikrai galės gėrėtis
Dieviškai besišypsančiu Dievo veidu.

Balandžio 22-oji

Tikėjimas ir tyrumas yra ieškančiojo širdies rytinė aušra.

Tyrumas yra mūsų sielos šviesa, išreiškianti jos dieviškumą fiziniu kūnu, vitalu ir protu. Tyrumas byloja, kad įsiklausoma į mūsų Vidinio Vairininko paliepimus bei užkertamas kelias nedieviškoms jėgoms įeiti į mus. Kad ir kur atsirastų švarumo stygius, tamsuma, ji yra mirties pribuvėja. Tai, ką šiandien vadiname tamsa, rytoj taps mūsų mirtimi. Tyrumas yra vienintelis dalykas, kuris gali suteikti jėgą mūsų dieviškumui. Jei nėra tyrumo, nėra ir tvirtumo, pasitikėjimo. Nėra skaidrumo, nėra ir spontaniškumo. Jei nėra tyrumo, nebus ir nuolatinio dieviškumo tekėjimo mūsų viduje.

Tyrumas turi sugebėjimą
Išsyk sunaikinti
Nepasitikėjimą ir puikybę.
Ir nustatyti
Vienybę su transcendentine
Dievo Valia.

Balandžio 23-ioji

Pirma įgykite tyrumo, tik tada nebūsite bejėgis.

Kai tik įsigali tyrumas, ypač vitale, daug ką užbaigiame vidiniame ir išoriniame gyvenime. Žmogiškajame tyrume randasi aukščiausias Dieviškumas. Žmogaus tyrumas – tai Dievo alsavimas. Jei esame tyri, turime viską. Tyrumas – didžiulė jėga. Tyrumu galime viską užbaigti. Bet jei prarandame tyrumą, nors ir tebeturėsime jėgos, turtų ir įtakos, mes – žlugę, galime žemai pulti.

Vakar aš kovojau su Dievu
Savo kvėpavimu-nešvara.
Šiandien aš šoku su Dievu
Savo širdimi-tyrumu.

Balandžio 24-oji

Mano širdis-tyruma praskleidžia slaptąjį mano sielos pažadą, duotą manajam gyvenimui.

Panašiai kaip kvėpuojame oru, mums reikia kvėpuoti tyrumu meditacijoje bei visoje kasdienėje veikloje. Privalome apie tyrumą galvoti sąmoningai. Mūsų vidinė būtis uždus, jei nebus galimybių kvėpuoti tyrumu. Visuotinis Kosminis AŠ stengiasi visada mus aprūpinti didžiausiu tyrumu. Jei vidiniame gyvenime nenusistovėjo tyrumas, išorinis gyvenimas anksčiau ar vėliau patirs nesėkmę. Tyrume mūsų dieviškumas gali augti, jame mūsų tikrasis gyvenimas išsiskleis ir bus realizuotas čia, žemėje.

Kadangi tavo širdis švari,
Pasaulio širdis
Tapo tau tyra.

Balandžio 25-oji

Mano protas dažnai sutrinka matydamas mano širdies tyrumą, grožį ir dieviškumą.

Pasiekti minčių tyrumą yra nepaprastai sunku. Lengviau būti tyram atliekant išorinius veiksmus, tačiau iš pradžių siekite minčių švaros. Kaipgi įmanoma turėti tyrą protą, mintis ir idėjas? Nesunkiai. Tai atsiras tada, jei jausimės esą ne kūnas, o siela. Žodis „siela“ išsyk suteikia pakankamai švarumo mūsų protui. Tyrumo atsiras, privalo atsirasti tą akimirką, kai pajusime esą ne kūnas, o siela. Net jei nežinome, kas yra siela, pats žodis „siela“ suteiks mūsų protui šviesumo, dieviškumo ir giedro džiaugsmo. Ir šios dieviškos kokybės spontaniškai taps tyrumo užuomazga.

Aš mėgdžioju.
Norėčiau, kad ir mano protas mėgdžiotų.
Bet kas tai,
Ką ruošiamės mėgdžioti?
Mano širdies-tyrumo
Rožės aromatą.

Balandžio 26-oji

Tyrumas yra niekada nesibaigianti visagalės Dievo Malonės liūtis į žmonių besiveržiančias sielas.

Kad tyrumas įsivyrautų, labai daug gali padėti bėgimas. Jei kaskart įkvėpdamas prisiminsi ir kartosi Dievo vardą arba tarsi „Aukščiausiasis“ (arba kurį nors kitą dievišką vardą, ateinantį į galvą), tokia dieviška mintis padidins tavo tyrumą. Tai reiškia, kad dieviškoji mintis bėgiko viduje taps tyrumu arba padovanos bėgikui tyrumą.

Širdis-tyrumas
Yra ką tik įgytas
Vidinis lobis.

Balandžio 27-oji

Jūsų širdies tyrumas lengvai nuramino audrų blaškomą protą.

Jei norite tobulinti emocinį gyvenimą, jums reikia kasdien save papildyti tyrumu. Šis skaidrumas yra vienybės požymis. Pradėkite nuo vienybės su savo siela. Paskui susivienykite su savo širdimi, protu, tada su vitalu ir galiausiai su kūnu. Pirmiausia jums reikia pasiekti sielos tobulumą, o tada perkelti jį į širdį. Pajuskite, kad įbridote į tobulybės upę ir tekate iš sielos į širdį. O jūsų veržimasis yra upės tėkmės greitis. Po to, kai susivienijate savo tyrumu su širdimi, galite kelias dienas ar kelis mėnesius pailsėti, nes praėjote nemažą distanciją.

Mano širdies skaistumo aromatas
Sklinda toli toli už
Nešvarios proto teritorijos.

Balandžio 28-oji

Protas nėra blogas. Tiesiog padarykite jį švarų ir tyrą. Ir galėsite mėgautis tiesos tyrumu.

Vis labiau įtvirtindami vienovę – pasijutę vėl energingi – būkite veržlūs ir upė-tobulybė ims tekėti į jūsų protą. Vėlgi, jei manote, kad esate įveikę nemažą kelio dalį ir norite atsikvėpti, pasilikite kol kas čia. Tada pradėkite kelionę į vitalą, o iš ten – į fizinį kūną. Jei pajėgiate iš sielos nukeliauti į fizinį kūną, jūsų kasdienis gyvenimas ir visos gyvenimo sferos patobulės. Tik pradėkite nuo šaltinio, sielos.

Jam bemedituojant
Išsilaisvino jo proto citadelė
Nuo nešvaros.

Balandžio 29-oji

Kai jūsų širdis galvoja apie jus, esate saugus, nes Dievas visada patenkintas jūsų širdimi-tyrumu.

Protą galime padaryti tyrą jį ištuštindami, arba šaukdamiesi šviesos iš aukščiau arba vidaus. Įsivaizduokime protą kaip indą. Jis pilnas, tarkim, nešvaraus, užteršto vandens. Tiktai išpylę jį, turime galimybę pripildyti indą švaraus vandens. Arba įsivaizduokime protą kaip tamsų kambarį, kuris daug daug metų nematė šviesos. Akivaizdu, kad mums reikia kažko, kas atneštų šviesos į šį kambarį. Tas kažkas yra siela. Todėl turime susidraugauti su siela ir šauktis šios pačios artimiausios draugės, kuri pajėgi padėti ir yra pasiruošusi prašviesinti visa, kas yra mumyse tamsu. Turėtume sąmoningai jausti, kad siela mums lygiai taip pat reikalinga, kaip ir kūnas. Jei ši mūsų reikmė yra nuoširdi, tikra, tai siela iškils į paviršių ir praskaidrins mūsų proto tamsumas.

Nedelsk! Neatidėliok!
Tu privalai pakeisti
Savo senojo gyvenimo protą-nešvarą
Nauju savo širdies-tyrumo gyvenimu.

Balandžio 30-oji

Tyrumas nuoširdus kaip vaikas, visada paklūsta vidiniam balsui, o tas, kas įsiklauso į savo vidinį balsą, gali būti apsaugotas nuo klaidų darymo.

Jums dera visada melstis dėl tyrumo. Jei nesate apsivalęs, visos negatyvios jėgos atakuos jus. Melsdamiesi ir medituodami iš pradžių sąmoningai melskitės ir medituokite į širdies tyrumą. Kai tyruma pasklis tenai, visos piktos jėgos būtinai pasitrauks. Nedieviškos jėgos pagaliau nebepajėgs įsismelkti į jus.

Jei neišskleisi
Didesnio tyrumo savo širdyje,
Tavo dvasinis gyvenimas
Patirs visišką krachą.

GEGUŽĖ

RAMYBĖ

Gegužės 1-oji

Tik vidinė ramybė padės pasiekti tikrą išorinę laisvę.

Vaikas nusiramina triukšmaudamas ir guviai žaisdamas. Suaugęs žmogus mano ramybę rasiąs, jei galės valdyti pasaulį. Senas žmogus mano nusiraminsiąs, jei pasaulis pripažins jo nuopelnus ir didybę. Deja, žmogus niekada neras ramybės, jei neieškos jos tinkamai.

Išauš diena, kai vaikas mels Dievo ramaus ir tylaus gyvenimo. Tik taip jis ras ramybę. Jei suaugęs žmogus nori ramybės, privalo suprasti, kad jos neturės valdydamas pasaulį ir jam vadovaudamas. Jis gali atrasti ramybę, tik sąmoningai ir besąlygiškai siūlydamas pasauliui visa, ką geba ir ką turi. Senas žmogus, kuris neužilgo praskleis amžinybės uždangą, ras ramybę puoselėdamas mintį, kad yra ne elgeta, o karalius. Mat išdalijo visą savo vidinį ir išorinį turtą žmonėms. Jei gyvenimo saulėlydyje jis nieko nebesitikės iš pasaulio, jo vidinė sąmonė ir išorinė būtis bus nutviekstos rimties.

Ramybė yra meilės pradžia.
Ramybė yra tiesos atbaiga.
Ramybė yra sugrįžimas į Šaltinį.

Gegužės 2-oji

Ramybė – žmogaus proto tobulumas ir jo minčių sudieviškėjimas.

Kokiu būdu palaikyti ramybę, bent jos lašelį, mūsų išoriniame gyvenime, sumaištingos, vartotojiškos veiklos bruzdesyje? Nesunkiai. Mums reikia klausytis vidinio balso. Lengvai, jei kontroliuosime savo mintis. Nesunkiai, jei išvalysime savo nešvarias emocijas. Mes turėtume visada klausytis savo vidinio balso. Jis yra tikroji mūsų apsauga. Reikia sergėtis minčių, kurios pasižymi ypatingu vitališkumu. Neleiskime joms išaugti lyg kalnai. O sutikime akis į akį ir valdykime jas. Jos esti visai nereikšmingos. Taip pat susilaikykime nuo emocijų proveržių. Nešvari emocija veda mus į desperaciją, o desperacija yra mūsų visiškos savigriovos pribuvėja. Kaip išgirsti vidinį balsą? Norint į jį įsiklausyti, reikia medituoti anksti ryte. Norėdami kontroliuoti ir valdyti nedieviškas savo mintis, medituokite vidurdienį. Norėdami išgryninti tamsias, nešvarias emocijas, medituokite vakare.

Pagaliau,
Ramybės minutė!
Abejojantis mano protas
Pasidavė
Nušvitusiai mano širdžiai.

Gegužės 3-oji

Jei esate tylus ir ramus ir leidžiate savo dvasinio Vadovo dieviškoms mintims įsismelkti į vidų, jus užlies Ramuma.

Kaskart įkvėpdami, pasistenkite pajusti, kad savo kūnui suteikiate beribę ramybę. O kas yra jos priešybė? Nerimavimas. Kai iškvepiate, pasistenkite pajausti, kad atiduodate visą kūno, proto ir aplink kirbantį nerimą. Kvėpuojant tokiu būdu, nerimas paliks jus, pasitrauks.

Kai nebus skirtumo
Tarp tavęs ir meditacijos-jūros
Tavo širdies,
Dievas padovanos tau
Savo Imperiją-Ramybę.

Gegužės 4-oji

Didžiausia nelaimė, kurią gali patirti žmogiškoji būtybė – tai prarasti vidinę ramybę. Jokia išorinė jėga negali jos iš žmogaus atimti. Tai jo paties mintys ir veiksmai išplėšia iš ramybės būsenos.

Mūsų didžiausia apsauga slypi ne materialiuose laimėjimuose ar resursuose. Visi pasaulio turtai yra niekis palyginti su mūsų dieviška siela. Geriausia mūsų apsauga – tai mūsų sielos vienovė su visa maitinančia ir visa teikiančia ramybe. Mūsų siela gyvena ramybėje ir dėl ramybės. Jei gyvenimas kupinas ramybės, mes visada save praturtiname, o ne skurdiname. Vidinė ramybė yra bekraštė; ji tarsi beribis dangus apglėbia viską.
Mes ilgai kovojome, daug iškentėjome, toli nukeliavome. Tačiau ramybės veidas iki šiol slepiasi nuo mūsų. Jį atrasime, jei mūsų troškimų vilkstinė kada nors pradings Viešpaties Aukščiausiojo Valioje.

Jei tu netapsi
Tuo, kas atsisako laukimo,
Tu negalėsi būti
Ramybės savininku.

Gegužės 5-oji

Jei nuoširdžiai siekiate ramybės išoriniame pasaulyje, pasitelkite visą savo išmintį. Nuoširdžiai norėdami ramybės vidiniame pasaulyje, pasinerkite į bežadę tylą.

Ramybę atrasime tik tada, kai visiškai nustosime ieškoti trūkumų kituose. Turime pasaulį laikyti savu, labai artimu ir brangiu. Kai pastebime kitų klaidas, patys įklimpstame į jų trūkumus. Tai mums nė kiek nepadeda. Kad ir kaip būtų keista, juo giliau pasineriame, tuo labiau aiškėja, kad kitų ydos yra mūsų pačių trūkumai, tik kituose kūnuose ir protuose. O jei galvojame apie Dievą, Jo Gailestingumas ir Dieviškumas praplečia mūsų Tiesos viziją. Kad priimtume žmoniją kaip vieną šeimą, turime įkopti į dvasinės realizacijos pilnatvę.

Dievas slapčia pasakė man:
Tas, kas ginčijasi,
Labiau vertina pagyrūnišką savo protą,
O ne ramybės kupiną širdį.

Gegužės 6-oji

Ramybės ieškotojas trokšta grožio viduje.

Nereikėtų leisti praeičiai trikdyti ir ardyti mūsų širdies ramybės. Geri ir dieviški dabarties veiksmai gali lengvai neutralizuoti mūsų bloguosius ir nedieviškus praeities veiksmus. Jei nuodėmė turi galią priversti mus raudoti, tai meditacija neabejotinai turi galią suteikti džiaugsmo, apdovanoti dieviškąja išmintimi. Ramybė yra mumyse ir ji yra mūsų gyvenimo pagrindas. Todėl nuo šiandien pasiryžkime pripildyti protą ir širdį atsidavimo ašarų, kurios yra ramybės pamatas. Jei pamatas bus tvirtas, tuomet neturi reikšmės, kokio aukščio bus antstatas – pavojus mums niekada negrės. Nes ramybė rasis ir apačioje, ir viršuje, ir viduje, ir išorėje.

Jei gali atverti savo širdį
Tarsi žiedą saulei,
Dievas panardins tave –
Visą tavo būtybę –
Į savo visuotinę ramybę.

Gegužės 7-oji

Mes būsime kupini nesudrumsčiamos ramybės tik tada, kai jausime, kad mūsų Aukščiausias Vairininkas daugyje yra kaip vienis ir vienyje kaip daugis.

Ramybė ateina, bet mes prarandame ją, nes tariamės esą neatsakingi už žmoniją, nepripažįstame esą neatsiejama žmonijos dalimi. Pajuskime, kad Dievas ir žmonija panašūs į didelį medį. Dievas – tai medis, o medžio šakos yra medžio dalis, jos su medžiu ir tarpusavyje yra viena. Jei galėtume jaustis esą tokioje pat sąsajoje su Dievu ir žmonija kaip šakos tarpusavyje ir su pačiu medžiu, tikrai galėtume džiaugtis ilgalaike ramybe.

Kaip nesuskaičiuojami lašai
Bekraščiame vandenyne
Ar galingo banjano medžio
Lapų miriadai
Tykiai egzistuoja vienas šalia kito,
Taip ir visi žmonės
Kada nors gyvens taikiai vienas šalia kito
Tobulame vienybės pasaulyje.

Gegužės 8-oji

Dievas turi be galo daug vaikų, bet paties mylimiausiojo vardas yra Ramybė.

Niekas nėra taip svarbu, kaip ramybės paieškos išoriniame pasaulyje. Be ramybės pasaulis ne tik iki pašaknų ydingas ir piktas, bet ir beviltiškai silpnas. Ramybė savaime yra jėga. Jei esate pilnas vidinės ramybės, į pasaulį žengsite džiūgaudamas. Jei protas ramus, pajėgsite kontroliuoti išorinį pasaulį, net jei toji ramybė nėra didelė. Kad ir kur eitumėte, visus galėsite apsupti savo giedra nuotaika. Jei negalite pasidalyti savo vidine ramybe su kitais, reikšite vien nerimą ir agresiją.

Tau reikia proto ramybės?
Tada suprask, kad pasaulis ir be tavęs gali apsieiti.
Tau reikia proto ramybės?
Tuomet pajusk, kad pasaulis
Nėra bevertis, kaip tu galvoji.
Tau reikia proto ramybės?
Nedaryk tų pačių klaidų,
Kurias dažnai daro pasaulis.

Gegužės 9-oji

Dievas skendėja proto ramybėje, nes atmetė laukimą.

Visuotinė santarvė rasis, kai liausis vadinamasis žmogiškasis laukimas. Visa apglėbianti taika ateis tik tada, kai kiekvienas žmogus įsisąmonins aukščiausią Tiesą: meilė yra gyvenimo apsireiškimas, o gyvenimas yra meilės pasireiškimas. Visuotinė taika ateis, atsiskleis ir bus pasiūlyta žemėje tik tada, kai kiekviename žmoguje vietoj meilės galiai įsiviešpataus meilės galia.

Mano Viešpatie,
Tu įžengei į mano širdį
Ir privertei pajusti,
Kad visi mes – broliai ir seserys
Vienos pasaulio šeimos.
Nūnai įženki į mano protą
Taip, kad jis pradėtų elgtis kaip širdis
Ir aš nebegalėčiau sukelti
Skausmo kitiems.

Gegužės 10-oji

Kas gi galėtų įkvėpti mums ramybės išorinio pasaulio akivaizdoje? Paprastumas gali įkvėpti kūną, nuolankumas – vitalą, nuoširdumas – protą, o tyrumas – širdį.

Jokia kaina nėra per didelė, kai kalbama apie vidinę ramybę. Ji harmoningai valdo gyvenimą. Ramybė vibruoja gyvenimo energija. Tai galia, pranokstanti mūsų pasaulietiškas žinias. Vis dėlto ji neatsiejama nuo žemiškosios egzistencijos. Jei viduje tiesiame teisingą kelią, šią ramybę galime pajusti čia ir dabar. Ramybė amžina. Niekada nevėlu patirti ramybę. Laikas visada esti jai pribrendęs. Savo gyvenimą galime padaryti iš tiesų vaisingą, jei nesame izoliuoti nuo Šaltinio, kuris yra Amžinybės Ramybė.

Mano atviraširdė strategija:
Ramybė
Bet kokia kaina.

Gegužės 11-oji

Klysta tas, kuris mano, kad gyvenimo pabaigoje ramybė ateis pati. Viltis sulaukti ramybės be meditacijos ir dvasinės disciplinos yra tas pat, kaip dykumoje tikėtis vandens.

Proto ramybei pasiekti malda yra svarbiausias dalykas. Taigi, kaip melstis? Su ašaromis akyse. Kur melstis? Nuošalioje vietoje. Kada melstis? Kai mūsų vidinė esybė to prašo. Kodėl reikia melstis? Tai klausimų klausimas. Mes privalome melstis, jei norime, kad Dievas išpildytų mūsų troškimus arba lūkesčius. Ko dar galime tikėtis iš Dievo? Kad padės mums visa suprasti: būtį nebūtyje, nebūtį būtyje, pilnatvę tuštumoje ir tuštumą pilnatvėje.

Ramybė. Ramybė. Ramybė.
Ramybė yra tinkamai realizuota meilė.

Ramybė yra džiaugsmas, besąlygiškai pasidalytas su kitais.

Ramybė yra vienybė, dvasingai praplatėjusi.
Ramybė yra nuolatos kuriama pilnatvė.

Gegužės 12-oji

Jeigu sugebėsite nieko negalvoti, tai yra, jei jūsų protas bus absoliučiai ramus, tada nuolatos jausite visišką ramybę.

Ramybė. Jos reikia pasauliui. Mums visiems reikia ramybės. Bet galvodami apie ramybę, ją stengiamės rasti savo prote. Nes manome, kad ji egzistuoja tik mūsų prote, ir kai ją surasime, išspręsime visas savo problemas. Norėčiau perspėti: protas, į kurį kreipiamės, yra fizinis, taigi abejojantis. O abejojančiame prote niekada nepajausime ramybės. Mes galime jausti ramybę tik mylinčioje širdyje. Abejojantis protas veda mus į desperaciją. Mylinti širdis – į visišką pasitenkinimą. Kai abejojame, viduje jaučiame išdžiūvusią dykumą. O kai mylime, tada jaučiame Realybės ir Dieviškumo jūrą savyje.

Paprašyk proto, kad būtų protingas.
Tai, ko reikia tavo protui, yra ramybė
Ir šitą ramybę jis gali gauti Tik vienoje vietoje:
Vienybės širdyje
ir niekur daugiau.

Gegužės 13-oji

Ramybė prasideda, kai baigiasi laukimas.

Ramybė – mūsų vidinis turtas. Vidinį turtą galime iškelti paviršiun tik tada, kai nieko nesitikime iš išorinio pasaulio, bet visa ko tikimės iš Aukščiausio Vairininko, esančio mumyse, Dievo išrinktą valandą. Dažnai dirbdami pasauliui ir tarnaudami pasauliui manome, kad jis turėtų būti dėkingas mums arba pripažinti mūsų nuopelnus. Tikėdamiesi ko nors iš pasaulio, neišvengiamai nusivilsime. O jei tikimės iš Vidinio Vairininko, jis patenkins mus pranokdamas bet kokį įsivaizdavimą. Tačiau privalome žinoti viena – egzistuoja Dievo skirta valanda.

Aukščiausios ramybės kupino gyvenimo paslaptys:
Nelauk, o tiesiog atiduok.
Nepavesk kitam, tik pradėk ir tęsk.
Neženk atgal; tiesiog veržkis
Pranokti save.

Gegužės 14-oji

Ramybės kupinas gyvenimas yra mūsų besąlygiško pasišventimo Aukščiausiajai Valiai rezultatas. Jei nieko nesitikime iš pasaulio – nei gero, nei blogo, – ramybė apims visą mūsų būtį.

Mūsų pareiga – melstis dėl ramybės, medituoti ir koncentruotis į ramybę, kontempliuoti ramybę. Dievo pareiga – pripildyti mus savo Ramybės. Kada įvaldome atsižadėjimo meną, ramybė mūsų viduje nebegali egzistuoti atskirai nuo visos kitos mūsų realybės. Tik mūsų sąmoningas vidinis atsižadėjimas, besąlygiškas atsižadėjimas pagreitina kelionę į visa giedrinančios ir visa duodančios Ramybės atvėrimą.

Jei tavyje yra
Paklusnumo, paklusnumo, paklusnumo,
Tai tavyje gali būti
Ramybė širdis-Gimtieji namai.

Gegužės 15-oji

Dievas duos jums ramybę tik tada, kai nesijausite esąs nepakeičiamas nei savo namuose, nei pasaulyje.

Kiekvienam žmogui, vyrui ir moteriai, dera jaustis priklausančiam visoms tautoms. Tai nereiškia, kad negerbi savo tautos, o tarnauji kitoms. Kiekvienas, turintis energijos ir ryžto tarnauti kitoms tautoms, be abejo, privalo būti pasiruošęs tarnauti ir savo šaliai. Tai darant, derėtų suprasti, kad ji yra vienovėje su kitomis tautomis. Panašiai kaip jaučiate, kad jūsų rankos yra vienovėje su jūsų akimis. Jūsų rankos – tai gebėjimas dirbti, o jūsų akys – tai gebėjimas matyti. Savo žvilgsniu jūs sklandote skersai ir išilgai pasaulio, o rankos lieka ten, kur esate. Jūs regite savo pasaulio brolių ir seserų reikmes, o rankoms reikės padirbėti, kad patenkintumėte tas reikmes. Tai pajėgsite daryti tik jausdamasis esąs ne vien savo šeimos, bet visos pasaulio šeimos nariu.

Kadangi jo širdis-vienybė
Aprėpia visą pasaulį,
Ramybė seka paskui jį,
Kad ir kur jis būtų.

Gegužės 16-oji

Išoriniame gyvenime neturėsite ramybės, kol nepažadinsite ramybės vidiniame gyvenime.

Jei anksti ryte, prieš išeidami iš namų, prisiminsite kelias itin brangias jums dieviškas mintis, jos įstrigs jūsų gyvenime kaip paakinančios veikti ir įkvepiančios realijos. Viskas prasideda vidiniame pasaulyje. Būtent vidiniame pasaulyje mes sėjame sėklas. Jei tai yra ramybės ir meilės sėklos, normalu, kad sudygusios taps ramybės ir meilės medžiais. Bet jei nieko nesėjame, kaip galime tikėtis sulaukti daigo ar medžio? Tai neįmanoma! Ramybė, kurią malda ir meditacija iškeliame iš vidinio pasaulio išorėn, yra nepaprastai galinga, tvari ir ilgalaikė. Tad suintensyvinus ramybę vidiniame gyvenime, išorinis būtinai transformuosis. Tai tik laiko klausimas.

Vidinis ramybės išgyvenimas –
Aukščiausia žmogaus būtinybė.
Vidinis ramybės išgyvenimas –
Transcendentinis žmogaus grožis.
Vidinis ramybės išgyvenimas –
Absoliuti žmogaus realybė.

Gegužės 17-oji

Vakare, tarp šeštos ir septintos valandos, – geriausias laikas medituoti dėl ramybės. Gamta, atsisveikindama su besileidžiančia Saule, įkvėps, nuramins jus ir padės nusiraminti.

Jei norite ramybės, privalote eiti dvasingumo keliu. Dvasingumas yra atsakymas. Egzistuoja trys žmogaus amžiaus tarpsniai: nepilnametystė, vidutinis amžius ir senatvė. Nepilnametystei dvasingumas esti kažkas, kas priklauso magijos sričiai. Senatvei dvasingumas – kažkas abejotina, miglota ir sausa. O vidutiniam amžiui – tai lyg užsimiršimas ir savęs neigimas. Tačiau tikras ieškotojas pasakys, kad dvasingumas yra tai, kas normalu, spontaniška, kūrybinga, tyra ir skaidru, kai kažkas įžvelgia savo dieviškumą, kuria save ir išskleidžia savąjį Aš.

Kaip būti nuosekliam
Ramybės mylėtojui?
Tiesiog išbandyk dvasinį gyvenimą,
Kuriame yra Dievas,
Visad puoselėjantis Ramybę.

Gegužės 18-oji

Veržimasis gali siekti sutikti ramybę iš aukščiau. Tačiau ramybė privalo būti nuleista žemyn, kad pašalintų sunkumus.

Jūs norite ramybės ir jums reikia jos. Tada privalote rasti kelią į savo sielą. Kad siela taptų prieinama, jumyse turi vyrauti vidinė tyla. Kad įsiviešpatautų vidinė tyla, reikia stengtis. Kad pajėgtumėte tai padaryti, reikia Dievo Malonės. Kad pelnytumėte Dievo malonę, visada jauskitės priklausą Dievui ir tik Dievui.

Jei tu –
Ramybės nešėjas,
Tada Dievas ateis pas tave
Kaip Aukščiausias Mylintysis.

Gegužės 19-oji

Ramybės stygius verčia žmogų pasijusti menką nelyg skruzdėlytė. O ramybės būsena skatina galvoti, kad jo gyvenimu gali didžiuotis net Dievas.

Ką liudija neramumas? Jis parodo nepasitenkinimą visu tuo, ką matome, ką turime ir kas esame. Jeigu protas yra ramus, tada viso to, kas esame ir kuo tampame, mums pakanka. O rytoj Dievas duos mums naują veržimąsi, tad galėsime siekti dar aukščiau. Kai yra ramybė, pasitenkinimas be paliovos didėja, o kartu didėja ir dvasinis alkis. Bet kai yra neramumas, jaučiamės nepatenkinti. Mat pastarasis panašus į pasiutusį dramblį, besiblaškantį į šalis.

Kaip mes įgyjame proto ramybę? Ji atsiranda tik tada, kai jaučiame esant aukščiausią Autoritetą, kuris galvoja apie mus, rodo mums savo Meilę ir savo Rūpestį. Tik jaučiant, kad yra kažkas aukščiau mūsų, kas siunčia mums Meilę, Gailestingumą, Rūpinimąsi ir Palaiminimą, mūsų nerimas iš tikrųjų išsisklaido.

Regėti
Meilės veidą reiškia
Jausti
Ramybės širdį.

Gegužės 20-oji

Kas gali suteikti mums proto ramybę? Tiktai Dievo Valios priėmimas suteikia tikrą proto ramybę.

Priimdami Dievo Valią kaip brangią mūsų pačių valią, mes galime įgyti ramybę. Ir tik tada mūsų gyvenimas galės būti vaisingas. Dievo akyse neegzistuoja tokie dalykai kaip turėti ar atmesti. Dievui svarbu tik viena: Dievo Valios priėmimas. Mūsų širdyje, mūsų gyvenime yra tik viena pagrindinė malda, kurios mus išmokė Gelbėtojas Kristus: „Teesie Tavo Valia.“ Nuo neatmenamų laikų buvo parašyta milijonai maldų, bet nė viena neprilygsta šiai: „Teesie Tavo Valia.“ Kai Dievo Valią priimame kaip savo pačių valią, kiekvieną akimirką ramybė vis didėja ir neaprėpiamai stiprėja mūsų išminties gyvenime, veržimosi ir pasišventimo gyvenime.“

Tikrasis žmogaus tikslas
Yra ramybė.
Ramybė suteikia dvasinio peno
Jo vidiniam ir išoriniam gyvenimui.

Gegužės 21-oji

Jūs ir aš kuriame pasaulį vibracijomis. Jeigu pajėgiame šauktis ramybės, o paskui pasiūlyti ją dar kam nors, pastebėsime: ramybė sklinda nuo vieno žmogaus prie kito, ir taip pamažu pasklinda po visą pasaulį.

Taika nėra karo nebuvimas. Dvi šalys išoriškai gali nekariauti, bet jei jos brandina agresyvias ir priešiškas mintis, tai jau yra tarsi karas. Santarvė reiškia harmoniją, meilę, pasitenkinimą ir vienybę. Taika reiškia meilės srovenimą pasaulinėje šeimoje. Taika reiškia visuotinės širdies sutarimą ir visuotinės sielos vienovę.

Pergalė ir pralaimėjimas yra persipynę.
Nesistenk jų atskirti,
O bandyk peržengti jų ribas,
Jei tavo širdis alksta tvarios
Ramybės.

Gegužės 22-oji

Ištuštinkite protą! Ir štai – tiesiai priešais jus ramybės fontanas.

Eilinis žmogus jaučia, kad ramybės jūra jam nepasiekiama. Tačiau jei žengs į dvasinį gyvenimą ir praktiką, galės jon pasinerti. Dvasinio gyvenimo kertinis akmuo yra ramybė. Dvasiniame gyvenime ramybę patirsime tik tada, kai belsimės į Dievo Duris. Jei beldžiamės į žmogaus duris, jos niekada nepasieksime. Kiekvieną akimirką turime jausti, kad ramybės sulauksime tik iš Dievo.

Ramybė yra dovanų dovana,
Kurias Dievas dovanoja
Savo išrinktiesiems vaikams.

Gegužės 23-ioji

Kas yra rimtis? Rimtis reiškia regėti Dievo Grožį.

Rimtis – tai aukščiausias ir išimtinis žmogaus palaiminimas. Žmogus galvoja, kad viską gali įsigyti klestėdamas, tačiau jei stinga rimties, jis yra pats skurdžiausias iš visų galimų nuskurdėlių. Mes sakome „proto rimtis“, tačiau iš tikrųjų rimties prote nėra. Vadovaudamiesi tik protu neturėsime nė menkiausio supratimo apie rimtį. Jei norime rimties, privalome išeiti už proto sferos. Kaip galime žengti už proto ribų? Ogi nesiliaudami veržtis. Tik taip atsiranda galimybė surinkti protą į ryšuliuką ir įmesti į savo širdies jūrą. Tada pamatysime, kaip mūsų protą, vitalą ir fizinį kūną – visą mūsų būtybę – užlieja vidinė rimtis.

Ramybės sėklą reikia pasėti
Širdyje.
Tik tada ji išaugs
Žmogiškojo gyvenimo kūne.

Gegužės 24-oji

Be abejo, ramybė nėra išimtinė Dangaus monopolija. Mūsų žemė nepaprastai vaisinga. Čia, žemėje, mes galime auginti ir plėsti ramybę be galo ir be krašto.

Kokie tie veiksniai, trukdantys pasiekti mums ramybę išoriniame pasaulyje?

* Mūsų pataikavimas savo troškimams fiziniame kūne.
* Savęs aukštinimas vitalo pasaulyje.
* Nepasitikėjimas savo jėgomis proto sferoje.
* Mūsų bejėgiškumo, neįgalumo jausmas širdies pasaulyje.

Štai kas trukdo mums rasti ramybę išoriniame pasaulyje.

Jei karštai trokšti ramybės
Išoriniame gyvenime,
Privalai būti energija-veikla
Vidiniame gyvenime.

Gegužės 25-oji

Jei viduje vyrauja ramybė, galite būti kupini trykštančios laimės ir džiūgavimo žengdami į išorinį pasaulį.

Kokie dalykai gali įkvėpti mūsų kūną, vitalą, protą ir širdį būti ramiems išoriniame pasaulyje?
Akistatoje su išoriniu pasauliu ramybę įkvėps:
Kūnui – paprastumas,
Vitalui – nuolankumas,
Protui – nuoširdumas,
Širdžiai – tyrumas.

Jei vidiniame pasaulyje
Nenuilsdamas
Gebi kurstyti ramybę ir šviesą,
Tai išoriniame pasaulyje
Besąlygiškai
Gali padidinti
Meilę ir džiugesį.

Gegužės 26-oji

Ramybė ima rastis, kai pradedame suvokti, jog pasauliui nereikia mūsų vadovavimo.

Kas tai yra ramybė? Ramybė – tai mūsų išsivadavimas iš vergovės. O kas yra išsilaisvinimas? Tai mūsų visuotinė vienovė su Dievu Vieniu ir Dievu Daugiu. Kas yra vergovė? Vergovė – tai mūsų neprašviesėjusio ego šokis. O kas yra ego? Ego yra netikra realybė. O kas yra realu mumyse? Reali yra Tiesa, Dievas. Dievas ir Tiesa neatsiejami, lyg viena ir kita monetos pusės.

Kodėl važiuoji
Iš vienos šalies į kitą,
Ieškodamas ramybės?
Ramybė yra
Tavo viduje,
Tavo proto dangaus tyloje.

Gegužės 27-oji

Kai jaučiate bekraštę ramybę, klausimų apie nepasitikėjimą nekyla.

Jei norime rimties vidiniame ir išoriniame gyvenime, turime žinoti, kad būtinas abipusis priėmimas, o ne savitarpio atmetimas. Žemė ir Dangus turi susivienyti. Danguje yra sielos tyla, o Žemėje – gyvenimo skambesys. Sielos tyla veda mus į mūsų Šaltinį, aukščiausią Realybę, o gyvenimo skambesys leidžia atskleisti mums tai, kas yra šios aukščiausios Realybės viduje – sujungdami Žemę ir Dangų, mes galime pasiekti ramybę.

Įsisąmonink savo išorinę jėgą.
Ir būsi dieviškai galingas.
Suvok savo vidinę jėgą.
Ir būsi sklidinas didžios ramybės.

Gegužės 28-oji

Ramybė yra vidinio žmogaus vidinis gerumas. Ramybė yra išorinio žmogaus išorinė didybė.

Sena svajonė apie bendradarbiavimą nėra atsieta nuo tikrosios žmogaus svajonės. Sena svajonė, o tiksliau – neabejotinai teisinga dieviška vizija, vizija be ribų – iš lėto, nuolat ir neklystamai formuoja individualią ir kolektyvinę lemtį, žengiant žmonijai link aukščiausio tikslo – visuotinės vienovės ir transcendentinio atsinaujinimo. Pasaulis evoliucionuoja ir progresuoja pasiekdamas vis aukštesnį gyvenimo standartą. Jis juda ne horizontaliai, bet spirale. O tai reiškia, kad ši pažanga ne iškart pastebima. Kartais ji glumina ir trikdo žmogiškąjį protą. Tačiau dėl vidinės mūsų vienovės su pasaulio evoliucija mes neklysdami įžvelgiame kad ir lėtą, bet nenutrūkstamą pasaulio pažangą.

Kad sumažintume įtampą pasaulyje,
Kiekvieno ieškančiojo širdis privalo duoti peno
Žmonijai, merdinčiai dėl ramybės alkio.

Gegužės 29-oji

Kai proto epocha baigsis, ramybė užlies visą pasaulį.

Ramybė – tai pats efektyviausias ginklas, kuris gali nugalėti neteisybę. Kai meldžiatės ar medituojate, visą jūsų būtybę užlieja ramybė. Ir tada, nesvarbu, ką kiti žmonės daro, jūs jausite juos esant savo vaikais, žaidžiančiais priešais jus. Ir pasakysite: „Jie visi – vaikai.“ Ko gi galėčiau iš jų tikėtis? Tačiau dabar jūs pykstate ir susierzinate. Jei melsitės ir medituosite, greit pajusite – jūsų ramybė daug stipresnė, labiau išpildanti ir skatinanti veikti nei tos apgailėtinos situacijos, kurias jums sukuria kiti.

Kadangi tu žengi
Ramybės keliu,
Tavo protas visai pamirš,
Kad senų seniausiai
Buvo pilnas juodų minčių.

Gegužės 30-oji

Ramybė yra gyvenimas. Ramybė – amžina palaima.

Rūpesčiai – mentaliniai, vitaliniai ir fiziniai – tikrai egzistuoja. Tačiau nuo mūsų pačių priklauso, ar juos priimsime, ar atmesime. Be abejonės, jie nėra neišvengiami gyvenimo faktai. Kadangi mūsų Visagalis Tėvas yra absoliuti Rimtis, vadinasi, ramybė yra visuotinis mūsų palikimas. Didi it Himalajai klaida – atverti platų kelią kylančiam apgailestavimui, pamirštant ir nepaisant auksinių galimybių, kurios mums yra dovanotos. Turėtume pasiryžti čia ir dabar, tarp savo kasdienių reikalų, pasinerti visa širdimi ir protu į ramybės jūrą.

Diena po dienos
Mano siela prašo širdies
Pasiųsti šiek tiek iš mano sielos
Šviesos ir ramybės protui,
Kuriam taip šito stinga.

Gegužės 31-oji

Tiktai širdis, sklidina ramybės, gali džiaugtis aukščiausia Dievo draugyste.

Ieškantysis žmoguje nenurims tol, kol nebus išspręstos pasaulinės problemos. Tikrasis ieškotojas mumyse žino, kad egzistuoja būdas išspręsti visas nesuskaičiuojamas pasaulio problemas. Tas būdas – priimti jas, o po to mėginti įžiebti šviesos jose. Kaip mes priimame pasaulio problemas? Mes pageriname jų būklę tobulindami save ir visa, ką laikome ir pripažįstame savu.

Kas yra ramybė?
Ramybė reiškia matyti Dievo Grožį.
Kas yra tobulumas?
Tobulumas reiškia gyventi
Dievo Vienovės Buveinėje.

BIRŽELIS

MEILĖ

Birželio 1-oji

Egzistuoja tik viena, kas buvo, yra ir amžinai bus, tai – meilė. Meilė, kuri sukūrė, kuri palaiko ir kuri maitina Dievo Universumą.

Ramybė yra dieviškosios meilės kūdikis, o meilė – tai ramybės vaikas. Jei meldžiamės ar medituojame į Dievą savo vitaliniame gyvenime ir iš aukščiau nusileidžia dieviškoji meilė, apsivalo mūsų emocinis gyvenimas. Kai mūsų jausmai išsivalo, mes nurimstame. Taigi meilė pagimdo ramybę. Meilė yra motina. Tačiau medituodami fiziniame pasaulyje, kitaip tariant, mūsų grubiame fiziniame kūne, kuris būna neramus, agresyvus ar apatiškas, ramybės stengiamės gauti iš aukščiau. Nusileidus ramybei, pajuntame pasitenkinimą ir džiaugsmą. O šį džiaugsmą mes stengiamės perduoti kitiems kaip meilę. Meilė, kilusi ir esanti ramybėje, natūralu, yra ramybės vaikas.

Aš karštai trokštu gyventi
Tik vienoje vietoje
Ir šita vieta yra ten,
Kur amžinai viešpatauja meilė.

Birželio 2-oji

Aš žinau, kaip mylėti pasaulį todėl, kad priklausau tik Dievui.

Jeigu norite išreikšti ir rodyti dievišką meilę fiziniame pasaulyje, turite pasinaudoti dvasine valios galia. Valios jėga niekada nėra agresyvi, ji – pats atsižadėjimas. Dvasinę savo valios jėgą iškelsite paviršiun pasirėmę savo sąmoninga vienove su Aukščiausiojo Valia. Kuomet valios jėga sankcionuota Aukščiausiojo, spontaniškai, automatiškai, prieš jus iškils ir būdas, kaip savo dieviška valios galia išreikšti savo meilę žmonijai. Jei kaip reikiant įvaldote šią dievišką valios jėgą, net nesąmoningi jūsų veiksmai ir poelgiai spinduliuos tyrą meilę. Žmonės šalia jūsų neabejotinai pajus dievišką meilę ir patirs tikrą palaimą bei didelę jūsų dieviško buvimo naudą.

Pirmoji mano klaida –
Aš nemylėjau Dievo
Besąlygiškai.
Paskutinioji mano klaida –
Neištaisiau pirmosios.

Birželio 3-ioji

Mylėkite pasaulį jausdami, kad pasaulis – tai Dievas. Ir jūs atgaivinsite Tiesą.

Fiziniame pasaulyje meilę galite parodyti ir išreikšti savo tyra meditacija. Būdami giliausioje meditacijoje pasistenkite pajusti tyriausią meilę. Paskui pagalvokite apie žmogų, kurį mylite. Susikoncentravę į jį įliesite jam savo skaisčios dieviškos meilės. Žvelgdami į žmogų savo sielos akimis galite išreikšti meilę fiziniame pasaulyje.

Mylėti tuos, kas myli mus,
Reiškia elgtis teisingai.
Mylėti tuos, kas nemyli mūsų,
Reiškia elgtis kilniai.
Mylėti Dievą, kuris visada myli mus,
Reiškia būti išmintingam.
Elgdamiesi teisingai, mes laisvėjame.
Elgdamiesi kilniai, esame saugūs.
Elgdamiesi išmintingai, mes realizuojame save.

Birželio 4-oji

Labai mylėkite savo šeimą. Tai jūsų didi pareiga. Labiau mylėkite žmoniją. Tai jūsų aukštesnioji pareiga. Labiau už viską mylėkite Dievą. Tai jūsų aukščiausioji pareiga, Didžioji Pareiga.

Jei meilė reiškia „turėti“ kitą, tai ji nėra tikroji tyroji meilė. Jei mylėti reiškia atiduoti save, tapti viena su visa visove ir žmonija, tada tai tikra meilė. Tikra meilė yra visiška vienovė su meilės objektu ir meilės davėju. Kas yra meilės davėjas? Dievas. Be meilės negalime susijungti su Dievu. Meilė – tai vidinis ryšys, vidinė sąsaja, vidinė jungtis, siejanti žmogų su Dievu. Prie Dievo mums visada dera artėti su meile.

Nebandyk artintis prie Dievo su baime.
Atrodys, kad Jis neprieinamas.
Eik prie Dievo su savo meile
Ir pajusi, kad Jis ne tik pasiekiamas
Bet ir visada tau prieinamas.

Birželio 5-oji

Kas myli, tas nesensta. Dievas – ryškiausias pavyzdys.

Jei iš tikrųjų norite mylėti žmoniją, privalote mylėti ją tokią, kokia yra dabar, ir nelaukti, kol ji pasieks aukštesnių standartų. Jei žmonija pirma turėtų patobulėti, kad galėtumėte ją priimti, vargu ar tuomet jai reikėtų jūsų meilės, rūpinimosi ir prielankumo. Būtent dabar, kai jos sąmonė netobula, žmonijai išties reikalinga jūsų meilė. Atiduokite žmonijai visą, net pačią menkiausią ir ribotą meilę, kuri tik rusena jumyse. Tai auksinė galimybė. Jei praleisite šią galimybę, netrukus išauš diena, kai teks kankintis graužiant save, nes suprasite: žmonijos netobulumas yra ir jūsų pačių netobulumas.

Mano širdies meilės valtyje
Yra vietos net tiems, kas kenčia
Nuo pabaisos – pavydo.

Birželio 6-oji

Dievas Viešpats tampa Dievu Tarnu tą akimirką, kai mylime Jį dvasingai.

Meilė – stebuklingasis raktas, atrakinantis Dievo Duris. Prie Dievo turime visada artėti su meile. Pirmas žingsnis – meilė, antras – atsidavimas, trečias – atsižadėjimas. Iš pradžių turime pamilti Dievą, po to – tapti atsidavusiais tik Jam vienam; galiausiai privalome prie Jo Kojų realizuoti save. Tad jei savo gyvenimo kelionėje esame kupini absoliučios meilės, mes niekada nepatirsime nesėkmės nei siekdami Dievo, nei realizuodami jį savo gyvenimuose arba žmonijos labui. Ten, kur tyra, dieviška meilė, ten išsipildymas. Kur nėra dieviškos meilės, ten vien kančia, neviltis ir galop – dvasinė mirtis.

Tu nori atrasti Dievą?
Tuomet nedelsk ir leiskis
Savojon ekspedicijon – meilėn.

Birželio 7-oji

Meilė turi ir kitą vardą: auka. Kai auka tyra, meilė tikra. Kai meilė dieviška, negali būti nei ,,mano“, nei ,,tavo“.

Meilė nesavanaudiška: jei mylime, jokio atlygio už tai nelaukiame; mes sutampame su dievinamu objektu. Tokia meilė pasižymi vos nusakoma nuojauta, jog Mylimasis padovanos mums patį saldžiausią vaisių, mat mes jo nevarginame kvailomis emocinėmis problemomis, troškimais ar įvairiais prašymais: ,,duok man tą“, ,,duok man aną“. Nesavanaudiškoje meilėje tokio etapo nelieka. Ieškantysis žino: Aukščiausiasis dovanos kažką nuostabaus, kažką, ką verta turėti; tad jam nereikia nieko prašyti. Tokia yra nesavanaudiška meilė.

Tau nereikia tikrinti,
Ar Dievas myli tave.
Tiesiog pajusk: tu esi ir gyveni
Vien Dievo Meilės dėka.

Birželio 8-oji

Meilė – vienybės paslaptis. Auka – vienovės jėga.

Kiekvieną dieną Visagalis Tėvas, visada gailestingas Tėvas rodo mums plačias galimybes, kad atrastume šį tą nauja. Mes galime rasti meilę – Dieviškąją meilę. Dieviškoji Meilė – amžinai sena ir amžinai nauja. Atradę dieviškąją meilę savyje, mes įsismelkiame į patį Dievo paveikslą, Dievo, amžinai Mylinčiojo ir amžinai Mylimojo, egzistuojančio mumyse amžinai.

Viešpatie Aukščiausiasis mano,
Aš nerealizavau Tavęs
Ir galbūt šiame gyvenime
To nepadarysiu.
Bet nejau Tu nesuteiksi man
Didžios malonės?
Nejau nepadovanosi man
Gebėjimo Tave mylėti,
Mylėti vien Tave?

Birželio 9-oji

Mano meditacija kviečia Dievą, Aukščiausią Svečią. Mano meilė tarnauja Dievui ir maitina Dievą, amžiną Mylimąjį.

Jei visa, ką skelbiame, pritaikome praktikoje, tąsyk išmintis tampa mūsų profesija. Tai, ką skelbiame ir praktikuojame, privalo būti viena ir tas pat: meilė. Mes kviečiame pasaulį mylėti, bet galbūt patys neparodome meilės pasauliui. Tačiau jei mes dovanojame meilę ir patys virstame meile, tuomet galime būti tikri, jog visur pasaulyje regėsime meilę. Būtent Dievo Meilė įkvepia mus galvoti apie jį, melstis Jam, mediuoti į Jį ir priimti Jį kaip sau labai artimą. Kadangi Dievas iš begalinės Savo Meilės priima mus kaip sau labai artimus, Jis prašo ir įkvepia mus priimti Jį taip pat kaip sau labai artimą, kaip savąją savastį, subrendusią mūsų meilėje Jam.

Mano meilė yra indėlis
Į Dievo širdį – Banką –
Ir suteikia Jam begalinį Džiaugsmą.

Birželio 10-oji

Dieviškoji meilė lyg trykštanti versmė ir neišsenkantis nektaro šaltinis.

Puoselėkite dieviškąją meilę. Visa širdimi mylėkite žmoniją. Jūs galite atsakyti: „Kaip galiu mylėti kitus, jei nežinau, kaip mylėti save?“ Aš pasakysiu, kaip reikia mylėti save. Tai darysite tik besąlygiškai mylėdami Dievą. Galite paklausti: „Kaip galiu mylėti Dievą, jei nežinau, kas yra meilė?“ Aš pasakysiu jums, kas yra meilė. Meilė – tai visa perkeičianti galia mūsų žmogiškojoje prigimtyje. Meilė mūsų bejėgį vergišką gyvenimą pakeičia galingu laisvės gyvenimu. Meilė šaukiasi gyvenimo. Meilė kovoja už gyvenimą. Ir pagaliau meilė tampa Amžinuoju Gyvenimu.

Pirmą ir paskutinį žingsnį
Reikia žengti
Dvasingai ir ryžtingai:
Aš myliu Dievą,
Myliu jį besąlygiškai.

Birželio 11-oji

Dievas mylėjo, myli ir visada mylės jus. Jo Meilę pajusite labiau, negu jaučiate dabar, jei bent kartą visa širdimi ištarsite esą vien Jo ir tik dėl Jo.

Kodėl Dievas turėtų mane mylėti? Dievas myli mane, nes aš myliu žmoniją. Yra ir kita priežastis. Dievas myli mane, nes aš myliu visą Jo kūriniją. Aš jaučiu ir žinau, kad Dievo neįmanoma atskirti nuo Jo kūrinijos. Kūrėjas ir kūrinys yra viena, neatsiejama. Jei puikiai vertiname kūrinį, kūrėjas būna patenkintas. Kai ką nors kuriame, statome ar gaminame, žmonės pastebi mūsų laimėjimus ir įvertina, o mes būname patenkinti, nes tą padarėme. Taip ir universumas yra Dievo kūrinys. Jei mylime jį, kartu mylime ir Dievą Kūrėją, ir Dievą kūrinį, tuomet ir Kūrėjas, ir kūrinys bus patenkinti mumis.

Mylėk,
Mylėk žemiškąjį pasaulį,
Antraip būsi pasmerktas vilkti
Sunkiausią naštą:
Savo paties skurdų „aš‘.

Birželio 12-oji

Kai besąlygiškai myliu vien Dievą, mano pasitenkinimui – džiaugsmui – nėra ribų. Jei nepaliaudamas myliu tik save, manęs laukia savigriova – krachas.

Kadangi aš myliu Dievą, tiesa myli mane. Dievas yra pats tiesos alsavimas. Tiesa ir Dievas yra viena, neatsiejama. Viena vertus, Tiesa yra kitas Dievo vardas. Kita vertus, Tiesa negali egzistuoti be Dievo, o Dievas gali kiekvieną akimirksnį peržengti Tiesą – žemiškąją ir dangiškąją tiesą, žemiškai ribotą tiesą ir dangiškai laisvą tiesą. Net savo transcendentinę Tiesą Dievas gali peržengti, jei tokia yra Jo valia. Nors be rizikos galime teigti, kad Dievas ir Tiesa yra viena, tačiau tik Dievas gali pranokti visas tiesas, net pačią tiesos esmę. Todėl Tiesa be Dievo yra bejėgė. Bet jei mylime Dievą, tiesa myli mus, nes Tiesą visada remia mūsų veržlioji siela. Tiesos gyvybingumas slypi Dieve. Pats Dievo pripažinimas maitina ir stiprina tiesą. Taigi Tiesa paplis pasaulyje tik tada, kai mes tikrai mylėsime jos davėją, Dievą.

Atsižadėjusi meilė,
Padauginta iš gyvenimo dėkingumo,
Lygi aukščiausiam Dievo patenkinimui.

Birželio 13-oji

Aukščiausiojo meilė yra mano gyvenimas.

Kadangi aš myliu Tiesą, aš myliu ir save. Žmogus yra Tiesos išraiška. Jis nėra tamsos, melo ar mirties išraiška. Ne, jis yra tiesos – mažesnės ar didesnės, ar pačios didžiausios įsikūnijimas, įvykdymas, reiškimasis. Kiekvieną mirksnį dieviškoji tiesa pranoksta savo ribas mumyse. Mes tai jaučiame, regime bei suvokiame, jei prabundame vidiniam gyvenimui, sielos gyvenimui. Mylėdamas Tiesą, aš išties myliu save tikrąja meile. Manoji būtis ir tiesa yra tos pačios monetos dvi pusės, išreiškiančios mano vidinę esybę, arba sielą, kuri reprezentuoja Aukščiausiąjį čia, žemėje.

Kaip tu atpažįsti Dangų?
Dangų pažinsi
Besąlygiškai mylėdamas – būdamas vienovėje
Su pasauliu.

Birželio 14-oji

Aukščiausioji Dievo Meilė pražydo manyje ir per mane, kad žmogiškąsias savo problemas pakeisčiau dieviškomis galimybėmis.

Aš myliu save. Bet ką išties myliu savyje? Tik ne savo kūną. Jei mylėčiau savo kūną, rytoj neišvengiamai nusivilčiau, nes pastebėčiau milijonus ir milijardus žmonių žemėje, kurie yra gražesni už mane. Jei savyje mylėčiau fizinį protą, rytoj pastebėčiau milijonus minties gigantų, palyginti su kuriais mano protiniai gebėjimai nublanksta. Jei mylėsiu save dėl aktyvaus gyvenimo, vėlgi pamatysiu, kad egzistuoja milijonai žmonių, pasižyminčių stulbinamu dinamiškumu. Taigi mylėdamas save už kokią nors žmogišką savybę, aš patirsiu fiasko. Tačiau jei aš myliu save dėl to, kad Dievas išreiškia save per šį mano kūną, vitalą, protą ir širdį, tada galiu būti tikras esąs unikalus ir nepamainomas visoje universumo istorijoje.

Kiekvieną dieną
Tavo meilė – Dievas – intensyvėja.
Tai reiškia,
Kad kiekvieną dieną Dievas duoda
Be galo svarbų pažadą
Žmonių giminei tavyje ir per tave.

Birželio 15-oji

Mums reikia Meilės, kad jaustume Mylimąjį viduje ir Mylintįjį išorėje.

Kiekvienas žmogus gali mylėti save kaip tik todėl, kad yra tiesioginis dieviškumo kanalas. Dievas nori kiekviename individe išreikšti save nepakartojamu būdu. Kai sąmoningai ir visiškai sutampame su Dievu, mes realizuojame ne tik Dievą, bet ir save. Sakydamas, kad mylėdamas Tiesą aš myliu save tikra meile, išties sakau, kad sąmoningai jaučiu Tiesą nuolat kvėpuojant savyje, su manimi ir dėl manęs.

Tavo širdies sode
Daugybė meilės daigų.
Gal galėtum jais pasidalyti su kai kuriais
Tiesos ieškotojais, mylinčiais Dievą.

Birželio 16-oji

Meilė spinduliuoja gyvenimo harmoniją, šviesina sąmonės džiaugsmą ir aštrina intuicijos kardą.

Mano paties kvėpavimas žemėje – tai Tiesos gyva realybė. Aš myliu save, mėgaujuosi savimi kiekvieną mirksnį ne dėl savo stipraus kūno, dinamiško vitalo, subtilaus proto ar tyros širdies, o todėl, kad manyje yra Dievas. Dievas panaudoja mane, įgyvendina Save per mane. Tai vienintelė priežastis, kodėl mano kūnas, vitalas, protas ir širdis yra mano taip mylimi ir privalo būti mylimi. Ši aukščiausia Tiesa turėtų kiekvieną žmogų persmelkti iki pat širdies gelmių. Ir derėtų sąmoningai jausti, kad gyvenimas žemėje yra Aukščiausiojo vidinio alsavimo išorinė išraiška.

Tiesos akimirka
Gali paversti ir pavers pasaulį gražesniu.
Ramybės akimirka
Gali išgelbėti ir išgelbės pasaulį.
Meilės mirksnis
Gali padaryti ir padarys pasaulį tobulą.

Birželio 17-oji

Žmogiškoji meilė – greitasis traukinys: atvykimo stotis – krachas. Dieviškoji meilė – keleivinis traukinys: atvykimo stotis – Prašviesėjimas.

Einant meilės keliu, mūsų dvasinis ir vidinis gyvenimas bus pats sėkmingiausias. Šiame kelyje Dievas mums visų brangiausias ne todėl, kad jis Visagalis ir Visur esantis, o todėl, kad Jis yra pati Meilė. Prie Dievo, mūsų Amžinojo Tėvo, galima artėti tik su meile – tai sėkmingiausias ir, beje, įtikinamiausias būdas. Artėdami prie Jo su meile, regime, kad Jis – vien Meilė, ir tada, atvėrę akis bei mėgindami pažvelgti į Jį jaučiame: Jis tiesiai priešais mus, laimina ar apglėbia mus. Ir taria: „Mano vaike, aš visą laiką laukiau tavęs.“ Kadangi meilė šiuo atveju reiškia tvirtą ir neatsiejamą vienovę su Mylimuoju.

Kai savo gyvenimą pripildau
Meilės,
Giliai savyje regiu
Didžių sielų susitikimą – kongresą.

Birželio 18-oji

Raudonos tūžmingos akys byloja: „Ar mylimas esu, ar ne, atėjau tave sunaikinti.“ O širdies prašviesintos akys sako: „Matau tavyje Dievą ir myliu tave, nesvarbu, užmuši mane, ar ne.“

Kai mylime Dievą, problemų nėra. Tiesa, niekas iš mūsų neregėjo Dievo akis į akį. Bet nors trumpą akimirką galime įsivaizduoti: mums brangiausiuose ir artimiausiuose žmonėse yra pasislėpęs Dievas su savo Meile. Pasistenkime sau brangiuose žmonėse išvysti savo Mylimojo veidą. Ten, kur meilė, tikroji meilė, ten yra vienybė.

Aš privalau mylėti visada.
Kai myliu žmoniją,
Manim žavisi visas pasaulis.
Kai myliu Dievą,
Manim gėrisi visas vidinis pasaulis.

Birželio 19-oji

Nemeilė kitiems – toks kelias tikrai neveda link Dievo realizacijos. Atvirkščiai, simpatija kitiems padeda būti Dieviškoje Sąmonėje.

Atsidavimas yra meilės intensyvumas, o atsižadėjimas – meilės išsiskleidimas. Kodėl mes mylime? Mylime, nes jaučiame troškulį realizuoti aukščiausią, pajusti giliausią, sąmoningai būti vienovėje su universumu, su visuotine Tiesa, Šviesa, Ramybe ir Palaima bei visapusiškai realizuoti save. Kaip mylėti? Jei mylime tikėdamiesi ką nors gauti iš kitų, tai ne meilė. Meilė reiškia nepaliaujamą aukojimąsi, kuris subręsta mūsų vidiniame veržimesi.

Tu nori
Užsitarnauti Dievo Meilę?
Tuomet tarnauk žmogui-Dievui
Neatbaigtoje Dievo kūrinijoje.

Birželio 20-oji

Nepakanka mylėti Dievą mylinčiajame Dievą. Jį reikia mylėti taip pat ir tame, kuris neapkenčia Dievo.

Mūsų Dievo koncepcija tokia savotiška. Mes manome, kad Dievas lyg pradinės mokyklos mokytojas, pasiruošęs prikulti mus iki mėlynių, jei bent per colį nukrypsime nuo Tiesos kelio. Betgi tokia Dievo koncepcija absurdiška. Nėra tokios būtybės kaip Dievas tironas. Yra tik vienas Dievas ir tai Dievas Meilė. Jam ne bausmė rūpi. Jis nuolat formuoja mus taip, kaip pats to nori. Tai Jis yra Veikiantysis, Jis yra ir Veiksmas, ir Jis yra tas, kuris gėrisi tiek veiksmu, tiek ir rezultatu. Tuo tarpu mes jaučiamės esą veikiantieji ir padarę ką nors blogo tikimės negailestingos Dievo bausmės. Bet taip nėra. Kiekvienas individas iš tikrųjų įkūnija Dievo Dramą. Žmogus čia, žemėje, privalo išreikšti būtent Dievo Realybę. Ir kiekvienoje žmogiškojoje būtybėje Dievo Realybė yra gyva.

Jei kas nors paprašo tavęs paslaugos,
Ar supranti, ką iš tikrųjų duodi tam žmogui?
Tu atiduodi jam
Savo ypatingą meilės jėgą.

Birželio 21-oji

Dievas apdovanojo mane meile tam, kad mylėčiau pasaulį.

Jūs galite išplėtoti savo gebėjimą priimti meilę, mylėdami kitus. Juo daugiau atiduosite, tuo daugiau gausite. Saviplėtra yra Dievo plėtra. Jūs plečiate savąją realybę Visuotinės Dievo realybės viduje. Taigi kuo daugiau meilės atiduodate, tuo daugiau gaunate iš žmonijos ir iš Dievo. Bet savo meilę žmonėms pajėgsite dovanoti tuomet, jei juose visada regėsite savo Mylimąjį. O jūsų Mylimasis – Aukščiausiasis. Jei kituose žmonėse regėsite Aukščiausiąjį, tada dėl jų padarysite viską. Jei kur nors įžvelgiate grožį, norite prie jo prisiliesti. Nematydami grožio, o tik tamsumą ir bjaurastį, nusigręšite jų nepalietę. Vadinasi, žmoniją pamilsite tik tada, kai ją matysite kaip Dievą. Tiktai įžvelgdami dieviškumą, jūs tai pamilstate. Regėdami bet kuriame žmoguje Aukščiausiąjį Mylimąjį, jausite pagarbą ir meilę žmonijai.

Vienintelis efektyvus būdas
Mylėti žmogų –
Iš pradžių pamilti Dievą.

Birželio 22-oji

Mylėti tik savo religiją tolygu mylėti suskaldyto kūno garso realybę. Mylėti visas religijas vienodai reiškia mylėti vienovę – tylumos nemirtingą sielą.

Dievas – Meilė viso to, ką mes matome, viduje. Jei mylime Dievą, o mes iš tikrųjų Jį mylime, nes Jis yra pati Meilė, tuomet mylėsime ir visa tai, ką Jis sukūrė. Jis neabejotinai yra savo kūrinijoje, nes Jis – visur esantis. Jei galite mylėti Dievą-Meilę, spontaniškai pamilsite viską aplinkui. Dievas-Meilė aprėpia visa ir egzistuoja visa ko viduje. Taigi jei jūs mylite šaltinį, Kūrėją, automatiškai mylėsite ir kūriniją.

Mylinčiai širdžiai
Žema
Nešioti bet kokią kaukę.

Birželio 23-ioji

Žmogiškoji meilė dažnai tėra vien pražūtingi kūnų ir nervų apžavai. O dieviškoji meilė – tai amžinai žydintis sielų artumas.

Jūsų meilė žmonijai gali būti širdinga tik tuo atveju, jei mylėsite Šaltinį. Mus sukūrė Dievas. Mes Dievo nesukūrėme. Vadinasi, kad mylėtume visą žmoniją, turime atsigręžti į žmonijos šaltinį – Dievą. Jūs tik tada mylite medį, jei mylite jo šaknis. Šiuo atveju šaknys – tai Dievas. Žmoniją iš tiesų pajėgsite pamilti tik tada, kai suvoksite Šaltinį ir jam būdingas savybes. Jūs negalite mylėti nieko, kol nemylite Dievo. Kai pasijusite mylį Dievą ir tik Dievą, tada mylėsite kiekvieną, nes Dievas yra Tas, kuris yra kiekviename.

Gyvenimas gali būti stipresnis
Už mirtį,
Jei žmogus studijuoja
Rūpestingai ir teisingai
Meilės kalbą.

Birželio 24-oji

Tyra Meilė ir gilus skausmas negali egzistuoti drauge. Tyra meilė yra pastovi kūno vienovė su džiūgaujančios sielos jūra.

Tiktai jausdamas, kad Dievas tikrai myli mane, aš galiu rasti tikrą ir pastovią laimę. Kūrėjas kupinas meilės savo kūriniui. Bet kūrinys gana dažnai to nejaučia arba nesuvokia. Kadangi esu Dievo kūrinijos dalis, mano šventa pareiga kiekvieną akimirką jausti Dievo Meilę. Tik tuomet pasistengsiu tapti doru, dieviškų ir tobulu ir tokiu būdu pabandysiu džiuginti Jį, kaip Jis to nori.

Žmogus, turįs absoliučią valdžią,
Žino, kad be meilės
Jo gyvenimas išdžiūvęs
Ir užklotas pelenais.

Birželio 25-oji

Kaip įveikti destruktyvų kritiškumą? Tiesiog labiau mylėkite. Štai ir viskas.

Jūs būsite gerokai imlesni dieviškai Meilei, jei kiekvieną dieną jausite: jūsų pirmapradis Šaltinis – pati Meilė, o žemėje esate tam, kad nepaliaudami mintimis ir veiksmais dalintumėtės meile, kurią jau turite. Kiekvieną minutę esate kupini daugybės minčių, tad visomis jomis ir siųskite meilę. Kaskart ką nors veikdami pasistenkite įsivaizduoti, kad tie veiksmai yra ne kas kita, o meilės išraiška. Kaip tik dabar meilės išraiška mintimis ir veiksmais yra ypač svarbūs dalykai jūsų gyvenime. Jei mąstydami ir veikdami jausitės siunčią meilę žmonijai ir pasauliui, tapsite imlesni visuotinei meilei. Taip galėsite pajusti, kad dieviškoji Meilė liejasi jums.

Jei tu nori darbuotis subtiliame
Meilės aromate,
Tuomet pakviesk sielą savo
Kiekvieną rytą
Praskaidrinti tavo protą.

Birželio 26-oji

Meilė nugali visa, kas svetima Dievui. Ji išties yra aukščiau visko.

Tik būdami ramūs galime mylėti. Jei motinos protas ramus, tuomet ji myli savo vaiką. O jei jos protas neramus, ji muš savo vaiką. Argi tai meilė? Ji sakys savo vaikui: „Aš tai darau dėl tavo gerovės.“ Betgi tai yra išminties stoka. Nedieviška prigimtis verčia motiną vaiką mušti. O jei motina bus kupina ramybė ir rimties, ji nuolatos ir be perstojo reikš meilę savo vaikams.

Kokio mokytojo tu nori?
Abejojančio proto.
Koks mokytojas tau reikalingas?
Mylinčios širdies.

Birželio 27-oji

Meilė – vienintelis įstatymas.

Mes mylime Dievą, nes jaučiame, kad Jis – visas Meilė. Mylėdami Dievą suprantame, kad mūsų šventa pareiga visiškai atsiduoti Jam ir Jį džiuginti. Greit pastebime, jog mūsų meilės ir tarnystės nepakanka. Mums reikia dar atsižadėjimo. Kol savo individualios valios nepalenksime Jo Valiai, darysime daug klaidų, mėgindami mylėti Jį ir tarnauti Jam savo neprašviesintu būdu. O nusilenkę Jo Valiai, mes mylėsime Jį tokiu būdu, kokį parinko Jis pats, todėl teisingai.

Regėti
Meilės veidą
Reiškia
Jausti ramybės širdį.

Birželio 28-oji

Kadangi nepaliaujamai ir besąlygiškai mylite Dievą, niekas negalės priversti daryti ką nors bloga.

Aš meldžiau Dievo jėgos. Jis tarė: „Imk ir naudokis ja.“ Aš meldžiau Dievo šviesos. Jis tarė: „Imk ir skleisk ją.“ Aš meldžiau Dievo ramybės. Jis tarė: „Imk ir atverk savo dieviškumą.“ Aš meldžiau Dievo palaimos. Jis tarė: „Imk ir pasilik savo Šaltinyje.“ Aš meldžiau Dievo Meilės. Jis pasakė: „Imk mane, aš – tavo.“

Protas mano galvoja,
Kad Dievas nuostabus,
Nes
Mano širdis myli Dievą.
Mano širdis žino –
Dievas nuostabus,
Nes
Mano siela myli Dievą.

Birželio 29-oji

Dievo Meilė – didžiausias ieškančiojo šansas realizuoti Dievą.

Širdis skraido kaip tik todėl, kad myli. Ji myli vienybę. Vidaus ir išorės vienovę, vienovę su Vidiniu Vairininku – savo Mylimu Aukščiausiuoju. Vien todėl, kad myli vienovę ir Aukščiausiąjį besąlygiškai, nepaliaudama, ji pajėgi kiekvieną akimirką nuskristi į dangiškąjį visa šviesinantį sąmonės skliautą.

Mano širdis sako protui:
„O mano ieškantysis prote,
Nenurimk tiek pasiekęs.
Tu nori labiausiai mylėti
Vidinį Vairininką.
Bet šito negana.
Turi mylėti
Tik Vidinį Vairininką.

Birželio 30-oji

Kai dieviškosios meilės jėga užims meilės jėgai vietą, žmogus įgis naują vardą – Dievas.

Kai priartėjame prie Dievo akis į akį, Jis prašo mūsų paaukoti Jam tai, ką turime. Jei pasiūlome Jam tikrąją savo brangenybę, meilės širdį, Jis priima ją išsyk ir taria: „Jūs išlaikėte egzaminą.“ Tačiau jei aukojame Dievui kitas savo galias – fizinį, vitalinį ir mentalinį gyvenimą, o ne meilę, Jis nebus patenkintas. Dievas pasakys: „Ne, atneškite man savo meilės širdį – tikrąjį savo lobį. Kai aš turėsiu tikrąjį jūsų turtą, apsčiai duosiu jums savojo – beribę Šviesą ir neišsenkantį Džiugesį.“

Jei tu – tikras Dievo mylėtojas,
Tuomet kiekvieną akimirką
Būk pasiruošęs
Ateisiančiai Dievo valandai.

LIEPA

ŠVIESA

Liepos 1-oji

Šviesa – tikras dangiškas valgis.

Nors iš visų dieviškų savybių šviesa yra būtiniausia, deja, mažiausiai geidžiama. Žmonės nori ramybės, džiaugsmo ir jėgos, bet labai retai – šviesos. Sąmoningai ir nesąmoningai jie bijo šviesos. Jie jaučia, kad šviesos spindėjimas su šaknimis išraus nemokšiškumą – medį, kurį jie įkūnija. Mano, kad dieviškoji šviesa demaskuos jų netobulumus, ribotumus ir priklausomybes. Bet tai netiesa. Dieviškoji šviesa apglėbia pasaulį su visu jo nemokšiškumu. Dar daugiau, dieviškosios šviesos šventa pareiga pakylėti žmogaus sąmonę iki dieviškosios būties visovės.

Jeigu tu ieškantysis
Šviesos-tylumos,
Dievas padovanos tau
Amžiną aušrą
Savo visuotinėje širdyje.

Liepos 2-oji

Šviesa – vidinio pasaulio gyvybė.

Išgyvendami vidinį šviesos potyrį, imame suprasti, kad baigtinis gali įkūnyti ir išreikšti Beribį, ir tokiu būdu Beribis gali manifestuoti savo Begalybę, Amžinybę ir Nemarybę baigtiniame ir per baigtinį. Išgyvenę vidinę šviesos pagavą, pajuntame norį žinoti, ar mes dirbame Dievui, ar nuolat palaikome Dievo pusę, ar Dievas palaiko mūsų pusę. Patyrę vidinę šviesą, mes norime visada būti Dievo pusėje. Ir nenorime, netgi neleidžiame Dievui palaikyti mūsų pusės. Šis išgyvenimas pranoksta visus kitus išgyvenimus. Jei kas nors yra turėjęs aiškų pilną beribės šviesos išgyvenimą, tas jau visada palaikys Aukščiausiojo pusę.

Jei nesutrumpinsi
Savo žemiškų klajonių,
Nepajėgsi nuleisti į vandenis
Šviesos-tobulybės laivo.

Liepos 3-ioji

Žemėje nėra nieko nuostabesnio už Dievo Šviesą-Kantrybę.

Jūs norite regėti šviesą. Arba mėginate įžengti į šios šviesos erdvę, arba bandote iškelti paviršiun tą šviesą, kurią jau turite. Nuostabu! Tačiau yra daug žmonių, kurie bijo šviesos. Sako: „Taip, mes norime šviesos.“ Tačiau tą akimirką, kai šviesa ateina pas juos, pasijunta taip, lyg juos norėtų demaskuoti. Žmonės mano: jei pajėgs pasislėpti tamsiame kambaryje, tuomet jų padėtis bus geriausia – stebės visą pasaulį ir galės jį smerkti, o jų niekas nematys. Tokia jų viltis. Žmogus manosi, kad tamsa užtikrina jam savotišką apsaugą ir neliečiamybę. Ir praranda auksinę galimybę pakeisti tamsą. Kai šviesa jau pasirengusi įžengti į juos, jie mano, kad visos silpnybės ir kuklios galimybės, neigiamos idėjos ir negatyvios mintys bus išstatytos apžiūrai. Tačiau šviesos paskirtis – šviesinti, transformuoti mūsų negatyvias ir destruktyvias mintis į pozityvias ir konstruktyvias, o ne iškelti jas ir demonstruoti.

Laikas greit pavirs dulkėmis,
Jei nepradėsi gyventi
Dėl Dievo Šviesos-Pasitenkinimo
Savo veržimosi viršūnėje-širdies viduje.

Liepos 4-oji

Danguje nėra nieko nuostabesnio už Dievo Šviesą-Gailestingumą.

Jūs norite sužinoti, kaip gauti šviesos arba kaip iškelti ją paviršiun. Tam reikalingas pasiruošimas. Koks tai pasiruošimas? Tai jūsų tyra koncentracija ir tyra meditacija. Susikaupdami arba pradėdami mediuoti pasistenkite pajusti, kad atėjote iš šviesos ir esate šviesos viduje. Tai ne fantazija ir ne jūsų mentalinė haliucinacija. Toli gražu! Tai tikra, didi, konkreti tiesa: jūs įkūnijate šviesą ir esate pati šviesa. Greit pastebėsite spontanišką šviesos srovenimą iš vidaus. Iš pradžių pajusite ją širdyje, tada kaktoje, trečios akies vietoje ir galiausiai jausite ją visur.

Tamsa yra šviesa, –
Taip galvoja mano protas.
Šviesa yra džiugesys –
Tą jaučia mano širdis.

Liepos 5-oji

Nieko nėra manyje įstabesnio už Dievo Šviesą-Atleidimą.

Yra kitas būdas matyti šviesą. Kvėpuodami pajuskite, kad įkvepiate kažką, kas apvalo visa, kas turi būti išvalyta jumyse, ir kartu tai, kas suteikia energijos visam kam, kas išsekę. Iš pradžių jumyse yra daugybė dalykų, kuriuos būtina išvalyti ir kurie alksta. Tad vizualizuodami, jog suteikiate energijos, peno ir kartu apvalote visą savo sistemą, pajusite, kad šviesa tampa absoliučiai natūrali.

Jis buvo kupinas tikėjimo
Dievo Šviesa – Gailestingumu.
Todėl
Dievas jo gyvenimą padarė
Didžiausio gražumo.

Liepos 6-oji

Kai šviesa įeina į mūsų fizinę sąmonę, bet kokia baimė neišvengiamai išnyksta.

Dvasiniame gyvenime mes trokštame Dievo, bet vos tik išvystame Jo beribės šviesos lašelį, mirtinai išsigąstame. Manome, kad bus atskleistas visas mūsų netobulumas. Tačiau visada turėtume jausti, kad Dievo Šviesa egzistuoja tik tam, kad šviesintų mus. Neegzistuoja jokių apribojimų mūsų pasiekimams ir realizacijai, nes šviesa mumyse visada ves mus. Tad neturime nieko baimintis, kad ir kas tai būtų.

Išvydęs širdį,
Sklidiną sielos šviesos,
Protas prakeikė save:
„O kodėl aš toks bukas!
Kodėl nelankau savo sielos
Kiekvieną dieną?“

Liepos 7-oji

Kai meldžiamės ir medituojame, gauname šviesos ir viskas mums paaiškėja.

Kartais veržlusis pajėgs tik įsivaizduoti Dievą, kartais, nepaisant visų išorinių pastangų, gali nejausti Dievo buvimo savyje arba gali net pamiršti apie Dievo egzistavimą. Tačiau privalo prisiminti turįs Šaltinį ir tas Šaltinis yra Šviesa, beribė Šviesa, neaprėpiama Šviesa. Veržlusis ilgus metus skendėjo nemokšiškumo malonumuose ir dar tebėra aklas. Tačiau privalo jausti, kad jo Šaltinis – ne tamsa. Jo Šaltinis – Šviesa ir Džiugesys. Jis yra dėl šio Šaltinio ir sąmoningomis pastangomis siekia sugrįžti į savo Šaltinį. Grįždamas jis išreiškia Dievą – Džiugesį – čia, žemėje. Net ir dabar jis tebėra iš dalies nemokša, bet jau visada yra ir bus dėl Dievo-Gyvenimo ir dėl Dievo-Šviesos. Jei tai prisimins, nuolatos jaus pasitenkinimą savo gyvenime. Jaus šviesą, daug šviesos, apsčiai šviesos, beribę šviesą savo vidiniame ir išoriniame gyvenime.

Širdis jo šaukia,
Kad išgirstų
Šviesos – tylos – balsą.
Siela jo šaukia,
Kad taptų
Dievo pasitenkinimu-Džiugesiu.

Liepos 8-oji

Išorinis šviesos išgyvenimas yra mus pančiojančių troškimų perkeitimas į išvaduojančią laisvę. Vidinis šviesos išgyvenimas yra žemiškos lemties transformavimas į Dievo Veidą.

Medituodami į kokybę, tarkim, į šviesą, iš pradžių pasistenkite įsivaizduoti, kas nutiks, kai ši kokybė įžengs į jus. Įsivaizduokite, kas vyksta šviesai smelkiantis į jus. Atsakymas: nušvitimas. Šį nušvitimą iškelkite priešais savo mentalinę viziją ir jauskite, kaip iš lėto, pamažu ir nepaliaujamai jūs pats tampate nušvitimu. Šioje vizualizacijoje jums atsiskleidžia tikroji realybė. Tada pajuskite: ši realybė yra ne kas kita, o jūsų tikrasis AŠ ir jums reikia virsti šia realybe.

Nesvarbu, kad ir kokia maža
Tavo šypsena,
Tavo šypsena yra pati pradžia
Tavo išminties-Šviesos.

Liepos 9-oji

Jei kas nors nori praplėsti savo vidų, šviesa, esanti viduje, ves ir prašviesins.

Kad išlaikytumėte protą ramų, reikalinga jėga, pranašesnė už jį. Pranašesnė yra sielos galia. Taigi mums reikia iškelti į pirmą planą sielos šviesą, kurios jėga neribota. Išoriniame pasaulyje kas nors, pasižymėdamas pranašesne jėga ar galybe, mėgins silpnesnįjį nuskriausti. Tačiau dvasiniame pasaulyje sielos šviesa neskriaus ir nekankins proto. Atvirkščiai, ji veiks kaip mylinti motina, jaučianti savo vaikų netobulumus kaip savo pačios netobulumą. Širdis priima proto tamsumą, nešvarumą ir neišmanymą kaip savo pačios netobulumą ir kartu siūlo protui savo šviesą. Visiškoje tyloje ji pasistengs transformuoti proto prigimtį.

Nelauk šviesos progreso
nieko neveikdamas,
Kitaip liksi
Apgailėtinas nevykėlis.

Liepos 10-oji

Šviesos šokis skatina gyvenimo sparnus kilti Absoliutaus Aukščiausiojo Tylon.

Aukščiausios šviesos šaltinis iš tikrųjų yra siela. Tą akimirką, kai surasime vartus į savo vidinę esybę, pastebėsime, sielą, pastebėsime, kad ši šviesa ateina, jog pasklistų visoje mūsų išorinėje būtybėje.

Sakyk „ne“,
Kai reikia sakyti „ne“.
Sakyk „taip“,
Kai nori sakyti „taip“.
Šitaip tu gali klestėti
Savo pasišventimo gyvenime.
Štai taip tu gali pasistūmėti
Savęs prašviesinimo pasaulyje.

Liepos 11-oji

Skaisčiausia, vaiskiausia šviesa yra Absoliutaus Aukščiausiojo Šviesa.

Aukščiausiojo Šviesą galima regėti, taip pat jausti, patirti. Kai pripažįstame savo nuolatinę, amžiną ir neatsiejamą vienovę su Aukščiausiuoju, atsiradęs išgyvenimas yra tyriausia šviesa. Jeigu reiktų apibūdinti tyriausią šviesą, pasakytume, kad tai yra ne kas kita kaip Aukščiausiojo išgyvenimas Aukščiausiajame. Sąmoningai jausdami savo nuolatinę vienovę su Absoliučiu Aukščiausiuoju, mes įgyjame amžiną ir nemirtingą išgyvenimą tikros bei tyros šviesos ir tyriausią Aukščiausiojo Sąmonę turime širdyje.

Šviesoje ir tyloje
Siela gieda
Savo dieviškąją melodiją
Dėl visiškos transformacijos
Kūno, vitalo, proto ir širdies.

Liepos 12-oji

Šviesa mums būtina, kad matytume Kūrėją viduje, o kūriniją – išorėje.

Tyriausios šviesos pajautos mes siekiame vidiniu maldavimu. Darbuodamiesi išorėje dėl materialių turtų arba valdžios, galiausiai juos įgyjame. Norėdami ką nors nuveikti ar pasiekti, privalome dėl to paplušėti. Nūnai mūsų tikslas – tyroji šviesa. Šiuo atveju mūsų triūsas – vidinis šauksmas. Viduje mes raudame tarsi vaikas siekdami neatsiejamos vienovės su Aukščiausiuoju. Vaikas verkia, kai ko nors nori, ir motina visada atskuba jam padėti. Nesvarbu, kur ji būtų, atbėgs nuraminti ir pasiūlyti to, ko jis nori. Lygiai taip pat, kai mes šaukiamės pačiose slapčiausiose širdies gelmėse, mūsų prašymas yra patenkinamas. Bet viskas priklauso nuo mūsų vidinės maldos nuoširdumo. Jei mūsų maldavimas nuoširdus, Dievas būtinai jį patenkins. Jei viduje šaukiamės dvasinių dalykų – ramybės, šviesos, palaimos, – šias dieviškas savybes būtinai įgysime.

Aprūpink savo protą
Maistu – šviesa tavo prašviesėjusios sielos.
Ir tu būsi laimingiausias žmogus
Visoje Dievo kūrinijoje.

Liepos 13-oji

Kai žmogus egzistuoja ir plaukia savo sielos šviesos jūroje, jis yra vien dėkingumas. Jis Dievo Priimančiojo ir Dievo Pasiekiamojo pastovus reiškėjas ir spontaniškas atvėrėjas.

Šviesa yra Aukščiausiojo jėga, kuri šviesina ir pakeičia nemokšiškumą. Šviesa yra Aukščiausiojo gebėjimas transformuoti tamsumą į šviesą – prašviesėjimą. Visa, kas perkeičia mūsų būtybę, yra šviesa. Šviesa yra Aukščiausiojo būtis – kvėpavimas. Kiekviena spalva turi ypatingą prasmę. Žydra šviesa yra Begalybė, platybė; balta šviesa – tyrumas. Žalia šviesa yra šviežumas, gyvybinė energija, atsinaujinimas. Panašiai ir kitos spalvos turi tam tikrą reikšmę.

Aš nebematau daugiau tilto-nerimavimo
Savo audringoje gyvenimo upėje,
Kadangi Dievas pastatė tiltą
Savo Šviesa-Gailestingumu.

Liepos 14-oji

Kai protas ir mirtis bus pralenkti, žmogus turės naują buveinę: Šviesą, Anapusybės Šviesą.

Kai medituojate, šviesa veikia jumyse ir per jus. Šviesa, kurią gaunate per meditaciją, skirta ne tik jums, bet ir kitų naudai. Jei priimdami Šviesą jaučiate, kad galite pasinaudoti ja savo nuožiūra, tokia pozicija klaidinga. Dievas duoda mums šviesą ir panaudoja tą šviesą mumyse ir per mus dėl kitų. Tiesa, kartais šviesa mes piktnaudžiaujame. Mes piktnaudžiaujame šviesa norėdami valdyti pasaulį savo pačių labui. Bet jei priimame pasaulį dėl Dievo, tuomet niekada nepasinaudosime šviesa netinkamai. Jei iš tikrųjų norime priimti pasaulį dėl Dievo naudos, tuomet nesistengsime pasaulio valdyti. Mes sąmoningai šokame į tylos ir aktyvumo jūrą. Dievas duoda mums galimybę arba pats veikia kaip šviesa, tad galime žengti į platųjį pasaulį. Tokiu atveju mes nieko nevaldome, tiesiog vystome savo vienovės jausmą.

Dievas nūn yra Šviesa,
Džiugesys, Džiugesys.
Visas mano, visas mano
Dievas nūn yra Šviesa.

Liepos 15-oji

Išorinis šviesos išgyvenimas yra jos įkvėpimas. Vidinis šviesos patyrimas yra amžinas veržimasis.

Jeigu tai tikra šviesa, jeigu tai tyra, dieviška šviesa, galite būti tikri, kad protas nebegalės abejoti tuo, ką regite. Protas neturi gebėjimo abejoti dieviška šviesa, nes ją matote. Jei net ir matydamas ja abejojate, vadinasi, ji nėra tikra. Šviesos spindėjimas būna toks, kad neleidžia kilti jokiam įtarimui ar abejonei. Jeigu tai dieviškos Sąmonės tyriausioji šviesa, tikrai nesuabejosite regėdamas ją. Pasirodžius tikrai šviesai, dieviškai aukščiausiajai šviesai, protas išvejamas ir visai nebeveikia. Sužibus dieviškai šviesai, protas nebegali egzistuoti. Visa būtybė virsta vien pačia siela, pačia širdimi – jų vienove.

Jei tavo gyvenimas nebus pripildytas
Dievo Šviesos-Gailestingumo,
Tada tavo gyvenimas bus užnuodytas
Nemokšiškumo.

Liepos 16-oji

Tikroji dvasinės šviesos paskirtis – šviesinti ir transformuoti tamsą. Dvasinė šviesa, vidinė šviesa skaidrina mūsų įsisenėjusius netobulumus ir priklausomybes.

Protas vis dėlto turi savybę vėliau suabejoti dieviška šviesa. Štai regite šviesą pirmą kartą ir tuo momentu protas tampa dieviškas. Tada, praslinkus dvylikai valandų, o gal tik penkioms minutėms, jis sukaups jėgas ir pasistengs įlieti įtarimo į jūsų šviesos pajautą. Kai sąmoningumo sumažėja, kai šviesa išteka iš jūsų fizinės savivokos, galite suabejoti Šviesa, kurią regėjote. Jei štai dabar priešais jus stovi Dievas, neabejosite juo. Bet po akimirkos, kai Dievas dings iš jūsų regėjimo lauko, galite ir sudvejoti juo.

Jei tu gali persmelkti savo protą
Transcendentine savo sielos šviesa,
Galėsi lengvai atsakyti į
Esminį klausimą:
„Kas aš esu?“

Liepos 17-oji

Regėdami dievišką šviesą, jaučiamės laimingi. Jausdami dievišką šviesą, tampame stipresni. O kai tampame dieviška šviesa, mūsų gyvenimas pražysta.

Būdami vienovėje su savo kūnu, jūs neabejojate savo akimis arba nosimi. Žinote esąs neatsiejama kūno dalis, o kūnas – neatsiejama jūsų gyvenimo dalis. Analogiškai dieviškoji šviesa yra jūsų tikroji būtis. Kaip galite neigti arba abejoti savo egzistavimu? Tačiau kai šis patyrimas baigiasi, kai nebejaučiate šviesos kaip kažko artimo sau ir savo, tada protas gali mestelėti jums įtarimą ir abejonę.

Šviesos erdvėse
Sklandau nuo viršūnės prie viršūnės.
Iš tikrųjų tai mano pažanga – tobulumas.
Tamsos naktyje
Brendu klupinėdamas nuo praradimo lango
Prie sugriautų durų.
Iš tiesų tai mano patirtis – pasiekimas.

Liepos 18-oji

Kai šaukiamės išvysti transcendentinę Šviesą ir stengiamės patobulinti savo išorinę prigimtį, mūsų tobulumas nebėra tolima perspektyva.

„Nepritempk.“ Dvasingumas yra priėmimo ir perkeitimo reikalas. Mes priimame gyvenimą tokį, koks yra, o tada stengiamės jį transformuoti. Dieviškumo siekiame veržimusi. Jei tai darysime viršydami savo jėgas, galime neišlaikyti ir palūžti. Jei vaikas nori nešti sunkų daiktą, pranokstantį jo galimybes, turės bėdų. Lenktynėse laimime bėgdami pamažu. Mūsų atveju pajėgumo matas – jautrumas, imlumas. Jei išsiugdysime jautrumą, mūsų dvasinės brandos lygis nebeturės reikšmės – mes pajėgsime visa asimiliuoti. Jei indas galėtinai didelis, neverta nerimauti. Vadinasi, siekiant įkopti į aukščiausią viršūnę, būtina taip pat praplėsti save. Ne tik pradedantieji, bet ir pažengusieji, toli ieškantieji yra nukentėję nuo savo nepageidaujamų patirčių. Fizinė būtis nėra tokia plati, kad pajėgtų priimti visą dvasios atnešamą Ramybę, Šviesą ir Jėgą. Todėl būtina harmonija tarp fizinio pajėgumo ir širdies gebėjimo.

Meilė yra gyvenimas.
Gyvenimas yra Šviesa.
Šviesa yra Dievo meditacija
Ir žmogaus išsigelbėjimas.

Liepos 19-oji

Kad įžengtume į nematomąją visatą, mums reikia sielą skaidrinančios šviesos.

Jei iš tikro norime vidinės šviesos, jei iš tikrųjų trokštame išvysti Dievą akis į akį, tuomet negali būti nieko nei žemėje, nei danguje, kas galėtų atmesti, neleisti ar sutrukdyti šį mūsų sielos slapčiausią ieškojimą. Kiekvienas individas turi ribotą laisvę. Šia laisve galime pasinaudoti arba tam, kad siektume Dievo, arba tam, kad trokštume. Jei renkamės troškimą, tuomet tamsūs debesys tikrai uždengs mūsų saulę-išmanymą. Jei renkamės veržimąsi, tada Dievas, Vidinis Vairininkas, įkvėps mus bėgti greitai, vis greičiau ir greičiau link tikslo – Anapusybės.

O Šviesos paukšte, o Šviesos paukšte,
Įeik dar kartą į mano širdį
Savo ryškiai švytinčia ir srūvančia liepsna.
Tu šauki mane pakilti
Ir skristi į žydrynę.
Bet kaip galėčiau?
Širdis manoji nelaisva, –
Įkalinta troškioj skurdžioj kameroj.
O Šviesos paukšte, o Šviesos paukšte,
O Aukščiausiojo Šviesos paukšte,
Meldžiu, nepalik nė lašelio tamsos manyje.

Liepos 20-oji

Kad prašviesintume savo gyvenimą, mums būtinos tyros mintys. Kiekviena tyra mintis yra vertesnė už visus pasaulio deimantus, nes tik švariose žmogaus mintyse gali rastis Dievo Alsavimas.

Tik vidinėje esybėje galime tapti nepalenkiama valia. Kai panaudosime šią nepalaužiamą valią, galėsime įveikti patį baimės kvėpavimą. Čia, Žemėje, mūsų vidinė, tvirta ir nenugalima valia viešpatauja be apribojimų. Mums reikia tik vieno: sąmoningo dieviškos šviesos, kuri ir skirta mums, įsisavinimo. Mūsų prigimtinė teisė – realizuoti ir naudotis šia šviesa.

Dievo Teisingumo-Šviesos akimirkos
Trumpos, labai trumpos.
Dievo gailestingumo-aukštumų dienos –
Ilgos, labai ilgos.

Liepos 21-oji

Dvasiniame gyvenime be šviesos nieko neįmanoma užbaigti. O su šviesa tai visiškai įmanoma. Šviesoje viskas yra atbaigta.

Negali būti jokio baiminimosi, nė menkiausio lašelio baimės, kai gyvename sielos spindėjime. Norint nuolatos gyventi spinduliuojančioje sieloje, būtina viena: sąmoningas vidinis maldavimas. Šis vidinis šauksmas vadinamas veržimusi, aukštyn kylančia liepsna giliai mumyse. Ši liepsna, kildama vis aukščiau iki paties aukščiausiojo, nutvieskia ir šviesina viską aplink. Tamsa virsta šviesa, baimė – jėga, abejonė – pasitikėjimu, nemokšiškumas – išmintimi, o mirtis – Nemirtingumu.

Kaip įveikti baimę?
Vienybe viduje ir vienybe išorėje.
Šviesoje-vienovėje
Baimės negali būti.

Liepos 22-oji

Šviesa priverčia mus pasijusti pajėgius padaryti viską ir tapti tuo, kuo norime.

Kai kurie žmonės nuoširdžiai šaukiasi šviesos, bet be rezultato, nes dar neišmušė Dievo skirtoji Valanda. Jeigu fermeris, pradėdamas sunkiai dirbti, tikisi didžiulio derliaus, bet po daugybės nuoširdžių pastangų nemato jokių šio darbo vaisių, jis be galo pasipiktina ir liaujasi plušėti tokiame lauke. Nors nuoširdumas svarbu, bet ir laikas yra nemenkas veiksnys. Laukas duos derlių tik Dievo skirtą valandą. Jei esame susitaikę su tuo, kas lemta, tai negavę norimų rezultatų, lauksime Dievo Valandos net ir visą amžinybę.

Dievas davė man šviesos širdį, kad
Gyvenčiau,
Veržčiausi
Ir laimėčiau.
Dievas davė man širdies šviesą, kad
Būčiau,
Šypsočiausi
Ir augčiau.

Liepos 23-ioji

Mūsų pastovi ir neatsiejama vienovė su Sąmone-Šviesa gali pagreitinti ir pagreitina širdies pasiekimus.

Tai, ko mums tikrai reikia, yra šviesa. Bet jei ji neateina, privalome būti pasiruošę laukti visą amžinybę, kad toji beribė Šviesa pripildytų mūsų vidinę ir išorinę būtybę. Tamsa iškart pajus, kad esame pasirengę laukti milijonus metų šviesos jūros, tad greit praras susidomėjimą mumis. Jei Dievas nori, Jis iškart gali mums duoti tai, ko trokštame, bet jei mato, kad dabar yra nepalankus laikas, tokiu atveju mums reikia laukti. Jei turime kantrybės, kuri pati yra sąmonės ar šviesos praplėtimas, mes galime pajusti, kad didiname šviesą, kurią turime ir kuri įeina į mus.

Šviesa-kantrybė
Yra nenuilstantis kvėpavimas
Mano širdies, atiduodančios save
Mano Mylimam Aukščiausiajam.

Liepos 24-oji

Mūsų meilė Sąmonei-Šviesai, gali pagreitinti ir pagreitina kūno laimėjimus.

Dvasiniame gyvenime visų pirma privalome melstis ir medituoti. Anksti ryte, melsdamiesi Dievui, įžengiame į Šaltinio erdves. Po to, šviesą, gautą maldos ir meditacijos metu, stengiamės pasiūlyti aplinkiniam pasauliui. Iš pradžių mes įgyjame, po to atiduodame. Jei neturiu jokios šviesos, ką gi ruošiuosi atiduoti?..

Rytas – laikas
Priimti Dievo Meilę-Šviesą.
Vidudienis – laikas
Tapti Dievo Meile-Viršūne,
O vakaras – laikas
Spinduliuoti Dievo Meilę-Džiūgavimą.

Liepos 25-oji

Mūsų atsidavimas Sąmonei-Šviesai, gali pagreitinti ir pagreitina mūsų vitalo pasiekimus.

Nepraraskime bekraštės kantrybės ir begalinės narsos vidinės šviesos paieškose. Ir jei šviesa nepasirodo, jokiu būdu neikime į kompromisą su tamsa ir melu. Privalome būti pajėgūs paaukoti gyvenimą dėl savo tikslo – dieviškosios šviesos. Tada tiesa tikrai laimės mūšį prieš melą.

Kad nuginkluotų mirtį,
Žmogiškoji širdis turi melstis
Dievo Gailestingumui
Nenuilstamai.
O žmogiškasis gyvenimas privalo pasiduoti
Dievo Šviesai
Besąlygiškai.

Liepos 26-oji

Mūsų atsižadėjimas prieš Sąmonę-Šviesą, gali pagreitinti ir pagreitina mūsų proto pasiekimus.

Padarę ką nors blogo, laikykite tai praeitimi. „Praeitis – tai dulkės“, – tokia mano filosofija. Pasinaudokime šiandienos auksine galimybe elgtis teisingai. Tegul mūsų pamatai būna tvirti kaip uola. Aukime nuo šviesos link dar didesnės šviesos, gausios šviesos, beribės Šviesos. Šviesa – mūsų Šaltinis. Šviesoje augsime, šviesoje subręsime. O jei maitinsimės negatyvia tamsa, tada išvis nepajėgsime augti.

Jei nesi pasiruošęs
Su džiaugsmu priimti
Dievo Teisingumo-Šviesos,
Kaipgi gali pradžiuginti Dievą?

Liepos 27-oji

Mūsų pastovi ir neatsiejama vienovė su Sąmone-Šviesa pagreitina mūsų širdies pasiekimus.

Savo žemiškose pareigose gali tapti labiau kompetentingas pirmiau atlikdamas dangiškas pareigas. Pastarosios niekada nepareikalaus nepaisyti savo žemiškų pareigų. Dangiškoji jūsų pareiga – būti šviesoje. Tik kupini šviesos galite žengti į tamsą ir ten atlikti reikiamus darbus. Žemiškos pareigos pilnos tamsos. Dangiškos pareigos – malda, meditacija, koncentracija, kontempliacija. Jei savo Dangiškas pareigas atliksite pirmiausia, jumyse įsivyraus šviesa. Su šia šviesa jau galite imtis žemiškų pareigų. Štai ką reiškia svarbiausią dalyką daryti pirmiausia. Savo dangiškomis pareigomis – malda, meditacija, koncentracija – prisišaukiate Šviesą. Prisipildę šviesos, jau galite pasirūpinti žemiškomis pareigomis. Kitaip niekada neįgysite pakankamai gebėjimų atlikti žemiškąsias pareigas.

Jei neatlieki tu
Savo fizinių pareigų,
Vidinis tavo nušvitimas
Visada pasiliks tolima perspektyva.

Liepos 28-oji

Prašviesėjimas lyg grandinėmis pristabdo pasaulį – liaujasi griovimas, savinimasis ir pagundos.

Išorinis gailestingumas kyla iš vidinio nušvitimo. Jei kas nors esti nušvitęs, automatiškai jo prašviesėjimas išoriniame gyvenime taps gailestingumu. Pirmiausia pasireiškia vidinis prašviesėjimas, o tada jis pereina ir į išorinį gyvenimą. Tai atjauta. Jei kas nors sakosi esąs gailestingas dar iki vidinio nušvitimo, paprasčiausiai tik apgaudinėja save. Tai, ką jis vadina gailestingumu, tėra viso labo nesąmoningo prisirišimo prie žemiškos sąmonės išraiška.

Tas, kas pasižymi išmintimi,
Šviesa ir džiugesiu,
Niekada nepaklius
Į pasaulio nelaimių tinklą.

Liepos 29-oji

Mums dera visuomet stengtis siekti nušvitimo, kad išgelbėtume savo žemišką ir ribotą gyvenimą su žemiškais troškimais nuo griūties ir transformuotume supančiotą gyvenimą į pasaulį, kuris būtų laisvas kaip Dangus.

Išorinė šviesa – tai žinojimas, o vidinė šviesa yra realizacija. Su išorine šviesa norime eiti link Dievo. Su vidine šviesa jaučiame ir matome, kad mums nėra reikalo kilti prie Dievo, nes jau esame Dieve, o Dievas yra mumyse; mes jaučiame ir išmanome, kad Dievas – tai mūsų aukščiausioji, nušvitusioji dalis. Su išorine šviesa manome, kad Dievas yra tikslas, kurį turime realizuoti. O būdami vidinėje šviesoje jaučiame, kad Dievas yra ne tik mūsų, bet ir mūsų pačių realybės esmė ir turinys.

Joks meilikavimas,
Kad ir koks kerintis jis būtų,
Nesužavės tikro ieškančiojo
Beribės šviesos
Net trumpą akimirką,
Mat jis jau išsilaisvino
Iš pagundos žabangų.

Liepos 30-oji

Vidinės šviesos potyriai liudija mums, kad žmogiškasis gyvenimas – tai nenutrūkstamas neišsipildantis troškimas, o dieviškasis gyvenimas yra nuolatinis išsipildantis pasiekimas.

Egzistuoja daug būdų transformuoti žmogaus prigimtį. Vienas iš jų – praturtinti ją visa šviesinančia Aukščiausiojo Šviesa, kuri didina mūsų jautrumą. Iki perkeitimo žmogiškoji prigimtis yra pilna tamsos. Tamsa gali būti tik pakeista šviesa, ne kitaip. Mums būtina nuolat sąmoningai gauti šviesos iš aukščiau, o tada plėsti savo jautrumą. Juo labiau praplėsime savo jautrumą, tuo daugiau šviesos galėsime išlaikyti savo viduje.

Šviesos ir tylos siela
Iš tiesų yra
Valdovė žemėje.

Liepos 31-oji

Po to, kai patyrėme vidinę šviesą, mes faktiškai žemėje gyvename jau kaip danguje: esame amžino Laiko širdyje ir Nemirtingumo glėbyje.

Kitas būdas perkeisti žmogiškąją prigimtį – matyti dieviškąją šviesą kiekvienoje žmogiškoje būtybėje ir nepastebėti nieko daugiau. Tik dėl to, kad pastebime kituose kažką nedievišką, tapo neįmanoma transformuoti tiek savo prigimties, tiek ir žmogiškosios prigimties apskritai. Tačiau jei sąmoningai ir be paliovos kituose regime tik dieviškąją šviesą, kurią atsinešame iš aukščiau, nesvarbu, ką žmonės kalba, ką daro ir kas jie yra, tuomet žmogaus prigimtis automatiškai keičiasi. Jei šviesą įžvelgiame kiekvieno individo ir savo pačių prigimtyje, galime ne tik transformuoti žmonių ir žemės prigimtį, bet ir automatiškai tai jau keisis. Atnešdami šviesą ir didindami imlumą bei gebėdami įžvelgti šviesą kitų viduje, mes transformuojame žmogiškąją prigimtį apskritai, o kartu ir savąją.

Dienos pabaigoje
Mano šviesa perkeis
Mano rūškaną veidą ir
Palies mano dvasią.

RUGPJŪTIS

ATSIDAVIMAS

Rugpjūčio 1-oji

Nėra kito dvasinio gyvenimo kelio, kaip sąmoningai ir nuolat žengti į priekį – be paliovos rodyti giliausią atsidavimą Aukščiausiam Vairininkui savyje.

Atsidavimas – tai visiškas individualios valios pajungimas Dieviškajai Valiai. Atsidavimas yra adoracija. Adoracija – tai spontaniškas džiugesys, kuris trykšte trykšta iš širdies. Kas gali būti mūsų adoracijos objektu? Dievas. Kaip galime Jį pagarbinti? Atsižadėdami savęs.

Mano brangus Viešpatie,
Noriu būti vedamas
Kiekvieną dieną.
Mano brangus Viešpatie,
Noriu būti vedamas
Kiekviename kelyje.
Mano brangus Viešpatie,
Noriu būti vedamas
Visu keliu.

Rugpjūčio 2-oji

Atsidavimas yra pats šventumas. Šitas šventumas yra save paaukojanti meilė, nukreipta į Dievą ir ieškanti kelio tarnauti Jam nuolat ir besąlygiškai, taip, kad Jis galėtų būti išpildytas ir Padangėse, ir Žemėje.

Atsidavimas yra jaudinanti sielą emocija. Ji dinamiškai persmelkia visą atsidavusiojo sąmonę. Atsidavimas yra veiksmas, visada įkvepiamas atsidavusiojo vidinės esybės.

Atsidavimas lemia išsižadėjimą. Tikras išsižadėjimas niekada nebūna izoliuotas gyvenimas. Išsižadėjimas yra absoliutus pasibjaurėjimas gyvuliško gyvenimo prigimtimi. Ir visiškas ego nebuvimas. Kai žmogus gyvena ne apgaulingai visko atsižadėjęs, o pasaulyje, tačiau vertybes gauna ne iš pasaulio.

Tu pavargai būti tuo, kuo esi?
Tu pavargai?
Tada pirmą kartą suteik Dievui
Šansą pasirūpinti tavimi.
Dievas lengvai gali prisiimti tokį rūpestį,
Ir jis tikrai tai padarys.
Tiesiog duok jam galimybę.

Rugpjūčio 3-ioji

Aš kartoju Dievo vardą ne todėl, kad kartodamas tariuosi nuplėšiąs šydą nuo Jo ausų, bet todėl, kad Jo vardą kartodamas kassyk regiu Jį įvairiais vidinio grožio pavidalais.

Atsidavimą išreiškia: paprastumas, nuoširdumas, spontaniškumas, grožis ir tyrumas. Atsidavimas reiškiasi intensyviais ištikimumo jausmais adresuojamam subjektui ir savo pašvęsta vienove su Vidiniu Vairininku.

Aš klausysiu Tavo Paliepimų, klausysiu.
Danguje Tavo skraidysiu, skraidysiu.
Amžiams Tu mano, man labai artimas.
Tu – mano širdies turtas.
Paskendęs ašarose naktyje šauksiuos Tavęs,
Auštant šypsosiuos Tau su šviesa,
Tau, Tau, Mylimasis, tik Tau.

Rugpjūčio 4-oji

Penki viską išreiškiantys žodžiai: „Viešpatie, aš myliu tik Tave.“

Aš eisiu meilės, atsidavimo ir atsižadėjimo keliu. Iš pradžių atveriu savo meilę Dievui, po to – atsidavimą, ir pagaliau – atsižadėjimą.

Kada įteikiu iškilmingai meilę Dievui, jaučiu, jog Jis vienintelis, kurio meilės man reikia, kad galėčiau tobulėti. Mylėdamas Jį, atskleidžiu, kad Jis yra ne kas kita, kaip mano paties AŠ, mano autentiškoji esybė, mano prašviesėjusi savastis. Paprastai esame įpratę mylėti kitą individualybę, kitą asmenybę. Bet mylėdami Dievą, jaučiame: Jis yra mūsų pačių aukščiausioji, prašviesintoji realybė.

Tu nuleidai savo širdies inkarą
Beribėje Dievo Meilėje.
Todėl tau nereikia rūpintis
Niekuo
Svajonių erdvėse
Arba pasaulio realybėse.

Rugpjūčio 5-oji

Atsidavimas yra pasišventimas. Pasišventimas suteikia atsidavusiajam savęs realizaciją. Savęs realizacija tolygu Dievo beribiškumui.

Prašau, niekada nepamirškite savo didžiojo pažado Dievui.

Prieš ateidami į pasaulį, prieš įsivilkdami į žmogiškumo mantiją, pasakėte Dievui, savo meilingam Viešpačiui, su giliausiu nuoširdumu, pats sau įsakydamas, kad dalyvausite Jo dieviškoje liloje (Dramoje). Jis tarė jums: „Vaike mano, išpildyk Mane ir kartu save, būdamas žemėje.“ Jūsų džiaugsmas buvo beribis, dieviško virpulio pagautas, tad pasakėte: „Tėve, aš išpildysiu. Tebūnie mano dvasingas pažadas vertas ir tolygus Tavo gailestingojo Paliepimo.“

Mano Viešpatie, Tu padarei mane laimingą,
Leisk būti Tavo tarnu.
Ar nepadarysi manęs Tu
Dar laimingesnio
Paversdamas mane savo vergu?

Rugpjūčio 6-oji

Aš myliu Dievą dėl paties Dievo. Aš egzistuoju žemėje, kad džiuginčiau Jį taip, kaip Jis to nori.

Dvasiniame gyvenime atsidavimas vadinamas saulėtu keliu. Šis kelias iš tikrųjų yra trumpesnis į Dievo realizaciją. Išties Dievas ir Jo paslaptys yra toli už intelekto ir kalbos supratimo ribų. Bet taip pat tiesa: Dievas nesunkiai pasiekiamas atsidavimu.

Mano širdis neužges,
Kadangi aš
Rūpestingai sudėjau jos grožį
Į mano Viešpaties Gailestingumo Širdį
Ir džiugiai paskleidžiau jos aromatą
Prie mano Viešpaties Išgelbėjimo Kojų.

Rugpjūčio 7-oji

Gyventi atsidavusį gyvenimą reiškia būti sąmoningu Dievo Valios vaiku.

Tikras atsidavusysis patiria didį džiaugsmą jausdamas: „Visa tai esu aš.“ Dar didesnis džiaugsmas esti, kai jaučia: „Visa tai esi Tu.“ Bet didžiausią džiaugsmą jis jaučia, tardamas: „Tu Mokytojas, aš tik instrumentas, kuriuo Tu groji.“

Tas, kas eina pažinimo keliu, sako Dievui: „Tėve, aš noriu regėti Tave.“ Kas eina atsidavimo keliu, taria Dievui: „Tėve, man reikia Tavęs.“ Pirmasis Dievui sako: „Tėve, aš turiu Tave.“ Antrasis Dievui sako: „Tėve, Tu valdai mane.“

„Mano Aukščiausias Valdove,
Suteik man gebėjimą
Regėti Tave kiekvieną mirksnį,
O ne vien tada,
Kai tiesiog panorėsiu
Pažvelgti į Tave.“

Rugpjūčio 8-oji

Kiekvieną dieną kvėpuokite dvasinga malda Dievui. Ir tada galėsite tapti nenuilstamai kupinas tikėjimo Dievo Šviesa-Vizija.

Kaip ir kituose keliuose, saulėtame kelyje atsidavusysis mokosi ir sužino, jog neturi reikšmės, kiek ilgai jis meldžiasi ir medituoja, reikšmę turi tik tai, kaip meldžiasi ir medituoja. Jei žmogus meldžiasi ir medituoja dieviškumą nuoširdžiai ir besąlygiškai, tada jo malda ar meditacija esti kaip dešimt.

Kai aš meldžiuosi,
Suklumpu ant kelių
Atsidavęs ir nuošaliai.
O medituodamas,
Širdį taurinu
Dvasingai ir pakiliai.

Rugpjūčio 9-oji

Vienintelė mano atsakomybė – išpildyti Dievo Valią.

Kaip kiekvienas žmogus, taip ir atsidavęs besimeldžiantysis turi reikmių. Bet jo reikmės, tiek ir Dievo Meilė bei Gailestingumas visada suvokiami kartu.

Tikras atsidavusysis pradeda įsisąmoninti, kad myli Dievą ne todėl, kad išpildytų savo žmogiškus troškimus, bet tam, kad išpildytų Dievą, kaip Jis to nori.

Nesiveržiančiai asmenybei gyvenimas esti bausmė, tikra kankynė. Veržliai sielai kiekviena gyvenimo akimirka – tai galimybė save šviesinti ir išpildyti Dievą. Saulėtame atsidavimo kelyje veržlusis žino: kaip geidžia jis beribio Dievo Gailestingumo, taip ir Dievui reikia pastovios vienovės jausmo su Juo.

Aš sakiau tai, ką turėjau omenyje:
„Mano Viešpats – tai ištisas Gailestingumas.“
Aš turėjau omenyje tai, ką pasakiau:
„Aš tikrai tapsiu Tobulu Dievo instrumentu.“

Rugpjūčio 10-oji

Jei visada prašysite Dievo Palaiminimo, Jis išmokys jus atlikti jūsų vidinius namų darbus.

Vaikui nerūpi pažinti savo motiną, sužinoti, kas ji per viena. Jis tiesiog trokšta nuolatinės motinos meilės. Panašus jausmas savo Valdovui būdingas ir atsidavusiajam. Daugis gyvenimo kelyje atskuba jam į pagalbą. Bet ne jų pagalba jam rūpi. Dievo Malonė – vienintelė jo pagalba ir paguoda. Net pragaro kančios per menkos, kad galėtų jį kamuoti, kai jis yra su savo Viešpačiu. Net pragare būtų tobulos palaimos gyvenimas. O danguje kančioms ir sielvartui nebūtų galo, jei šalia nėra jo Viešpaties.

Aš ilgiuosi ir iš visų jėgų veržiuosi į Tave.
Tapdamas diena po dienos
Meile-sėkla,
Atsidavimu-daigu,
Atsižadėjimu-medžiu.

O Viešpatie, nepamiršk manęs
Mano betikslėse klajonėse
Visur.
O Viešpatie, padaryk mano širdį keliauninke,
Savęs atvėrimo maldininke, keleive,
Gyvenimo valdymo imperatore.

Rugpjūčio 11-oji

Atsidavimas intensyvina ieškančiojo vidinį alkį, apvalo išorinį nepasotinamą troškimą ir įtvirtina jo vientisą tobulumą.

Skirtingai nuo kitų, atsidavusysis nuoširdžiai jaučia neturįs nieko, išskyrus svajonę apie Dievą. Ši svajonė – jo brangenybė. Dievo Malonė – jo lobis. Siūlydamas Dievui savo brangenybę, atsidavusysis pavergia Dievo Širdį. Dievas, nenorėdamas likti skolingas ir dovanodamas savuosius turtus atsidavusiajam, išlaisvina ir išpildo jį.

Dievas ir aš išpildėme
Savo reikiamus vaidmenis.
Aš pagilinau tikėjimą.
Jis – visiškai nuramino
Mano širdį.

Rugpjūčio 12-oji

Amžių bėgyje susikaupusios mano būgštavimų kančios nūnai transformuojasi į mano širdies ekstazę. Kaip? Tiesiog dėl mano tyriausio Dievo priėmimo.

Mes norime būti tik tuo, kas yra Dievas, o tai yra beribė Ramybė, beribė Šviesa ir beribė Palaima. Mes nieko nenorime iš pasaulio. Jei pasaulis kankina, nuvilia mus arba neteisingai supranta, tai pasaulio reikalas. Nieko nesitikime iš pasaulio, o tik iš savęs pačių ir tai tik vieno, kad mes tapsime Pačiu Dievu.

Aš giedu, nes giedi Tu.
Aš šypsausi, nes šypsaisi Tu.
Todėl, kad Tu groji fleita,
Aš tampu Tavąja fleita.
Tu groji mano širdies gelmėse.
Tu mano, Aš Tavo.
Tai – vienintelis mano susitapatinimas.
Vienoje formoje
Tu – mano Motina ir Tėvas amžiams,
Ir mėnulis-Sąmonė,
Ir Sąmonė-Saulė visą persunkė.

Rugpjūčio 13-oji

Ar žinojote, kas iš tikro nutinka, kai meldžiatės dvasingai? Melsdamiesi dvasingai, jūs vis labiau ir labiau imate panašėti į savo Mylimąjį Aukščiausiąjį.

Kaskart galvojant apie Dievą, pravartu jausti, kad Jis – mūsų idealas, Jis – mūsų Tikslas. Kartu turime suprasti, kad tikrasis mūsų siekis – ne matyti tikslą ar pasiekti tikslą. Mūsų ketinimas yra tapti pačiu Tikslu. Ir mūsų Dievas tikisi ne mažiau. Jis nori, kad mes būtume tokie, koks Jis yra. Jei toks esti mūsų ketinimas galvojant apie Dievą, meldžiantis į Dievą, medituojant į Dievą, tada Dievas mato: mūsų mintys, mūsų malda ir meditacija yra absoliučiai teisingos, absoliučiai dieviškos.

Aš meldžiu Dievo, kad gaučiau veltui
Jo mėnulio nutviekstas sidabrines Pėdas.
Aš medituoju į Dievą, kad veltui gaučiau
Jo Saulėtą auksinę Akį.

Rugpjūčio 14-oji

Nuo šiol visada būsiu atsidavęs savo vidujybės gyvenimui viduje.

Galvokite apie Aukščiausiąjį. Pajuskite, jog jūsų gyvenimas turi tam tikrą prasmę. Mediuokite į Aukščiausiąjį. Pajuskite, kad Dievui reikia jūsų. Pasiūlykite save Aukščiausiajam. Pajuskite, jog Aukščiausiasis jau dovanojo jums Savo Gyvenimą – Atsidavimą ir patį Buvimą ieškančiajam jumyse, visai Amžinybei.

Jūs norite išgirsti,
Ką kalbate miegodami?
Jūs sakote, kad mylite tiktai Dievą,
Ir stinga tiktai Dievo, nieko kito.

Rugpjūčio 15-oji

Kai tariate Dievo vardą, tučtuojau Jo dieviškos kokybės – Tyrumas, Rimtis, Meilė, Palaima ir daugelis kitų – iš karto įeina į jus.

Dievas – tai asmeninis mano išgyvenimas. Jis suteikia mano gyvenimui pasitikėjimo. Su manimi – Jo bebaimiškumas gyvenime ir mirtyje, anapus laiko ir erdvės. Aš gyvenu dėl Dievo. Aš gyvenu, kad tarnaučiau Jam savo širdies atsižadėjimu ir sielos džiaugsmu. Jis yra dėl manęs. Jis egzistuoja, kad pristatytų mane savo visa pranokstančiai Vizijai ir perkeistų mano būtį į savo dievišką Realybę.

Saldus mano Viešpats,
Kadangi yra pažinus.
Dar saldesnis mano Viešpats,
Kadangi Jis visiems pažįstamas kaip
Visų saldžiausias Viešpats,
Nes kviečia mane
Žaisti su Juo slėpynes
Kiekvieną dieną.

Rugpjūčio 16-oji

Atsidavusysis regi ratą, kuris yra Dievas. Jis įeina į jį savo sielos malda. Paskui tyliai prieina, sustoja rato centre ir pavirsta ekstazės medžiu.

Viešpatie, vienovė vienovė! O mano Mylimasis Aukščiausiasis, teturiu vieną poreikį: vienovę. Būsiu laimingas, jei mano vienovės troškimas bus išpildytas. Būsiu toks pat laimingas, jei mano vienovės poreikis nebus išpildytas. Iš tikrųjų būsiu laimingas, net jei jis neišsipildys, kadangi pati paieška, pats vienovės su Tavimi, mano Šaltiniu, alkis teikia man apsčiai džiaugsmo, bekraštį, neapsakomą džiaugsmą. Tebūnie su manimi šis nepasotinamas troškulys, šitas sąmoningos ir nuolatinės vienovės troškulys su Tavim.

O širdie manoji,
Skrisk bekraštėn
Dievo Platybėn,
O siela manoji,
Kilk aukščiau, daug aukščiau už
Dangaus šviesą-žinojimą.

Rugpjūčio 17-oji

Savimyla užteršia derlingą veržimosi dirvą, paverčia ją bevaise. Bet atsidavimas Dievui uždega aukštyn kylančią veržimosi liepsną, sukurdamas naują buveinę besiveržiančiajam Dievuje ir naują buveinę Dievui besiveržiančiajame.

O mano Mylimas Aukščiausiasis, net jei Tu nepatenkinsi mano paieškos-vienovės, ne klaida. Tik leisk karštam vienovės su Tavimi ilgesiui degti manyje amžinai amžinai. Visa, ką turiu vidiniame pasaulyje, – tai Tu. Visa, ko man reikia išvis pasaulyje, – tai Tu. Tegu mano vidinis ir išorinis pasauliai tampa viena. Jų vienovėje aš pasieksiu pasitenkinimą, kuris yra pati tobulybė. Vienovė, vienovė, vienovė.

Aš galvoju apie Dievą,
Kadangi man Jis reikalingas negimčijamai.
Dievas galvoja apie mane,
Kadangi Jis myli mane nenuilstamai.
Ir visad besąlygiškai.

Rugpjūčio 18-oji

Siekite visa, kas dieviška, ir iškart tai ims artėti prie jūsų.

Kur Dievas? Kas yra Dievas? Kaip realizuoti Dievą?

Į visus šiuos klausimus nesunkiai atsakysime įsiklausydami į sielos paliepimus. Maldoje ir meditacijoje galime nugrimzti į sielos paliepimus. Maldoje ir meditacijoje galime nugrimzti giliai vidun ir išgirsti amžiną sielos pranešimą, o iš sielos gauti neišsenkančią Šviesos, Tiesos ir Palaimos siuntą. Malda ir meditacija galime įkūnyti Ramybę, Šviesą ir Palaimą beribiu mastu, o po to, panašiai kaip siela, galime džiaugtis Nemirtingumu čia, žemėje, kaip tuo jau džiaugėmės Danguje.

Mano Viešpatie,
Visa mano esybė
Miršta iš troškulio apkabinti Tavo Kojas
Kaip vienintelį savo pasitenkinimą.

Rugpjūčio 19-oji

Žmogus myli. Jis tikisi atsako į savo meilę. Atsidavusysis myli. Jis myli žmogų dėl savo meilingojo Viešpats, kuris yra visuose. Jo meilė alsuoja nuolankumu, spontaniškumu, džiaugsmu ir nesavanaudiška tarnyste.

Gyvendamas savo širdies visatos viduje, nuolat jaučiu mano Mylimojo Aukščiausiojo Buvimą. Dėl beribio savo dosnumo Jis išnyra tiesiai priešais mane ir aš regiu Jo Veidą. Matau Jį savo žmogiškosiomis akimis; jaučiu Jį savo žmogiškąja širdimi. Aš prašau savo Viešpaties Aukščiausiojo dovanoti man savo amžiną Palaiminimą. Jis taria, jog jau padovanojo savo beribį Palaiminimą. Jis prašo duoti Jam visa tai, ką turiu ir kas esu, su atsidavimu, širdingai, atvirai ir besąlygiškai. Atiduodu Jam, ką turiu ir kas esu: neišmanymą. Iš begalinio savo Gailestingumo Jis duoda man tai, ką turi ir kas yra: neaprėpiamą Džiugesį.

Jei mes be paliovos galvojame apie Dievą,
Mylėkime Jį besąlygiškai.
Jei mylime Dievą besąlygiškai,
Galvokime apie Jį be paliovos.

Rugpjūčio 20-oji

Pasistenkite būti žmogumi, kuris kasdien klausia savęs, dėl ko yra čia, žemėje: ar kad būtų vergas, ar savo ego vergas, ar išrinktasis Dievo vaikas. Teisingai pasirinkite ir likite ištikimas savo pasirinkimui.

„Jei kartą per dieną su atsidavimu žvelgdami į mane patiriate džiaugsmą, už tą džiaugsmą aš jums duodu septyniasdešimt iš šimto. Jei nuolat galvodami apie mane jaučiate džiaugsmą, už tokį džiaugsmą duodu jums aštuoniasdešimt iš šimto. Jei dvasingai darbuodamiesi dėl manęs džiaugiatės, už šį džiaugsmą duodu jums devyniasdešimt iš šimto. O jausdamiesi atsidavę, širdingai ir be perstojo esą iš manęs ir tik dėl manęs, jūs gaunate šimtą iš šimto.“

Kas rytą atlieku šešis dalykus:
Pažadinu kūną,
Sutelkiu vitalą,
Įkvepiu protą,
Atveriu širdį,
Paklūstu sielai,
Atnaujinu besąlygišką atsižadėjimą
Prieš savo Mylimąjį Aukščiausiąjį.

Rugpjūčio 21-oji

Dieviškasis atsidavimas – tai mūsų vidinė paskata daryti viską su begaliniu nuoširdumu, tyrumu ir dieviškumu.

Mano Mylimasis Viešpatie Aukščiausiasis, mano Mylimasis Viešpatie Aukščiausiasis, ar pajėgsiu kada nors tapti tobulu Tavo instrumentu?

„Mano vaike, kaip gali mano Dieviškoji Transcendentinė Vizija tavyje, tau ir dėl tavęs nepasisekti? Ne, mano Vizijai lemta išsipildyti. Tačiau, mano vaike, tu privalai kasdien su atsidavimu ir dvasingai kartoti šimtus kartų: „Mano Viešpatie, Tu esi tikrasis mano proto Nuoširdumas, Tu esi tikrasis mano širdies Tyrumas, Tu esi tikroji mano gyvenimo Pareiga.“ Tai pagreitins bendrą mūsų pergalę!“

Aš paklusiu Tau.
Tai reiškia, kad tu davei man
Gebėjimą paklusti Tau.
Aš turiu gebėjimą paklusti Tau.
Tai reiškia – Tu visada
Manyje ir dėl manęs.

Rugpjūčio 22-oji

Dieve, aš mylėsiu Tave besąlygiškai. Dieve, aš džiuginsiu Tave amžinai Tavo Paties Aukščiausiu Būdu.

Besiveržiantysis privalo anksti ryte medituoti ir jis tikrai medituoja. Kokia yra meditacija? Jo meditacija – tai šaukimasis beribės Šviesos, Ramybės ir Palaimos. Tai yra jo sąmoninga pastanga neturėti nieko bendra su tamsa, nešvara, netobulumu ir nemokšiškumu, kuriuos mato aplinkui save. Jis yra už jų, aukščiau jų. Medituodamas pasižada pats sau, kad bus tyras, neprisirišęs, kad nuolat veršis. Karštai pasižada sau pačiam: kad neabejos savimi, nieko nebijos, netaps nešvaros ir nerimo auka. Kasdien pažada savo sielai, Dievui, kad klausys tik savo vidinės esybės paliepimų.

Tu gali neišpildyti visų pažadų,
Kuriuos davei žmonijai.
Bet nesulaužyk nė vieno pažado Dievui,
Jei nori praskleisti šydą nuo Dievo Šypsenos žemėje
Ir atskleisti žmonijos maldavimą
Dangui.

Rugpjūčio 23-ioji

Manoji malda reiškia meilę Dievui dėl Jo Paties. Mano malda – klaidų, gimusių ir dar negimusių, naikintoja.

Kad realizuotume tikslą, kad pasiektume tikslą giliai viduje, privalome kasdien atnaujinti ir pagyvinti savo gyvenimą. Kasdien anksti ryte privalome savo išorės gyvenimą atgaivinti auksine viltimi. Ši viltis nėra tuščia svaja, ji yra paruošėja dieviškumo, kuris pasirodys mūsų išorinėje prigimtyje ir per ją. Tai mūsų dinamiška dieviška kokybė, mūsų auksinė viltis, reginti transcendenciją net ir tada, kai ši yra tolima perspektyva.

Aš noriu įrodyti pasauliui:
Nors manoji praeitis buvo mirtinga,
Bet dabartis ir ateitis mano
Bus absoliučiai nemirtingos.

Rugpjūčio 24-oji

Atsidavusi širdis skaistesnė už skaisčiausią liepsną.

Dievo realizacija reiškia sąmoningą, pastovią ir neaprėpiamą vienovę su Dievu. Turite žinoti, kad ji yra sąmoninga. Kai meldžiatės ir medituojate, sąmoningai artėjate prie Dievo. Gal vienovės ir nepasieksite, tačiau tuo metu stengiatės sąmoningai priimti Jį. Paprastai apie ką nors galvojant vienovės nebūna, tačiau jei vienovė ten yra, patirsite nepaprastą džiaugsmą. Dievo realizacija turi būti sąmoninga, tvirta ir neatskiriama nuo Aukščiausiojo.

Viešpatie,
Net jei Tu nustosi mane mylėjęs,
Aš mylėsiu Tave,
Nes Tu, Aukščiausiasis, esi Vienintelis Mylimasis
Mano Amžinybėje.

Net jei, Viešpatie, Tu nustosi rūpintis manimi,
Aš tarnausiu Tau,
Nes Tu Vienintelis Absoliutus Mano
Amžinybės Valdovas.

Rugpjūčio 25-oji

Atsidavimas yra grožis to, kuris tarnauja Dievui.

Mūsų vidinio gyvenimo tobulumas yra mūsų atmintis apie Dievą kaip apie aukščiausią Absoliutą ir pajautimas mūsų Dievo kaip transcendentinio Absoliuto.

Mūsų išorinio gyvenimo tobulumas yra Dievo kaip imanentinės, visur esančios Visuotinybės, pajauta. Kai galvojate apie vidinį tobulumą, pakilkite aukštyn kiek tik įmanoma. O galvodami apie išorinį tobulumą, išskleiskite savo sparnus ir tapkite viena su visa kuo. Galvodami apie vidinį tobulumą, įsivaizduokite Dievą savyje kaip Trenscendentinį Absoliutą. Galvodami apie žemės tobulumą, įsivaizduokite Dievą kaip Visuotinę Sąmonę. Kai pasieksite vienovę su Visuotine Sąmone, tai ir bus jūsų išorinio gyvenimo tobulumas; o kai pasieksite vienovę su Transcendentine Aukštuma, tuomet tai bus jūsų vidinio gyvenimo tobulybė.

Šiandien tu suvokei,
Kad ir tau reikia Dievo.
Rytoj suprasi tu,
Jog Dievui taip pat reikia tavęs,
Kad taptum kitu dievu.

Rugpjūčio 26-oji

Jūs galite nesunkiai sušvelninti Dievo gėlą sustiprindami nors kiek daugiau savo širdies maldą.

Prieš pradėdami meditaciją, pasakykite keturis dalykus: „Baime, dink iš mano gyvenimo! Abejone, dink iš mano gyvenimo! Pavyde, dink iš mano gyvenimo! Nepasitikėjime, išeik iš mano gyvenimo! Man jūsų nereikia ir niekada jūsų nereikės.“ Tada jie paliks jus, paklausę: „Ko gi tu nori?“

„Aš noriu tik meditacijos, aš noriu tik Dievo“, – pasakysite jūs.

Aš galvoju pirma apie Dievą,
O ne save.
Kodėl?
Nes tik Dievas gali būti
Mano minties įkvėpimas.
Aš pirmiausia myliu Dievą,
O ne save.
Kodėl?
Nes tik Dievas gali būti
Mano pasitenkinimas – meilė.

Rugpjūčio 27-oji

Atsidavimas yra mūsų vidinė saldybė. Atsidavimas yra mūsų dieviška jėga. Atsidavimas yra visų aukščiausias mūsų dinamiškumas.

Mes privalome medituoti dvasingai, kad galėtume sustiprinti savo tikėjimą Mylimu Aukščiausiuoju. Mes privalome medituoti dvasingai, kad mūsų Mylimas Aukščiausiasis galėtų labiau pasitikėti mumis. Meditacija yra pats efektyviausias būdas sustiprinti ieškančiojo tikėjimą Mylimu Aukščiausiuoju bei Mylimo Aukščiausiojo galimybė sustiprinti pasitikėjimą ieškančiajame.

Saldus mano Viešpats,
Aš realizavau Jį kaip Amžiną Tiesą.
Dar saldesnis mano Viešpats.
Aš realizavau jį kaip Vienintelį Veikėją.
Visų saldžiausias mano Viešpats.
Aš realizavau Jį kaip Aukščiausiąjį.

Rugpjūčio 28-oji

Kiekviena atsidavimo akimirka ruošia įstabų saulėtekį ir gėrybėmis sklidiną saulėlydį.

Kai meldžiuosi Aukščiausiajam, aš meldžiuosi protu-nuoširdumu. Kai medituoju į Aukščiausiąjį, aš medituoju širdimi-tyrumu. Kai Aukščiausiąjį myliu, aš myliu visa savo gyvenimo, arba alsavimo, jėga. Mes atliekame tris darbus: meldžiamės, medituojame ir mylime. Melsdamiesi, medituodami ir mylėdami padarome viską.

Melskis dvasingai,
Melskis be atvangos,
Dievas tikrai išgirs.
Net silpniausią
Ir nepasitikinčią tavo maldą.

Rugpjūčio 29-oji

Atsidavusi širdis išmintingesnė už išmaniausią išminčių.

Protas toks gudrus. Su šitokiu gudriu protu nieko neįmanoma nuoširdžiai daryti. Tačiau nuoširdžiai melsdamiesi pasieksime viską. Širdį užkloja silpnumas, visoks šlamštas, teršalai. Štai kodėl širdis neišlieka švari. Tačiau medituodami tyra širdimi, įgysime viską. Jei pajėgiame mylėti Aukščiausiąjį viso savo atsidavimo jėga, tuomet Jis bus amžinai mūsų.

Tiksliai taip, kaip Dievo veidas
Ir Jo Malonė
Neatskiriami,
Noriu,
Jog ir mano širdis
Ir malda mano širdies
Būtų neatsiejami.

Rugpjūčio 30-oji

Atsidavime gyvena dvasingas tyrumo pastovumas.

Atsidavimas yra mūsų sielos bebaimė kokybė. Atsidavimas – tai nėra išmaldos prašymas. Atsidavimas reiškia pasišventusią tarnystę dieviškajam vaikui mumyse. Jis reiškia jėgą, kuri priverčia mus jaustis vieniu, o ne mus skaldančią jėgą. Atsidavimas reiškia įžengimą į aukščiausią savo esybės dalį. Atsidavimas – tai saldžiausias jausmas mumyse, vienovės pajauta su kažkuo aukštesniu ir gilesniu mumyse. Tai pats intymiausias sąlytis su mūsų geresniu „Aš“, su tyresniu „Aš“, su aukščiausiu, kilniausiu ir gilesniu „Aš“. Tai saldžiausias Tiesos įsisąmoninimas.

Ant aukščiausios žemiško triumfo bangos
Jis iškeliavo Dangun
Su pačia dvasingiausia malda savo širdyje,
Idant pasiliktų prie Dievo Gailestingumo Kojų.

Rugpjūčio 31-oji

Atsidavimas yra paslapčių paslaptis. Mat padeda užmegzti saldžiausią ir patį artimiausią ryšį su Dievu, kuris visiškai priklauso jums.

Jei dvasiniame gyvenime kas nors nori siekti greičiausios pažangos, turiu pasakyti, jog vienintelis atsakymas yra atsidavimas. Jei atsidavusi yra visa būtybė, tuomet ji galės kasdien gerti savo dvasinio prabudimo, dvasinės disciplinos ir dvasinės realizacijos nektarą. Būtent atsidavimas mūsų gyvenimui suteikia saldumo ir neša mus link Šaltinio, kuris yra mūsų gyvenimo nektaras.

Kai tu myli
Su atsidavimu,
Esi dieviškai didis.
Kai tu atsižadi
Su atsidavimu,
Tu – dieviškas gerumas.
Kai meldiesi
Su atsidavimu,
Tu – aukščiausias kilnumas.
Kai medituoji
Su atsidavimu,
Tu – visų aukščiausias gerumas / širdingumas.
Atsidavimas, atsidavimas, atsidavimas.

RUGSĖJIS

DĖKINGUMAS

Rugsėjo 1-oji

Dėkingumas mūsų širdyje – tai kažkas nepaprasta, kas padeda mums pranokti žemišką patirtį ir suintensyvina Dievo įsisąmoninimą.

Mes dėkingi Dievui, nes Jis yra su mumis čia ir dabar. Mes dėkingi Dievui, nes Jis mūsų viduje įžiebė nuoširdų veržimąsi į save. Mes dėkingi Dievui, nes Jis padovanojo mums vilčių greitąjį traukinį. Mes dėkingi Dievui, nes Jis ne kartą bylojo mums, kad ištesės savo pažadą. Koks tas pažadas? Jo pažadas – nebūti nepatenkintam tol, kol kiekvienas Jo kūrinys nepradžiugins Jo taip, kaip Jis to nori.

Visi mano nusiskundimai
Persimainė į dėkingumo ašaras,
Kai mano Viešpats Aukščiausiasis priartėjo prie manęs
Savo besišypsančiu veidu.

Rugsėjo 2-oji

Jei norite gyventi dėkingumo atmosferoje, privalote išsilaisvinti iš pagundų atmosferos.

Tikras ieškantysis siūlo Dievui tai, ką turi ir kas jis yra. Tai, ką jis turi, yra nemokšiškumas. O pats jis yra širdis-dėkingumas. Pasiūlydamas savo širdį-dėkingumą, jis tampa išrinktuoju Aukščiausiojo instrumentu. Išrinktasis instrumentas kartais džiugina Dievą taip, kaip pats to nori, o kartais taip, kaip Dievas to nori. Laikui bėgant, išrinktasis instrumentas transformuojasi į besąlygiškai atsižadėjusį instrumentą. Besąlygiškai atsižadėjęs Dievo instrumentas kiekvieną mirksnį džiugina Dievą taip, kaip Dievas to nori.

Jis tampa savo širdimi-meditacija.
Tai ypatingas jo būdas
Padėkoti Dievui.

Rugsėjo 3-ioji

Aiškiai parodyti dėkingumą galima nuolatine vidine malda.

Mes maldaujame išoriniame gyvenime, kai mums beviltiškai reikia vardo, garbės, išorinio sugebėjimo, gerovės ir panašiai. Bet jei maldaujame viduje, derėtų jausti, jog šaukiamės tik dėlto, kad pradžiugintume Dievą taip, kaip jis to nori. Išorinis maldavimas skirtas mūsų pačių išpildymui to, ko mes patys norime. Vidinis maldavimas skirtas Dievo išpildymui, tam, ko Dievas nori. Jeigu nuolat gyvename su vidine malda, vadinasi, mes stengiamės džiuginti Dievą, patenkinti Jį ir išpildyti jo valią taip, kaip Dievas to nori. Jei pajėgiame šauktis viduje, tyloje, tada mūsų dėkingumas auga, nes vidinis maldavimas yra dėkingumo buveinė, o dėkingumo buveinėje egzistuoja Dievas.

Mėgstamiausios Dievui yra
Mano širdies dėkingumo ašaros
Ir mano gyvenimo pasitenkinimo šypsenos.

Rugsėjo 4-oji

Užantspauduokit savo širdį dėkingumo šypsena. Tada tikrai būsite tobuli!

Aš dėkingas pasauliui, nes jis suteikė man galimybę tarnauti Aukščiausiajam. Aš dėkingas pasauliui, nes jis man davė galimybę šauktis Aukščiausiojo ir parodyti Jį visam pasauliui. Aš dėkingas pasauliui, nes jis mane privertė pajausti, kad Dievas – vienintelis Gyvenimas, vienintelė Realybė, amžinas žmonijos pasirinkimas, kuris galiausiai bus sudievintas, ištobulintas ir taps Aukščiausiojo balso įsiamžinimu žmonijoje. Aš dėkingas pasauliui ne todėl, kad pasaulis man davė tai, ką turi – veržlumą, bet dėl to, kad pasaulis mane priėmė tokį, koks aš esu. Nieko daugiau nei mažiau pasaulis iš manęs nelaukia, tik to, kas aš esu.

O mano nepatyrusioji širdie,
Pasistenk tapti
Dėkingumo ir atsižadėjimo šypsena.
Ir tavo bekraštis nerimas
Greitai pradings.

Rugsėjo 5-oji

Mano sėkmingas gyvenimas prasideda tada, kai jaučiu galįs duoti Dievui tai, kas esu: savo širdį-dėkingumą.

Viešpatie Aukščiausiasis, dėl savo begalinio Dosnumo Tu pasirinkai mane savo instrumentu. Galėjai pasirinkti ką nors kitą šiam vaidmeniui, bet padovanojai šią auksinę galimybę man. Tau aukoju savo begalinį dėkingumą, savo širdį, nes mane pasirinkai būti savo instrumentu, kad išreikščiau Tave čia, žemėje, taip, kaip Tu to nori.

Širdis-dėkingumas yra
Visai netoli
Nuo Dievo-Pergalės.

Rugsėjo 6-oji

Šį rytą aš atskleidžiau kai ką absoliučiai nauja – mano nuolatos atvira širdis-dėkingumas pajėgia atlikti visų geriausiai mano meilės, atsidavimo ir atsižadėjimo triūsą. Mano Viešpatie, suteik man gebėjimą kasdien atrasti ką nors vis nauja.

Kas rytą privalote Dievui pasiūlyti savo dėkingumą už prabudusią jūsų sąmonę, kai kiti tuo tarpu vis dar miega, ir padėkoti už visus Jo begalinius Palaiminimus jums. Net jei parodysite tik mažą lašelį savo dėkingumo, pajusite Dievo Gailestingumą. Tada pasistenkite paaukoti ir save sakydamas: „Aš stengsiuosi džiuginti Tave vien taip, kaip Tu to nori. Iki šiol prašydavau Tavęs mane džiuginti, kaip aš to norėjau, duoti man tą bei aną, kad būčiau laimingas. Tačiau šiandien prašau Tavęs gebėjimo džiuginti Tave, kaip Tu to nori.“ Jei pajėgsite tai pasakyti nuoširdžiai, jūsų rytinė meditacija savaime sustiprės.

Mano Viešpatie,
Aš dėkoju Tau,
Nes davei man
Mažytį vaidmenį savo Kosminiame Žaidime.
Aš dėkoju Tau,
Nes davei man
Gebėjimą žavėtis
Tavo didingomis svajonėmis apie savo universumą.

Rugsėjo 7-oji

Aš laimingas, nes turiu mylinčią širdį. Aš laimingas, nes turiu tikintį protą. Aš laimingas, nes mano gyvenimas sklidinas dėkingumo.

Vidinis Vairininkas dovanos jums įkvėpimą ir veržimąsi tapti dvasingam, galės duoti didesnį pagavumą, jei kasdien regės jus stiprinant savo sugebėjimą būti dėkingam. Kuo daugiau dėkingumo pajėgsite duoti Aukščiausiajam Vairininkui savyje, tuo labiau ir greičiau padidės jūsų jautrumas. Dėkingumas reiškia auką kieno nors aukštesniam AŠ. Dėkingumas keliauja ne kam kitam, o jūsų pačių aukščiausiajam AŠ. Dėkingumas padeda mums sutapti, pajusti vienovę su mūsų pačių aukščiausia realybe.

O mano širdie-dėkingume,
Tu – mano nepakeičiama partnerė.
Drauge mes pasieksime
Mūsų mylimo Aukščiausiojo
Pasitenkinimo Namus.

Rugsėjo 8-oji

Dėkingumas padidina mūsų širdies-meilės vienovę.

Tą mirksnį, kai jūs mintimis ir jausmais dėkojate, jūsų vienybė taps tobula. Jeigu pasiūlysite dėkingumą, daugiau išmanysite, jūsų mentalinė vizija, dvasinė vizija taps tobula. Dėkingumas, dėkingumas, dėkingumas – štai vienintelis atsakymas. Pasistenkite savo širdyje užauginti dėkingumo gėlę. Stebėkite, kaip ji pražysta žiedlapis po žiedlapio. Kai ji pražys, paskleis savo grožį ir aromatą.

Jei tu pasėsi dėkingumo sėklas
Savo širdyje,
Tai aiškiai išvysi
Pasišventimo liepsną
Kylant vis aukštyn ir aukštyn,
Kol pagaliau ji taps
Tobulumo Saule.

Rugsėjo 9-oji

Kasdieniame savo gyvenime galite sužinoti Dievo Valią, jei anksti ryte Dievui labiausiai dėkosite už tai, ką Jis jau dėl jūsų padarė.

Kai esate dėkingi, jūsų širdis ima plėstis, o plėsdamasi ji tampa viena ir visuotine Dievo Realybe. Anksti ryte prieš meditaciją ar kitą veiklą kiek galėdami pajuskite kuo didesnį dėkingumą, paaukokite savo dvasingas ašaras tiesiog už tai, kad tapote tuo, kas esate dabar. Taip elgdamiesi anksčiau ar vėliau pranoksite save. Dėkingumas privers jus dar ir suvokti, kokia yra Dievo Valia. Dievo Valia veiks jumyse ir per jus, ir Dievas padarys viską jumyse ir per jus, ir dėl jūsų, jei būsite Jam dėkingi.

Tavo širdies dėkingumas
Yra pats brangiausias tavo sielos turtas,
Ir jo niekas niekada
Nepajėgs pavogti.

Rugsėjo 10-oji

Geriausias būdas padidinti dėkingumą – šauktis dar širdingiau, dar dvasingiau, dar spontaniškiau, nei mažas vaikas verkia dėl pieno ar dėl žaislo.

Tarkime, kad Dievas yra parduotuvės savininkas. Jis parduoda daugybę daiktų: meilę, džiaugsmą, grožį, tyrumą, malonę ir daug daug kitų dalykų. Tačiau Jo parduotuvėje yra vienas brangiausias daiktas – dėkingumas. Eidami pas Dievą parduotuvės savininką galėtumėte nusipirkti visko, nes visa gana nebrangu, tačiau jei norėsime nusipirkti dėkingumą, būsime šokiruoti, kai išgirsime kainą. Tiek daug pinigų mes neturime. Kodėl? Todėl, kad pirkdami dėkingumą, privalome tapti pačiu veržimusi, pačiu pasišventimu, pačiu atsidavimu, pačiu atsižadėjimu. Mūsų veržimasis, pasišventimas, atsidavimas ir atsižadėjimas yra ta valiuta, už kurią galime įsigyti dėkingumą Dievo parduotuvėje.

Ieškančiojo dėkingumo lašelis
Dievui yra
Toks pat įstabus kaip rožė,
Kurią Dievas laiko savo rankoje.

Rugsėjo 11-oji

Dievas dovanojo man savo kuriantįjį gyvenimą. Aš dovanoju Dievui savo dėkingumą.

Mums atrodo, kad dėkingumas yra kažkas, ką turime, bet neatiduodame Dievui, tačiau klystame. Galime neturėti, ko duoti Dievui, jei pirma to negavome iš Jo. Dėkingumas turi kilti tiesiai iš Dievo. Jei Jis mums nesuteikė vidinio dėkingumo potyrio, dėkingumo gėlės vidujybėje, tai niekada nepajėgsime pasiūlyti Jam dėkingumo.

Pakeisk savo vidinę elgseną.
Surink visas dėkingumo gėles
Iš savo širdies.
Ir naujas pasaulis atsivers prieš tave,
Kad drąsiai sutiktum rytojaus naktį
Ir pakeistum beviltišką
Dar kitos dienos likimą.

Rugsėjo 12-oji

Nuolatiniu dvasingu dėkingumu galite lengvai prisišaukti dieviškąsias savo savybes.

Mes privalome melsti Dievo dėkingumo galios. Dvasiniame gyvenime akimirka nuoširdaus dėkingumo Dievui prilygsta valandai intensyvaus veržimosi, koncentracijos, meditacijos ir kontempliacijos. Dėkingumas pasižymi galingiausia jėga, kuria galima užkariauti Dievą, tačiau pirmiau turime jos įgyti, kad galėtume ja pasinaudoti.

Jei tu nori,
Kad Dievas tavimi rūpintųsi,
Duok Jam tai, ką turi:
Meilę.
Jei nori, kad Dievas tave mylėtų,
Duok Jam tai, kas privalai būti –
Širdis-dėkingumas.

Rugsėjo 13-oji

Kas rytą pasistenkite pasveikinti Dievą vis labiau jam už viską dėkodami.

Visi vartojame žodį „dėkingumas“. Mes stengiamės priversti kitus pajusti, ką reiškia dėkingumas, patys to nesuprasdami, mat patys to niekada nepajutome giliąja šio žodžio prasme. Visa, kas mūsų pasaulyje egzistuoja, gimė su žemės sąmone, o dėkingumo gimimas dar prieš akis. Kai dieviškasis dėkingumas užgims žmonių gyvenime, Dievo pasireiškimas nebebus tolima perspektyva. Kai žmonių gyvenime gims dėkingumas, Dievo realybė galės įsikūnyti žemėje.

Mano Absoliutus Viešpatie Aukščiausiasis,
Mano širdis-dėkingumas – vienintelė vieta,
Kur galiu regėti Tavo gailestingumo pėdas.

Rugsėjo 14-oji

Kiekvieną dieną turime auksinę galimybę pasiūlyti mūsų Viešpačiui Mylimam Aukščiausiajam dėkingumą atlikdami visus savo darbus. Nėra nė vienos akimirkos, už kurią negalėtume Dievui dėkoti.

Natūralu, kad už gerus dalykus mes dėkojame Dievui. Tačiau net jei mums tenka blogi išgyvenimai, pavyzdžiui, apima slogios mintys, vis tiek galime būti dėkingi. Yra du būdai reikšti dėkingumą. Galime iškart palyginti tai, kas dabar vyksta, su tuo laikotarpiu, kai buvo dar prasčiau. Ir pastebėsime, kad dabartinės netinkamos, nedieviškos, nešvarios mintys yra niekis palyginti su ta baisia diena, kai kentėjome. Tad galime tarti: „Nūnai aš niekam tikęs, bet esu dėkingas Dievui, kad mano sąmonė vis dar aukštesnė nei tą siaubingą dieną.“ Arba galime palyginti save su tuo, kas buvome prieš dešimt metų. Ir tada sakysime: „O Dieve, aš dėkingas Tau už tai, kad nepuoliau taip žemai, kaip prieš dešimt metų.“ Tai pats geriausias būdas – palyginti savo dabartinį gyvenimą su tuo, kuris jau praėjo.

Iškvėpk dulkes
Praeities.
Įkvėpk
Aromatą ateities.

Rugsėjo 15-oji

Iš lėto ir neabejodami jūs kopiate į savo širdies dėkingumo medį.

Kitas būdas, kaip nuolat dėkoti Dievui, – tai palyginti save su paprastais žmonėmis, kurie supa jus. Apsižvalgę aplink iškart pastebėsime žmones, kurie yra gerokai blogesni už jus. Tad galime sakyti: „O Dieve, dėl Tavo Gailestingumo aš esu daug geresnis už tuos žmones. Aš galėjau būti toks pat blogas, kaip jis ar ji, bet Tu apsaugojai mane, dėl to esu geresnis. Tu toks mielaširdingas, toks gailestingas man.“

Dabar, kai aš nukirtau
Savo širdies nedėkingumo medį,
Dievas atvėrė man savo Širdies Duris.
Ir jos bus atviros
Amžinai.

Rugsėjo 16-oji

Dėkingumas yra rūpinimasis Aukščiausiuoju.

Kaip Aukščiausiasis rūpinasi žemesniu, taip ir žemesniajam derėtų rūpintis Aukščiausiuoju. Galime klausti: „Ką gi mes galime suteikti Dievui savo rūpesčiu?“ Turėtume žinoti, ką jis galvos apie mus, jei gyvensime įprastą, nedievišką, gyvulišką gyvenimą. Atsakymas: jis bus nelaimingas. Jis matys, kad mes nedarome jokios pažangos ir vilkiname Jo pasireiškimą. Mūsų susirūpinimas dėl Aukščiausiojo verčia mus susimąstyti, ką gero mes galėtume padaryti. Ogi išreikšti savo dėkingumą Jam. Toks yra dar vienas dėkingumo raiškos aspektas.

Naktį
Jis regi vien Dievo sapnus.
O dieną
Gyvenimas virsta
Nerimstančia dėkingumo banga.

Rugsėjo 17-oji

Paskutinioji prie Dangaus vartų atvyko mano gyvenimo širdis-dėkingumas.

Yra kitas būdas pažvelgti į dėkingumą. Kai mes esame ribinėje situacijoje, visos mūsų viltys, mūsų išdidumas, visa, ką turime, griūna ir sudūžta į šipulius. Tačiau jei tokioje kraštutinai beviltiškoje situacijoje išvysime vilties blyksnį, šviesos blyksnį, tai ši viltis bei šviesa ir bus dėkingumas. Lyg magnetas šviesos lašas pritraukia aukščiausią jėgą, kuri įeina į mus, kad išgelbėtų. Tą akimirką pritraukiame daugiau Dievo Malonės ir Meilės. Tas magnetas – tai mūsų vidinis šauksmas, mūsų dėkingumas, siunčiantis mums daugiau Meilės iš aukščiau.

Jei priimi tu
Dievo palankumą ir Meilę
Su dėkingumu,
Tikrai tapsi neabejotinai
Ir didžiu, ir doru.

Rugsėjo 18-oji

Kaip sugraudinti Dievo širdį? Tiesiog nuplaukite savo gyvenimą dėkingumo muilu.

Bėda ta, kad mūsų žmogiškasis protas priima dėkingumą kaip šį tą žemesnio. Dėkodami Dievui, jaučiamės darą kažką žema, mat Dievas mums pirmas yra padovanojęs šį tą. Jei kas nors mums padaro ką nors gera, žinoma, mes būname dėkingi, bet jaučiame, kad dėkojimo jėga yra menkesnė už dovanojimo jėgą.

Dievas man davė kai ką įstabaus:
Sąmonėjimą.
Aš aukoju Dievui kai ką ypatinga:
Pasiryžimą.
Nūnai Dievas nori duoti man
Savo Pasitenkinimą.
O aš noriu duoti Dievui
Savo dėkingumą.

Rugsėjo 19-oji

Mano Viešpatie Aukščiausiasis, esu visas vien dėkingumas Tau, nes davei mano širdžiai pasiryžimą priimti Tave.

Dievas regi save ir mus kaip vieną. Jis jaučia, kad duoda mums tai, ką turi – Meilę ir Gailestingumą. O mes atiduodame Jam tai, ką turime – dėkingumą. Mūsų dėkingumo jėga tokia pat didi kaip Jo Šviesa ir Meilės galia. Jau Žaidimo pradžioje Jis davė mums tai, ką norėjo duoti – dėkingumą, o sau pasiliko Šviesą. Dabar Jo vaidmuo – pasiūlyti mums Šviesą, o mūsų vaidmuo – būti Jam dėkingiems. Kai Jis siųs mums savo šviesą, o mes būsime jam dėkingi, pajėgsime atsiskleisti ir būti Dievo raiška.

Dėkingumas neša Nemirtingumo žinią
Ir kyla Dievo širdin,
Kad išvystų Jo Pasitenkinimą-Šypseną.

Rugsėjo 20-oji

Mano Viešpatie Aukščiausiasis, aš kupinas begalinio dėkingumo Tau, nes suteikei mano protui pasiryžimo laukti Tavęs.

Kaip jūs ugdote dėkingumą? Tik ne žvelgdami atgal į tolimą praeitį. Kas jūs buvote praeityje? Troškimų, pavydo, nepasitikėjimo ir melo kamuolys. O kuo tapote dabar? Vis tas pats himalajiškas melas? Ne, toli gražu! Dabar esate tiesos kelyje, iš tiesos ir dėl tiesos. Kas gi privertė pajusti, kad esate tiesos kelyje, iš tiesos ir dėl tiesos arba dėl aukščiausio gyvenimo? Atsakymas – jūsų vidinis maldavimas. O kas jums davė šį vidinį maldavimą? Dievas.

Niekada nesutrik
Dėl neveržlios savo praeities.
Nepailsdamas belskis
Į naujas savo širdies duris.

Rugsėjo 21-oji

Aš nepaprastai dėkingas mano Mylimam Aukščiausiajam, nes jis davė gebėjimą-maldą, kuri padeda man tapti viena su Kristaus sąmone.

O ką dabar duosite Jam, kai Jis davė jums tiek daug vidinės maldos? Galėtumėte duoti tai, ką turite geriausia, tai, ką Dievas davė jums dėl savo Gailestingumo. Dėl jo jūs priėmėte dvasinį gyvenimą. Derėtų pajusti, kad geriausia, ką turite, tai dėkingumas. Jūsų dėkingumas pranoksta visas pačias geriausias Jūsų savybes, tad būkite Jam dėkingi. Juo daugiau dėkosite, tuo daugiau pajėgsite gauti iš Dievo.

Yra daug būdų
Išvysti Dievo veidą.
Tačiau tėra tik vienas būdas sėdėti
Prie Dievo kojų.
Ir tas būdas – nuolat įkvėpti
Dėkingumo aromatą.

Rugsėjo 22-oji

Aš ypač dėkingas mano Mylimam Aukščiausiajam, nes Jis įšventino mane, kad tapčiau viena su Budos Sąmone.

Kad taptume tobulai dėkingi, visų pirma, prašau, pasistenkite pajusti dėkingumą savo širdyje. Po to paklauskite savęs, ar jūs esate širdis. Iškart ateis atsakymas: „Minutę per dieną.“ Visą kitą laiką esate arba protas, arba kūnas, arba vitalas. Tačiau jei įstengtumėte pajusti, kad esate širdis, ne vieną sekundę ar trumpą minutę, o visas dvidešimt keturias valandas per parą, jei jaustumėte širdį kaip savąją esatį, tada lengvai jaustumėte ir dėkingumą, nes jis gyvena širdyje.

Užantspauduok savo širdį
Dėkingumu-šypsena
Ir būsi išties tobulas!

Rugsėjo 23-ioji

Aš nepaprastai dėkingas mano Mylimam Aukščiausiajam, nes apdovanojo mane tobulumu – gebėjimu tapti viena su Krišnos Sąmone.

Kaip galėtumėte sustiprinti savo dėkingumą? Jei gebate jausti, kad esate širdis, pasistenkite pajusti, jog jūsų širdis nuolat tampa vis didesnė ir didesnė. Tai primena tėvą, kurio atlyginimas vis didėja. Taip pat didėja ir jūsų širdies geba. Kai tėvas tampa turtingesnis, vaikas taip pat pasidaro turtingesnis, nes žino, kad tėvo turtas priklauso ir jam. Taigi, kai širdis visą laiką plečiasi, kai jos gebėjimas nuolat auga, dėkingumas taip pat stiprėja ir didėja.

Kas turi širdį ir jaučia dėkingumą,
Supranta,
Kad Dievo džiugesys jame
Yra niekada nesibaigianti
Dievo pradžia.

Rugsėjo 24-oji

Aš didžiai dėkingas mano Mylimam Aukščiausiajam, nes Jis suteikė man džiaugsmą – gebėjimą tapti viena su Juo, su Jo Sąmone, kuri jau pasireiškusi, ir su Jo Sąmone, kurios pasireiškimas dar prieš akis.

Turėdami tobulumo medį ir norėdami jį išsaugoti tokį patį, turite jį kiekvieną akimirką puoselėti – būti dėkingi. Jūs paliečiate medžio šaknis ir dėkojate. Su dėkingumu prisiliečiate prie medžio šaknų, kamieno, šakų, žiedų ir vaisių. Jei iškelsite širdies dėkingumą į pirmą vietą, tapsite pačiu dėkingumu, tuomet šis dėkingumas bus tolygus galingam srautui, sąmonės srautui. Srūvant jūsų sąmonei pajauskite, jog šis dėkingumas – srautas – yra lyg upė, laistanti medžio šaknis ir patį medį. Taip jūsų sąmonė-upė, dėl dėkingumo visada srovens ir drėkins tobulumo medį jūsų viduje.

Širdis-dėkingumas
Neabejotinai bus pakviestas
Į Dievo Nemirtingumo šventę.

Rugsėjo 25-oji

Aš dėkingas mano Mylimam Aukščiausiajam, nes Jis iš savo begalinio dosnumo padovanojo man sugebėjimą mylėti Jį labiau nei save.

Norint palaikyti vidinę maldą-šauksmą, svarbiausia kiekvieną akimirksnį jausti dėkingumą Aukščiausiajam. Jūsų vidinis šauksmas kyla iš Dievo Rūpinimosi ir Gailestingumo. Kai dėkojate Dievui, jūsų šauksmas išsyk sustiprėja. Jis nebesiliauja ir tampa pastovus. Kai trykšta dėkingumas, jūsų vidinis maldavimas nuplazda iki pat aukštybių.

Buvo laikas,
Kai buvau dėkingas
Tiems, kas buvo mano pusėje,
Nors gana dažnai ir buvau neteisus.
Dabar esu dėkingas
Tik tiems, kurie yra Dievo pusėje.
Nesvarbu, kokie jie silpni, kokie jie bejėgiai.

Rugsėjo 26-oji

Aš dėkoju mano Mylimam Aukščiausiajam, nes iš savo begalinio dosnumo Jis davė man gebėjimą neįtraukti Jo į savo pasaulį, bet leido maldauti Jo buvimo mano pasaulyje, taip pat paaukoti Jam savo valią ir gyvenimą, susietus su žeme, ir visa širdimi ištarti: „Teesie Tavo valia.“

Kai Dievas išpildo jūsų troškimą, esate kupinas dėkingumo. Jei Dievas neišpildo jūsų troškimo, bet vis tiek esate Jam giliai dėkingas, tuomet jis pats pas jus ateina ne tik dėl to, kad išpildytų jūsų troškimą, bet ir tam, kad duotų jums tai, ką pats turi ir kas yra, – Beribiškumą.

Sujungti mane su Dievu gali
Jo Saulė-Gailestingumas
Ir mano liepsna-Dėkingumas.

Rugsėjo 27-oji

Aš dėkingas mano Mylimam Aukščiausiajam, nes dėl savo begalinio dosnumo leido man pajausti tai, ko Jam reikia labiau negu man.

Mes esame žemėje, čia ir dabar, tik tam, kad džiugintume Dievą taip, kaip Jis to nori. Tai išties sunkus uždavinys, tačiau mes patiriame džiaugsmą tik įveikdami kliūtis. Jei nepadarysime visko čia ir dabar, nejausime jokio pasitenkinimo, nes šiandienos tikslas yra tik rytojaus naujos kelionės pradžia. Ši nauja kelionė ir jos tikslas sveikins mus, nes sielos pasiekimai ir kelionės tikslas yra neatskiriami. Jei šaukiamės su dėkingumu, vadinasi, kelionės siela veikia per mus ir mumyse, kas ir yra nuostabiausias pasiekimas. O kai mes šypsomės su padėka, tai reiškia, kad būtent kelionės tikslas jau susiliejo su veržimosi pradiniu tašku ir visad besiplečiančiu veržimosi horizontu.

Tavo protas daro tik viena:
Kasdien rašo jis
Atpildo laiškus pats sau.
Tavo širdis daro tik viena:
Kasdien rašo ji
Dėkingumo laišką Dievui.

Rugsėjo 28-oji

Savo širdies, tarsi rožės, žiedlapius aš paversiu savo gyvenimo dėkingumo ašaromis.

Išpažindami dėkingumą, jauskite, kad gėlė, lotosas arba rožė, pražysta žiedlapis po žiedlapio jūsų viduje. O jausdami itin didžiulį dėkingumą, pajuskite, kad žiedas visiškai pražydo.

Rožės grožiui
Nereikia jokių rekomendacijų.
Mano širdies dėkingumo aromatas
Taip pat nereikalauja jokio pristatymo.

Rugsėjo 29-oji

Aš būsiu nepaprastai ir ypač dėkingas Mylimam Aukščiausiajam tą dieną, kai galėsiu pajusti savo sielą, tarsi paukštę, gyvenant vien dėl Jo savo kūne, arba narve, čia, žemėje, ir ten, Aukštybėse.

Mes galime dėkoti Dievui, nesvarbu, kokia yra mūsų sąmonė. Jeigu esame kupini blogų minčių, galime sakyti: „O Dieve, aš dėkoju Tau, nes kad ir koks dabar būčiau blogas, prieš kelerius metus buvau kur kas blogesnis. Dėl Tavo Gailestingumo aš tapau žmogumi.“

Tavo širdies dėkingumas-liepsna,
Gali sukurti
Įstabią neregimą jėgą,
Kuri vieną kartą taps regima
Net tavo plikai akiai.

Rugsėjo 30-oji

Aš būsiu ypač dėkingas Mylimam Aukščiausiajam tą dieną, kai galėsiu tarti ir vidiniam, ir išoriniam pasauliui, kad esu tas, kas Jame yra, ir aš turiu tai, kas Jis yra.

Kai pasiekiame transcendentinį Tikslą, pamatome, kad Dievas ir mes esame viena ir amžinai liksime viena. Žmogus ir Dievas, besiveržiantysis žmoguje ir gelbėtojas Dievuje – visiškai viena. Vienas išryškina kitą. Vienas veikia savo sielos dėkingumu, kitas – savo sielos beribiu Gailestingumu. Dėkingumas ir Gailestingumas išpildo vienas kitą – dėkingumas iš besiveržiančios žmogaus sielos, o Gailestingumas iš švytinčios Dievo Sielos.

Veržimasis pradeda.
Atsižadėjimas tęsia.
Dėkingumas baigia.

SPALIS

ATSIŽADĖJIMAS

Spalio 1-oji

Atsižadėjimas yra tinkamiausias tinklas Dieviškumui pagauti. Tai ir išmintis, ir kartu – veiksminga jėga.

Atsižadėdami mes jaučiame absoliutų Dieviškumo ir Aukščiausiojo priėmimą. Jeigu visiškai atsižadame savo gyvenimo ir sakome: „Dieve, aš skiriu savo gyvenimą vien būti prie Tavo kojų“, tuomet visa mūsų esatis įžengia į Dievą. Dievas – visaregis, Dievas – visagalis, Dievas – beribis, tad ir mūsų atsižadėjimas bemat tampa visaregiu, visagaliu ir beribiu. Atsižadėjimas – greičiausias kelias į vienybę su Dievu. Jeigu pajėgiame šokti į Ramybės ir Palaimos vandenyną, tai tampame viena su Dievu.

Dabar, kai jis tapo
Išrinktuoju Dievo instrumentu,
Atsidavęs klausosi jis,
Kaip Dievas tykiai tykiai, ant pirštų galiukų
Žingsniuoja per jo širdį.

Spalio 2-oji

Meilė saldi, atsidavimas – saldesnis, o atsižadėjimas pats saldžiausias.

Atsižadėdami mes tariame: „Nesvarbu, ką Dievas nori duoti man, ką Jis nori daryti su mano gyvenimu, aš – pasiruošęs. Visiškai atsižadu savo alsavimo, viso savo egzistavimo. Net jei Dievas nenori mano pagalbos, mano gyvenimo arba mano esybės, aš būsiu laimingas.“ Tokiu momentu tenorime tiktai Dievo Valios, Aukščiausiojo Valios. Tai yra tikrasis atsižadėjimas.

Aš daugiau nesinaudosiu
Savo sveiku protu,
Nes mano sveikas protas –
Visiems žinomas dalykas, kurį
Turi kiekvienas.
Nuo šiol remsiuos vien išmintimi,
Išmintimi-atsižadėjimu,
Esančiu tiktai Dieve
Ir tiktai dėl Dievo.

Spalio 3-ioji

Atsižadėjimas prieš Dievo Valią – tai aukščiausios mūsų slaptos jėgos atsiskleidimas.

Labai lengva pasakyti: „Teesie Tavo valia.“ Tačiau sakydami tai, privalome susitapatinti su Dievo Valia. Kokiu būdu? Atsižadėjimu. Jei iš tikrųjų atsižadame, mes tampame viena su Dievo Valia. Dvasiniame gyvenime nėra didesnio pasiekimo ir galingesnio ginklo už atsižadėjimą.

Jei Dievo Kelias –
Teisingas kelias,
Tai ir mano kelias
Gali būti teisingas.
Kaip?
Tiesiog turime nepaliaujamai sekti
Dievo Keliu.
Kadangi Dievo Kelias
Ne toks keblus,
Aš atsižadėsiu savojo kelio
Dėl Dieviškojo Kelio.
Tada mano kelias išsyk taps
Toks pat lengvas, kaip Dievo Kelias,
Tobulas Dievo Kelias.

Spalio 4-oji

Atsižadėjimas yra Dieviškoji Jėga žmogaus mažyčiame ir Dievui priklausančiame kūne.

Atsižadėjimas yra atsiskleidimas. Tai mūsų kūno, proto ir širdies išsiskleidimas dieviškos Visatos saulei mūsų viduje. Toks atsižadėjimas yra didžiausias gyvenimo triumfas. Nesėkmių skalikai nepasivys mūsų, jei mes būsime šioje saulėje. Blogio valdovas neįstengs pasiekti mūsų, jeigu įsisąmoninome ir grindžiame savo vienybę šia amžinos atgaivos saule. Atsižadėdami suprantame, kad yra vedančioji Ranka, ir jaučiame šios Rankos buvimą. Ši Ranka besiveržiantįjį gali sunaikinti arba palaiminti, tačiau atsižadėjęs besiveržiantysis gali atskleisti tiesą: kad ir kas sklinda iš Aukščiausiojo, visa kupina vaisingo gėrio ir šviesos.

Kaip aš leidžiu savo laiką?
Mokau širdį rašyti
Atsižadėjimo laišką
Meilės plunksna
Mano Mylimam Aukščiausiajam.

Spalio 5-oji

Mano sėkminga diena prasideda tada, kai jaučiu galįs atiduoti tai, ką turiu: savo gyvenimą.

Mūsų atsižadėjimas yra pats vertingiausias. Jo vertas tik Dievas. Galime ko nors atsižadėti ir dėl kito asmens, tačiau vien dėl to, kad išreikštume Dievą. Jei kitas asmuo yra pasiekęs Tikslą, jis gali padėti mums dvasinėje kelionėje. Tačiau kai paaukojame save kam nors kitam, norėdami patenkinti būtent tą asmenį, tada darome itin didelę klaidą. Yra tik viena, ką galime padaryti dėl kito asmens, – tai besąlygiškai pasiaukoti Viešpačiui. Kiekvienas mūsų veiksmas turėtų džiuginti Dievą, o ne tarnauti tam, kad pelnytume aplodismentus. Mūsų veiksmai pernelyg slapti ir šventi, neskirti pasirodyti prieš kitus. Jie skirti mūsų pačių pažangai, pasiekimams, realizacijai. Mūsų atsižadėjimui nėra ribų.

Nuo šiol aš pasistengsiu pritraukti
Kitokią, naują sėkmę.
Mano sąmoningas atsižadėjimas
Dėl mano Mylimo Aukščiausiojo
Bus mano vienintelė sėkmė.

Spalio 6-oji

Tik tada, kai įsisąmoninsime savo vidinį buvimą, mes galėsime būti vedami Dievo Gailestingumo. Kai esame vedami Dievo Gailestingumo, vidinis paklusnumas ir paklusimas Jo Valiai bus mums įmanomas.

Jūs nuolat pasiduodate žemiškiems dalykams – paskaloms, garsioms asmenybėms, valdžiai, kelių eismo taisyklėms. Būtų labai keista, jei visa tai jūsų neveiktų, nes tokiu būdu jūs išsaugote savo gyvybę žemėje. Kad ir ką jums žemė pasiūlo, net jei tai būtų kankinimas, manote turį tai priimti. Jei renkatės dvasinį gyvenimą, reikia laikytis ir dvasinių taisyklių bei vertybių. Jauskitės taip, tarsi nemedituodami ir nesimelsdami visiškai prapultumėte; jei nesišauktumėte aukščiausio dieviškumo, visa jūsų būtis būtų beprasmė. Reikia jausti, jog be vidinio vadovavimo esate visiškai bejėgis ir pasiklydęs. O vidinį vedimą pajusite tik tada, kai iš tikrųjų norėsite atsižadėti savo nemokšiškumo ir aklumo ir atsiduosite Šviesai savo viduje.

Negali būti geresnės pradžios
Gyvenime
Kaip atsižadėti savo lūkesčių
Dėl Dievo Valios.

Spalio 7-oji

Dieviškas atsižadėjimas – tai aukščiausiosios savo pačių vidinės dalies atsižadėjimas.

Dvasingumo ieškantys žmonės stengiasi būti aukščiau žemiškų aplinkybių ir įvykių bei paklusti vidiniam dieviškumui. Tai ne vergo paklusimas šeimininkui, tai ne bejėgiškas pasidavimas. Šiuo atveju atsižadama savo netobulumų, ribotumų, priklausomybių ir nemokšiškumo. O vieta užleidžiama savo aukščiausiajam AŠ, kuris yra sklidinas Ramybės, Šviesos ir Palaimos.

Aš aukoju savąją savastį prie Tavo kojų
Ir kviečiu Tavąją Savastį į savo svajonę.
Regėsiu Tavo akyse bangas Ramybės.
Ir pavergsiu Tave savo saldžiu prabudimu.
O Aukščiausiasis Groži, gyvenime ir mirties valandą
Aš nešiu aukštai iškėlęs tik Tavo Pergalės vėliavą.

Spalio 8-oji

Tapatindami savo valią su dieviškąja Valia, savaime padidiname jautrumą.

Jei mūsų atsižadėjimas yra tikras, tada jaučiame, kaip mūsų tamsiausioji pusė pasiduoda šviesesniajai, kaip neprašviesinta pusė paklūsta prašviesėjusiajai. Tarkime, kad mano kojos – tamsa, o galva – šviesa. Mano kojos pasiduoda galvai tikrai žinodamos, kad ir kojos, ir galva yra to paties kūno dalys. Tai atsižadėjimas dėl vienovės. Atsižadama supratus, kad šviesioji pusė taip pat yra mūsų.

Atsižadėdami nepatiriame nuostolių.
Atsižadėdami nepatiriame nesėkmės.
Atsižadėdami nepažįstame nevisavertiškumo jausmo.

Spalio 9-oji

Kuo didesnis yra besiveržiančiojo atsižadėjimas, tuo šviesesnė jo dvasinės esybės šypsena.

Norint subrandinti tikrą priklausomybę, reikia jaustis visai bejėgiam be dieviškos Aukščiausiojo Malonės. Jei jūsų priklausymas absoliučiai nuoširdus, jei jaučiate, kad be Aukščiausiojo pagalbos negalite kvėpuoti, tuomet tai atsižadėjimas. Jūsų gyvenimas priklauso nuo gyvybės, arba kvėpavimo. Nutrūkus kvėpavimui, jūsų nebėra. Analogiškai, jei jaučiatės visiškai priklausą nuo Aukščiausiojo Valios, kuri yra neišmatuojamai svaresnė už jūsų kvėpavimą, tai tokia priklausomybė yra tikras atsižadėjimas.

Besąlygiškas atsižadėjimas
Užsidėjo Dievo Džiugesio
Karūną.

Spalio 10-oji

Dievas davė man atsižadėjimą, kuris būtinas, kad nuolankiai paklusčiau Jam baigtybės naktyje ir Begalybės Šviesoje.

Dvasiniame gyvenime ateina laikas, kai suvokiame, kad nebepasitenkiname tuo, ką turime, nesvarbu, ar tai būtų materialus, ar dvasinis turtas, ar tai, kas esame. Tokiu momentu būname pasiruošę atsižadėti. Kaip tai vyksta? Labai paprastai. Jei jaučiame poreikį atsižadėti, priemonės ateis pačios. Jei mums žūtbūt to reikia, jei jaučiame vidinį sielos raginimą, jei visa esybė trokšta atsiduoti Dievo Valiai, tada mums savaime bus duota daugiau gebėjimų, pasitikėjimo, gailestingumo ir šviesos iš aukščiau ir iš vidaus. Kai atsižadame, visą savo nešvarą pasiunčiame Dievui ir Jis pakeičia ją savo Tyrumu ir Dieviškumu.

Tas, kas džiugina Dievą taip,
Kaip Jis to nori,
Maloniai priims visus žemiškus ir dangiškus
Išgyvenimus savo būtyje.

Spalio 11-oji

Gyvenime esti daug klausimų, bet atsidavimas Dievo Valiai yra vienintelis atsakymas.

Atsidavimas Dievo Valiai visiškai priklauso nuo mūsų primygtinio giliojo poreikio. Jei jaučiame gyvenimo beprasmiškumą, jei nesame patenkinti ir save realizavę tol, kol savo žemiškosios egzistencijos nesame atidavę Dievo Valiai, tai galime atsižadėti savo gyvenimo ir Jam atsiduoti. Dievas niekada nevers to daryti, mes patys turime pajausti būtinybę mylėti Jį ir kiekvieną mirksnį Jam atsiduoti.

Kas nori džiuginti Aukščiausiąjį taip,
Kaip Jis to nori,
Greitai patirs Dangišką pasitenkinimą.
Kas nenori džiuginti Dievo taip, kaip Jis to nori,
Susilauks lėtos
Žemiškos savigriovos.

Spalio 12-oji

Kai mano širdis dvasingai ir besąlygiškai nusilenkia Dievo Valiai ir priima ją kaip savąją valią, tuomet širdyje bręsta bekraštis džiaugsmas ir per mano širdį ima sroventi amžinasis džiaugsmas.

Visiškai atsižadėjus savo gyvenimo, nesėkmė tampa nebeįmanoma. Atsižadėjimas reiškia didžiausią džiaugsmą, giliausią džiaugsmą, sielos džiaugsmą net ir vadinamosios nesėkmės akivaizdoje. Sėkmė sukelia panašų džiaugsmą. Kai mums kas nors sekasi, mes džiaugiamės. Taip pat, jei mūsų vidinis ir išorinis gyvenimas yra kupini atsižadėjimo šviesos, kiekvieną akimirką patiriame tyrą, nesudrumstą džiaugsmą iš aukščiausio Šaltinio. Patirdami tokį spontanišką vidinį džiaugsmą, suprantame, kad jis galėjo kilti tik iš mūsų visiško atsidavimo Vidiniam Vairininkui ir Dievui.

Kodėl tau tiesiog neatsidavus Dievui?
Suvoktum,
Kad toks gyvenimas –
Vienintelis būdas
Tapti absoliučiai ir visada laimingam.

Spalio 13-oji

Gyvenime daug kas mus nuvilia, tik ne atsižadėjimas. Jis randa vartus į Dievo visagalybę. Vadinasi, atsižadėjimo ir atsidavimo Dievui kelias yra tobula ir ideali Apsauga.

Dieviškasis atsižadėjimas dvasiniu požiūriu kyla iš valios jėgos. Turėdami nepalaužiamą valią, mes įgyjame gebėjimą atsiduoti Dievui. Kita vertus, jei galime atsižadėti savo gyvenimo dėl Dievo, esame apdovanojami gebėjimu stiprinti valios jėgą. Vidinė valios jėga, kuri yra ir sielos šviesa, ir atsižadėjimas, kuris yra mūsų širdies vienovė su Absoliutu, visada žengia kartu. Jie neatsiejami. Nėra skirtumo tarp sielos valios jėgos ir besąlygiško visos būtybės atsidavimo Dievo Valiai. Abu vienodai galingi.

Šis pasaulis tau nieko neduoda.
Staiga kartą tu pradedi eiti
Savuoju keliu.
Tavo kelyje taip pat nebus nieko
Dėl tavęs.
Anksčiau ar vėliau imi žengti Dievo Keliu,
Nes jis – vienintelis.

Spalio 14-oji

Nuo šiol mano gyvenimas, atsidavus Dievui, bus man patikimas palydovas.

Norėdami pelnyti neribotą ramybę, privalome palenkti savo žemiškai susaistytą valią laisvai ir dangiškai Dievo Valiai. Reikia džiugiai, dvasingai, atsidavusiai, besąlygiškai ir visiškai mūsų ribotą žmogišką realybę patikėti visuotinei, arba transcendentinei, Realybei. Tokia subordinacija toli gražu neprimena vergo priklausomybės. Šis pavaldumas remiasi išmintimi, arba šviesa, kur yra skirtumas tarp mūsų aukščiausiosios aukštumos ir giliausiosios gilumos. Ir aukščiausia, ir žemiausia priklauso mums. Atsižadėdami savosios valios dėl Aukščiausiojo Valios, mes paaukojame savo žemiausiąją dalį aukščiausiajai, mat Aukščiausiasis yra ne kas kita, o mūsų pačių aukščiausiasis AŠ.

Dvasiniame gyvenime
Atsižadėjimas –
Vienintelis širdies pasitenkinimo šaltinis.

Spalio 15-oji

Besąlygiškai atsiduodami Dievo Valiai, išsyk sužinome, ko iš mūsų nori Dievas ir kokių veiksmų pageidauja.

Pasistenkite džiaugsmingai, dvasingai ir besąlygiškai patenkinti Aukščiausiąjį mumyse taip, kaip Jis to nori. Net jei vienu iš šimto atvejų pradžiuginsime Jį taip, kaip patys to norime, pasijusime nelaimingi, nes šiuo vieninteliu atveju būsime atskirti nuo savojo Šaltinio. Nuoširdžiam ieškotojui net ir vieną trumpą akimirką būti atskirtam nuo savo Šaltinio reiškia nepakeliamą kančią. Tad pasistenkime kiekvieną akimirką Aukščiausiąjį džiuginti taip, kaip Jis to nori.

Jei tu
Visiškai pabudai,
Tada turi
Tik vieną kelią – Dievo Kelią,
Tiktai Dievo Kelią.

Spalio 16-oji

Kai Dievo Valia yra mano valia, man nereikia nieko atsisakyti, nes Jis yra su visais ir visur kur.

Kaip mes galime nugalėti įvairias pagundas? Nugalėti galime tik atsižadėdami ir nusilenkdami Dieviškajai Šviesai, Dieviškajai Valiai. Kaip tai padaryti? Tai galime padaryti medituodami ir jausdamiesi esą instrumentais, kuriais groja kažkas kitas. Ir kas gi jis? Tai Vidinis Vairininkas. Jausdamiesi esą veikiantieji, susilauksime patyčių iš nedieviškų jėgų. Jos ateis ir pavers mus išpuikusiais, pasipūtusiais, nedieviškais, nešvariais ir nepasitikinčiais. Tad medituodami melskime: „O Viešpatie, aš esu tavo instrumentas. Aš dėkingas, kad padarei mane sąmoningu instrumentu. Prašau, panaudok mane taip, kaip Tu nori."

Mano išorinis gyvenimas
Niekada nesiseks
Ir mano vidinis gyvenimas
Niekada nesubręs,
Jei nesurasiu
Absoliučiai naujo kelio –
Atsižadėjimo.

Spalio 17-oji

Kai atsižadėjimas yra mūsų kelias į Dievo realizaciją, tada Dievą pasieksime lengviausiai ir greičiausiai.

Yra dvi atsižadėjimo formos. Viena prasideda per prievartą – taip vergas paklūsta šeimininkui. Jis žino: jei netarnaus šeimininkui, jei visiškai jam nepaklus, bus nubaustas. Toks atsižadėjimas paremtas bausme. Dieviškasis atsižadėjimas kitoks. Tokiu atveju mes atsižadame savo nemokšiškumo, nesugebėjimo ir netobulumo ir atsiduodame Vidiniam Vairininkui, kuris yra vien Šviesa, Švytėjimas ir Tobulybė. Pradėję gyventi dvasinį gyvenimą, imame suvokti, kad atsižadėję savo nemokšiškumo, tiesiog atsižadame savo žemesnės realybės dėl aukščiausiosios Realybės. Toks atsižadėjimas grindžiamas meile ir vienove.

Kas išgelbėjo ir nuskaidrino mano gyvenimą?
Ne turėjimas,
Bet džiaugsmo kupinas mano atsidavimas
Viešpaties Valiai.

Spalio 18-oji

Malda geriausiai veikia mano kasdienybėje tada, kai ji tampa spontaniška ir atsiduoda Dievo Valiai.

Melsdamiesi ir medituodami pastebime kažką panašaus į visišką atsidavimą Dievui ir pajaučiame, kad Dievas ir mes iš tiesų esame viena. Jis – mūsų Amžinasis Tėvas; Jis – šviesioji mūsų dalis, mūsų Šaltinis, į kurį dabar kylame ir įžengiame. Taigi atsižadėdami savo senojo gyvenimo ir atsiduodami Dievui, nieko neprarandame, atvirkščiai – sugrįžtame į savo Šaltinį ir tampame tuo, kuo iš pradžių ir buvome. Baigtybė sąmoningai ir džiaugsmingai įsilieja į Beribį. Kiekvienas iš mūsų yra panašus į mažytį lašą. Įsiliejęs į vandenyną, lašas praranda individualybę ir sutampa su beribe vandenyno platybe.

Atsižadėk savojo gyvenimo dėl aukščiausio gyvenimo.
Ir žemesnysis tavo gyvenimas bus palaimintas
Įstabia Dievo Šypsena.
Ir aukštesnysis tavo gyvenimas bus palaimintas
Nauja Dievo Žinia.

Spalio 19-oji

Absoliutus Atsižadėjimas dėl Dieviškumo yra vienintelė jėga, galinti padėti veržliajam grumtis su visomis išorinėmis ir vidinėmis gyvenimo problemomis.

Mes neišsižadame savo asmenybės, išsižadame tik ribotos, žemės saistomos individualybės, pančiojančios mus ir tariančios „aš“ vietoje „mes“. Iš tikrųjų mes plėtojame sąmoningą vienovę su Dievu ir Dievo Valia, kad artėtume link neatsiejamos vienovės su Juo. Ir tuo metu visiškai nesibaiminame prarasti savo menkos žmogiškosios individualybės, nes vietoj jos laimime begalinę Dievo platybę.

Viską reikia daryti
Remiantis atsižadėjimu.
Visa, ką darytume be jo,
Liks visiškai beprasmiška.

Spalio 20-oji

Aukščiausia malda byloja: „Viešpatie, duok man, jei tokia Tavo Valia. Priimk mane, jei tokia Tavo Valia. Aš tenoriu pasakyti tau viena: esu vien dėl Tavęs, tik dėl Tavęs.“

Nuoširdžiai veržDamasis tikras ieškantysis taria: „O Dieve, jei tu jauti, kad man dera būti Tavo Paveikslu, vertu Tavo Vizijos, jei Tu manai, kad nori atskleisti save manyje ir per mane, jei Tu manai, kad gali panaudoti mane kaip Savo instrumentą, aš – Tavo paslaugoms. Jei Tu nori, kad stovėčiau prieš Tave, ateisiu ir stovėsiu. Jei Tu nori stovėti prieš mane, aš taip pat būsiu laimingas. Jei Tu nenori nei vieno, nei kito, o nori, kad kas nors kitas stovėtų prieš Tave, aš vis tiek būsiu laimingas.“ Tai vadiname atsižadėjimu. Absoliučiu atsižadėjimu.

Kaip ir tavo širdis,
Tu gali būti laimingas.
Tiktai tada, kai paklausi Dievo,
Kaip viską padaryti taip,
Kaip Jis to nori.

Spalio 21-oji

Kai išgirstate Dievą jus šaukiant, dera viską mesti. Tik viską palikę, jūs įgysite Beribį Gyvenimą.

Veržlusis turi žinoti savo tikslą. Jei jo tikslas – realizuoti Dievą, nuo to mintyse jis ir gali pradėti. Tačiau pirmapradis tikslas – tai besąlygiškas atsižadėjimas ir atsidavimas Dievo Valiai. Regėdamas, kaip Jo vaikas, labiausiai atsidavęs Jo vaikas visiškai atsižadėjo savojo gyvenimo – ne akimirkai, ne dienai ar metams, bet visam gyvenimui, visoms būsimoms reinkarnacijoms, Amžinybei, – Dievas apglėbia savo patį brangiausią, patį saldžiausią ir labiausiai atsidavusį vaiką. Ir tuo metu žmogus persimaino į patį Dievą.

Atsižadėk savo sveiko proto,
Suvokimo, kad tu tik žmogus.
Atsižadėk savo žemiškojo tikslo: vardo ir garbės.
Išsyk priimk tai, ką Dievas tau paskyrė:
Savo Amžinybės Vainiką – Nemirtingumą.

Spalio 22-oji

Tobulas savęs atsisakymas ir visiškas atsižadėjimas – tai dvi dangiškosios monetos pusės.

Kaip galime sužinoti, kokia yra Dievo Valia vienu ar kitu klausimu? Jei tai Dievo Valia, dar prieš pradėdami ją vykdyti, pajusime ypatingą vidinį džiaugsmą ir pasitenkinimą. Darbuodamiesi taip pat išgyvensime džiaugsmą. Ir galiausiai, nesvarbu, ar mūsų veiksmai bus rezultatyvūs ar bergždi, jausimės vienodai laimingi. Gyvenime paprastai būname laimingi tik tada, kai mums sekasi. Tik kelionės pabaigoje regėdami pergalę, esame laimingi ir džiūgaujame. Tačiau jei galime būti vienodai laimingi, džiugūs ir patenkinti, nesvarbu, ar mums sekasi, ar ne, ir jei savo rezultatus džiaugsmingai padedame prie Mylimo Aukščiausiojo kojų, tada ir paaiškėja, kad tai, ką darėme, ir yra Dievo Valia. O juk dažnai, patyrę sėkmę, manomės išpildę Dievo Valią, o patyrę nesėkmę, jaučiamės veikę priešiškos jėgos vedami. Arba savo sėkmę aiškiname asmenine pastanga bei valia, o nesėkmę – Dievo abejingumu.

Tu neabejotinai sužinosi Dievo Valią,
Jeigu leisi Dievui
Tapti tavo Realybe.

Spalio 23-ioji

Jeigu dėl Dievo atsižadėjote viso to, ką turite ir kas esate, pajusite, kad Dievas yra atsakingas už visą jūsų veiklą.

Mes galime kaltinti Dievą, kai tik mums šaus į galvą. Galime neteisingai Jį suprasti, kai tik užsimanysime. Patyrę nesėkmę, kaltiname Dievą, o sėkmės atveju visą šlovę priskiriame sau. Tačiau būdami nuoširdūs ieškantieji ir siekdami tikros patvarios laimės darysime tik tai, ką jaučiame esant geriausia ir teisingiausia, o rezultatą atiduosime Aukščiausiajam. Sėkmė ir nesėkmė – dvi patirtys. Šias dvi patirtis turime sujungti, ir tą, kuri mums skirta dėl mūsų pastangų, privalome paaukoti Aukščiausiajam su didžiausiu džiaugsmu. Jeigu įstengiame padėti rezultatą prie Mylimo Aukščiausiojo kojų džiugiai, dvasingai ir besąlygiškai, tuomet, be abejo, mūsų prote vyraus romumas. Tokiu atveju proto ramybė įžengs ir pasibels į mūsų gyvenimo duris. Mums nereikia laukti proto ramybės, ji pati laukia mūsų.

Kas yra atsižadėjimas-šviesa,
Jei ne atidavimas Dievui
Viso to, kas tavyje žemiška ir dangiška?

Spalio 24-oji

Mano praeitis visiškai sugriuvo tą dieną, kai aš visas savo mintis skyriau tam, kad pradėčiau siekti manojo Dievo.

Mes tampame Dievo avinėliais, kai besąlygiškai paaukojame save Dievo Valiai ir kai Dievas besąlygiškai ir be paliovos verčia mus jaustis ne tik Jo išrinktaisiais instrumentais, bet taip pat Jo amžinais draugais. Mes atėjome į šį pasaulį tam, kad realizuotume Jį, išpildytume Jį ir išreikštume Jį. Vos įžengus į šį pasaulį, Dievas pažadėjo atskleisti mūsų Realybę ir išskleisti mūsų Dieviškumą. Kai vėl sugrįšime į Aukštybes, Dievas tars mums, kad mes atlikome savo vaidmenį ir išpildėme Jo pažadą čia, žemėje.

Dvasingam ieškotojui
Nėra reikalo keliauti
Įvairiais keliais.
Jam reikia bėgti vienu –
Atsižadėjimo keliu.

Spalio 25-oji

Jūsų veržimasis realizuoti Dievą ir atsižadėjimas savojo gyvenimo sunaikins visą jūsų baimę, esamą ir gimstančią.

Kai Dievo Valia tampa mūsų valia, kai Dievui paaukojame ne tik išorinio pasaulio turtus ir pasiekimus, bet taip pat ir vidinio pasaulio išmanymą, veržimąsi ir realizaciją, tuomet tampame Dievo liūtu. Kai nesiveržiame pažinti Dievo, Jis mumyse yra kaip miegantis liūtas. Kai veržiamės, meldžiamės ir medituojame, Dievas mumyse tampa riaumojančiu liūtu. Šis riaumojantis liūtas praryja mumyse knibždėte knibždančią tamsą ir nemokšiškumą.

Jau greit reikės pranešti:
Mano vitalas džiugiai
Ir besąlygiškai pasidavė
Visa mylinčiai Širdžiai
Ir visa prašviesinančioms Dievo Akims.

Spalio 26-oji

Pati įstabiausia pradžia mano gyvenime yra ta, kad aš pradėjau mylėti Dievą, Mylimą Aukščiausiąjį taip, kaip Jis to nori.

Absoliučiai geriausias būdas daryti pažangą – tai be paliovos melstis Aukščiausiajam, kad galėtume atskleisti Jį per save taip, kaip Jis to nori. Nėra nieko ydingo, jei maldoje Aukščiausiajam prašome ramybės, šviesos ir palaimos ar dar ko nors tikrai verto. Bet jei norite peržengti tokios maldos ribas, melskitės taip: „Prašau, atsiskleisk manyje ir per mane taip, kaip Tu to nori.“ Tai absoliučiai geriausias būdas progresuoti. Jei nepajėgiate taip melstis visą laiką, tuomet darykite kitą gerą dalyką – melskite ramybės, šviesos, palaimos bei kitų dieviškų savybių, kurios galiausiai ves jus prie Jo ir padės pradžiuginti Jį taip, kaip Jis to nori.

Mano kelias neskirtas
Sekti pasauliu.
Mano kelias neskirtas
Vesti pasaulį.
Mano kelias skirtas
Žengti su Dievu.

Spalio 27-oji

Besąlygiškas atsižadėjimas įmanomas tik tada, kai protas visiškai susitapatina su siela.

Kas sako, kad jūs nežinote Dievo Valios? Ar yra kas nors, kas nežinotų Aukščiausiojo Valios? Nėra. Jeigu kiekvieną mirksnį gyvensite širdyje, žinosite Dievo Valią. Tačiau jei pasiliksite prote, niekada, niekada nepajėgsite sužinoti Aukščiausiojo Valios. Jums gali kilti didingiausių minčių ir iškilių idėjų, tačiau jos nebus Aukščiausiojo Valia. Gyvenimo pergalė ar pralaimėjimas, gyvenimo teigimas ar atmetimas Aukščiausiojo Akyse nėra pirminė realybė. Jis juokiasi iš tokio mūsų priėmimo ar atmetimo, mūsų pergalių ir pralaimėjimų. Tačiau šypsosi mums triumfuodamas, kai Jo Valia tampa mūsų valia. Nėra reikalo mums tapti didžiais išoriniame pasaulyje, kad įrodytume esą verti būti Jo instrumentais. Jam niekada nerūpi mūsų žemiškasis statusas. Jam rūpi tik viena: nuolatinė mūsų vienybė su Jo Valia.

Dievas myli mane.
Jis myli mano bejėgę širdį
Labiau.
Jis myli mano atsižadėjimą-gyvenimą
Dar labiau.

Spalio 28-oji

Mano siela skirta Dievui. Mano kūnas skirtas Dievui. Visas mano gyvenimas yra skirtas tik Dievui.

Kai besiveržiantysis Dievop visiškai atsižadės savo gyvenimo dėl Dievo, jis patirs didžiausią džiaugsmą. Jis pajus visą džiaugsmą savo širdyje ir nuo šiol jau nuolatos bus džiaugsme. Jis negalės jo paaiškinti ar įžvelgti kokios nors reikšmės. Anksti ryte atsikėlęs pajus labai švelnų jausmą, subtilų pojūtį. Kad ir kur prisilies, visur jaus džiaugsmą. Jo paties džiaugsmas įsilies į visa, ką mato. Net kietą sieną ar medį regės kupinus džiaugsmo. Pro šalį pravažiuojančiame taksiste ir netgi jo automobilyje įžvelgs džiaugsmą. Vidinis džiaugsmas liesis į kiekvieną sutiktą žmogų, kiekvieną objektą ir persmelks absoliučiai viską.

Tavasis savojo gyvenimo atsižadėjimas
Sukėlė naują viltį
Visame pasaulyje.

Spalio 29-oji

Vidinis atsižadėjimas transformuoja gyvenimą į bekraštę pažangą. Suteikia gyvenimui pakilų pasitikėjimą, nes gyvenimas pulsuoja Dieve ir tik Dieve.

Eidami dvasingumo keliu kiekvieną akimirką stengiamės įsiklausyti į savo vidinę esybę. Juo labiau įsiklausome į vidinę esybę, juo didesnis mūsų džiaugsmas ir aukštesnis išsipildymas. Praėjus terminui, kai jau privalome keliauti į kitą pasaulį trumpo atilsio, mes taip pat atsižadame savojo gyvenimo ir atsiduodame. Kam? Vidiniam Vairininkui, Viešpačiui Aukščiausiajam. Kelionės pabaigoje atsižadame savo alsavimo. Tada vėl patiriame džiaugsmą, tobulą ir nesudrumsčiamą džiaugsmą.

Aš atsidaviau Aukščiausiajam
Ne dėl savo bejėgiškumo,
Bet jausdamas Jo vienovę-Džiugesį,
Kurių taip alkau ir prašiau
Visą savo gyvenimą.

Spalio 30-oji

Mums reikia sąmoningai puoselėti vienovę su Dievu, tada nebereikia nieko atsižadėti. Telieka abipusis davimas ir priėmimas.

Milijonai žmonių žemėje nesuvokia esą Dievo instrumentai. Tik todėl, kad pradėjome eiti dvasiniu keliu, mes aiškiai įsisąmoninome esą instrumentai, o Dievas – jais grojantis muzikantas. Išsaugodami tokį suvokimą, išvengsime pagundų. Kol norime būti aktyviai veikiantys, tol priešiškos jėgos puls, atakuos ir stengsis mus užvaldyti. Tačiau, jei tapsime visiškai bejėgiais ir mąstysime taip: „Aš esu tavo instrumentas, o Dieve. Tu grok, Tu naudokis manimi“, tada visos pagundos atakuos mūsų Vidinį Vairininką, Dievą, bet Jo tai visiškai nepalies.

Tas, kuris atsižadėjęs savojo gyvenimo,
Patiria šypseną kaip amžinąją realybę,
Tas, be abejo, yra savo Mylimo Aukščiausiojo
Išrinktasis instrumentas.

Spalio 31-oji

Kai veržlusis negailestingai marina badu savo klausiantįjį protą ir gausiai maitina savo atsidavimą Dievui, tas taria: „Jau laikas. Aš einu.“

Dvasiniame gyvenime mes rūpinamės pagrindinėmis dvasios salomis: dieviškąja Meile, dieviškuoju Atsidavimu ir dieviškuoju Atsižadėjimu. Žmogiškoji meilė pančioja; dieviškoji Meilė praplečia. Žmogiškasis atsidavimas iš tikrųjų yra nesąmoningas prisirišimas; dieviškasis Atsidavimas – tai vis sąmoningesnis mūsų pirmapradės realybės įsisąmoninimas. Žmogiškasis atsižadėjimas – tai vergo nuolankumas savo šeimininkui, dieviškasis Atsižadėjimas – nuolankus atsidavimas beribiam gyvenimui. Toks atsižadėjimas yra sąmoningas, kylantis iš visos širdies ir besąlygiškas, leidžiantis žmogui įsilieti į Dieviškąjį Šaltinį.

Iš ryto
Noriu tobulėti savo pražystančiu tikėjimu.
Vakare
Noriu tobulėti
Savo atsidavimu Dievui.

LAPKRITIS

TARNYSTĖ

Lapkričio 1-oji

Pasirinkite tarnystę. Pasaulis bemat pradės jus mylėti.

Dvasingas žmogus rado savo darbą. Tas darbas – nesavanaudiškas tarnavimas. Jo veikla – pasišventusi veikla. Išties jam nebereikia kito palaiminimo. Jam veikti reiškia dieviškai priimti žemiškąją egzistenciją. O tam būtinas tobulas kūnas, aiškus protas, dvasinga širdis ir iš aukščiau įkvepiamas gyvenimas, vidujai jautrus ir pasižymintis išoriniais gebėjimais.

Vakar aš troškau laimėti
Taip, kad galėčiau tapti
Kuo nors didžiu pasaulyje.
Šiandien mano troškimas praskaidrėjo
Ir persimainė į veržimąsi
Tarnauti pasauliui.

Lapkričio 2-oji

Kad galėčiau tarnauti Dievui, aš noriu, jog mano gyvenimas būtų pasišventęs besąlygiško pasiaukojimo gyvenimas.

Norite savo gyvenimu tarnauti Dievui taip, kad galėtumėte vykdyti Jo misiją? Jei taip, tada čia ir dabar sugrąžinkite sielai jos sostą. Jūs išvijote sielą, o į jos sostą pasodinote ego. Širdingai priimkite sielą ir susivienykite su ja. Tuomet baimė ir neišmanymas paliks jus; galiausiai mirtis pasitrauks. Jus pasitiks Amžinybė, jus sveikins Beribiškumas ir galiausiai Nemarumas.

Tu nori švytėti?
Tu gali lengvai spindėti
Lyg saulė
Savo pasiaukojimu
Dievui žmoguje.

Lapkričio 3-ioji

Dievas moko mane, kaip tarnauti Jam būnant tarp žmonių.

Kodėl mes dirbame? Mes tą darome, kad palaikytume save, kad išlaikytume savo artimuosius. Taip pat galime dirbti ir dėl to, kad išsaugotume puikią fizinę formą. Tačiau tikras ieškantysis į darbą žvelgia kitaip. Darbą jis supranta kaip tikrą palaiminimą. Net sunkus, skausmą keliantis triūsas jam yra tarsi užmaskuotas palaiminimas. Darbas jam – pasiaukojanti tarnystė. Mat jis atskleidė tiesą, jog paaukodamas rezultatus visa to, ką kalba, daro ir mąsto, gali realizuoti Dievą. Jis dirba dėl Dievo. Jis įkūnija Dieviškumą dėl Dievo.

Danguje
Sielos apsigyvena
Pagal tai,
Kaip save atidavė kitiems:
Ir tarnystės žmogui darbus,
Atliktus čia, žemėje,
Ir meilę Dievui.

Lapkričio 4-oji

Nuolat atskleiskite tai, kas esate, – iš aukščiau išrinktas Dievo instrumentas.

Kasdien jums dera melstis Aukščiausiajam, Vidiniam Vairininkui, kuris veikia jumyse ir per jus. Dievas be galo rūpinasi žmonėmis, nesvarbu, kuo jie užsiima. Jei jūs nesirūpinate, darote klaidą. Jums turi rūpėti, tačiau neturite ir jausti, kad tas rūpinimasis kyla jumyse. Pajuskite, kad jis ateina iš kažko kito ir kad Vidinė Ranka veda jus. Toks mąstymas – teisingas.

Kai tu pasiruošęs ištarti Dievui,
Jog esi pasirengęs,
Dievas pasakys:
„Štai, mano vaike, aš čia
Su visu savo palankumu tau.“

Lapkričio 5-oji

Kai esu atsidavęs tarnystei-Šviesai, esu su aktyviaisiais ir dėl veikliųjų.

Kai vis kalbame ir kalbame, mes sąmoningai ir tyčia žengiame į nemokšiškumo pasaulį. Kai kalbame ir veikiame, retkarčiais regime žiojėjančią bedugnę tarp savo žodžių ir darbų. Viena sakome, o kita darome. Iškilmingai pasižadame ką nors nuveikti, bet išryškėjusi realybė parodo išryškėjusią prarają tarp mūsų pažado ir jo išpildymo. Tačiau kai veikiame spontaniškai, dvasingai ir besąlygiškai, kai pasiaukojame pasišventusiai tarnystei, nematoma Ranka veda mus, formuoja ir lipdo pagal paties Vidinio Vairininko įvaizdį. Būtent atsidavę Vidinio Vairininko tarnystei kiekvienoje asmenybėje galime padaryti savo gyvenimą prasmingą ir vaisingą.

Jei nori tapti liūtu vadeiva
Tam, kad riaumotum ir išreikštum Dievą,
Tuomet šią akimirką
Tapk žmogaus vergu-avinėliu,
Tampančiu Dievu.

Lapkričio 6-oji

Tikra, nesavanaudiška tarnystė yra tokia, kuri nesitiki palankaus rezultato.

Nesavanaudiška tarnystė skirta vien atiduoti save; rezultatas ateina savaime. Jei yra veiksmas, bus ir atoveiksmis. Bet veiksmas atliekamas ne tam, kad pradžiugintume save, kaip mes to norime, bet tam, kad pradžiugintume Dievą, kaip Jis to nori. Mes veiksime būdami įkvėpti iš vidaus. Dvasingai ir sąmoningai. Veikdami be įkvėpimo, viską darome mechaniškai, lyg darbininkas gamykloje, kurioje nenori dirbti. Taip mes tampame dar viena mašina. Pasiaukojanti tarnystė kitokia. Ji džiugi, dvasinga, sąmoninga ir pastovi. Pirmiausia – tai dvasingas tarnavimas, tada – toks, kuris leidžia užmiršti save, o galiausiai – besąlygiškas ir nesivaikantis rezultato jis tampa pasiaukojančia tarnyste.

Jis nepaprastai laimingas,
Nes savo širdies meilę sujungė su
tarnyste.

Lapkričio 7-oji

Du gyvenimai: žmogiškasis ir dieviškasis. Žmogiškasis gyvenimas šaukia gyventi, dieviškasis siekia save paaukoti.

Sakydami „pasiaukojanti tarnystė“ neturėtume ir negalime nieko tikėtis. Atsidavę tarnystei galime tikėtis tam tikro atlygio, bet jei ji tampa pasiaukojančia, tuomet jokio atpildo ir nesitikima. Pajėgdami iš tikrųjų nesavanaudiškai tarnauti, netrokšdami ir nesitikėdami jokio atlygio, sulaukiame rezultato, kuris pranoksta bet kokį mūsų laukiamą atlygį. Be to, jei tarnaujame užsimiršdami, patiriame apsčiai džiaugsmo. Tad mums nebereikės jokio rezultato ar atpildo. Pasiaukojanti tarnystė savaime yra didžiausias džiaugsmas ir aukščiausias atpildas.

Mylėk!
Pažinsi, kas yra žmogiškasis gyvenimas.
Tarnauk!
Pažinsi, kas yra dieviškasis gyvenimas.

Lapkričio 8-oji

Ego manyje padeda žmonijai. Siela manyje tarnauja žmonijai. Dievą manyje puoselėja žmonija, kai įsisąmoniname, kad kiekvienas aplink yra ne kas kita kaip Pats Dievas.

Lengviausia uždegti savo veržimosi liepsną pasišventusia nesavanaudiška tarnyste. Ši pasiaukojanti tarnystė turi būti nesiliaujanti ir spontaniška. Darydamas ką nors dėl savęs ar kam nors kitam, jauskitės tarnaująs Aukščiausiajam.

Nori užsitarnauti Dievo Meilę?
Tada tarnauk Dievui-žmogui
Neatbaigtoje Dievo kūrinijoje.

Lapkričio 9-oji

Darydamas ką nors dėl savęs, privalote jaustis tarnaująs geresnei ir aukštesnei pusei, kilnesnei, labiau atsiskleidusiai ir labiau nušvitusiai. Kiekvieną akimirką jauskitės esąs pasišventęs tarnas. Tokiu būdu jūsų veržimosi liepsna pakils aukščiau.

Kas veržiasi? Tas, kas jaučia esant kažką aukštesnio, gilesnio, platesnio, tvirtesnio ir solidesnio, nei dabar turi. Kas tarnauja? Jei sakote, kad neva žemesnis tarnauja aukštesniam, taip esti tik išoriniame pasaulyje. Jūs galite sakyti, kad vergas arba tarnas tarnauja ponui, nes ponas yra aukštesnis. Taip būna įprastame žmonių pasaulyje. Betgi vidiniame pasaulyje regime visai ką kita. Čia besiveržiantysis tarnauja savo geresniajai pusei. Jis stengiasi tarnauti aukščiausiam balsui pačiame savyje.

Jei duodi iš visos širdies,
Tavo auka tuomet bus
Ne tik neįsivaizduojama,
Bet ir neginčijama.

Lapkričio 10-oji

Aš tarnauju Dievui ne todėl, kad jis be galo didis, bet todėl, kad Jis – mano mylimas Amžinybės draugas, mano Mylimas Aukščiausiasis ir Visa mano Amžinybėje.

Kai jūs kaip besiveržiantysis tarnaujate savo aukščiausiai ir geriausiai pusei, darote tai ne tik dėl vidinės Ramybės, Šviesos ir Palaimos, bet ir dėl to, kad sutaptumėte su šita aukščiausia dalimi. Žmogiškojo tarno vaidmuo baigiasi, kai tik jis gauna pinigų. Jis nedrįsta net pagalvoti, kad kada nors galėtų tapti ponu. Jo vaizduotėje nėra tokių minčių. Betgi kai jūs esate veržlusis, tada tarnaujate savo aukščiausiajai daliai ir privalote kiekvieną mirksnį jaustis tampantis šia savo aukščiausiąja dalimi, kol galiausiai sąmoningai ir sutapsite su savo aukščiausia dalimi.

Žmogaus prigimtis
Nesikeičia
Ir negali kisti
Be pasiaukojamo tarnavimo.

Lapkričio 11-oji

Auksinis Anapus esantis krantas taip ir liks tolima perspektyva, jei nepatikėsime paslaptingiausiu savęs atidavimo slėpiniu ir nepraktikuosime jo kiekvieną minutę.

Visais būdais – mintimis, veiksmais, savo tarnyste, mentališkai, vitališkai ir fiziškai – jums reikia jaustis taip, lyg būtumėte skirti pasiaukoti, lyg jumis galėtų remtis Dievas ir Jo vaikai. Jei galite kiekvieną momentą jausti esąs pasirengęs tarnauti besiveržiantiesiems, tai yra sėdintiems kaip ir jūs toje pačioje valtyje, Aukščiausiojo Valtyje, tokiu atveju kiekvieną mirksnį galėsite jausti degančią savo veržimosi liepsną skaisčiai, vis skaisčiau ir skaisčiau.

Kiekvieną rytą privalau įsisąmoninti
Turįs auksinę galimybę –
Ateinančią dieną išnaudoti dievišku būdu.

Lapkričio 12-oji

Gyvenimas Žemėje skirtas ne malonumui, gyvenimas žemėje skirtas aukotis. Pasiaukojimas galiausiai padaro mus tokius, koks yra Dievas.

Kai iš tikrųjų turite ką paaukoti pasauliui, tada galite iš tikrųjų tapti nuolankus. Medis, neturintis vaisių, kuriuos galėtų atiduoti, stovi tiesus. Bet kai jis apsunksta nuo vaisių, tada palinksta. Kai ima rastis tikras nuolankumas, tai ženklas, jog turite ką paaukoti žmonijai. Jei jūs esate išdidūs ir vadovaujatės tik savo ego, tada niekas negali gauti iš jūsų ko nors vertingo.

Jei tavo gyvenimas-tarnystė
Vien tik padidina tavo ego, arba jėgą,
Tąsyk gali būti tikras,
Jog tu – tikras nevykėlis
Vidiniame pasaulyje.

Lapkričio 13-oji

Tarnaukime pasauliui dvasingai. Atlygis už mūsų tarnystę bus išmokėtas dėkingumu, Dievo dėkingumo valiuta. Dievas – vienintelė padėka.

Kai nuolat ką nors pasiekiame, prisiminkime turį būti nuolankūs ir kuklūs, kad būtume dar naudingesni žmonijai. Bet pirma privalome žinoti: jei norime tapti nuolankūs, vadinasi, norime būti laimingi. Save atiduodami, iš tikrųjų tampame laimingi. Tikrasis nuolankumas – mūsų sąmonės ir tarnystės praplatėjimas.

Kai aš pasiaukojamai tarnauju
Valandą kasdien,
Dievas man sako,
Kad aš Jo brangus draugas,
Pats brangiausias draugas.

Lapkričio 14-oji

Užmirškite visas nelaimingas patirtis, kurias patyrėte ar suteikėte kitiems. Galvokite tik apie tai, kaip suteikti džiaugsmo kitiems ir taip padaryti save laimingą.

Kol dar nepažįstame savojo AŠ ir nemokame savęs realizuoti, mūsų problema nėra didelė. Bet kai atskleidžiame savąjį AŠ, kai jį suprantame ir pažįstame, kai realizuojame aukščiausiąjį AŠ, tada prasideda tikrosios problemos: kaip padėti žmonijai? Tuo metu, jei tokia yra Dievo Valia, privalome duoti, nesvarbu, ar žmonija priims mūsų auką, ar ne.

Gailiuosi, kad mano širdis
Nuolat nepasilieka
Mano sielos kontrolėje,
Kad kiekvieną dieną mano veržimasis
Galėtų pakilti neįsivaizduojamai aukščiau
Ir mano dovana – tarnystė – niekada
Netaptų mechaniška.

Lapkričio 15-oji

Laimė slypi savęs atidavime. Mes atiduodame tai, kas esame. O tai, kas esame – mūsų veržimasis, vidinė malda. O atiduodame – savo gyvenimą-pasišventimą. Būtent atiduodami save mes tampame Dievu. Savęs atidavimas yra dieviškėjimo pradžia.

Nėra tokio dalyko kaip auka. Tai, ką vadiname auka, iš tikrųjų yra nuolatinis savęs atidavimas, išplaukiąs iš visuotinės vienovės įsisąmoninimo ir nuolatinio herojiško aktyvumo, kurie padeda mums nugalėti nemokšiškumo jūrą gyvenimo kovos lauke ir transformuoti ją į šviesos ir išminties jūrą. Jei kas gali tai padaryti, vadinasi, šiame gyvenime pajėgs realizuoti Dievą ir tapti tobulas.

Atiduok tai, ką turi
Ir kuo esi.
Tada būsi palaimintas
Naujomis aušromis
Naujuose pasauliuose.

Lapkričio 16-oji

Mano išorinio gyvenimo dovana vidiniam gyvenimui – nuolatinė dvasinga tarnystė.

Jūs galite užmegzti tobulą idealią vienovę su Aukščiausiuoju nuolatiniu savęs atidavimu, tuo pat metu nesitikėdami iš Aukščiausiojo nieko, ko norite. Tikėkitės tik to, ko Jis nori. Išrinktąją valandą Jis duos jums tai, ką pats nori duoti. Jūs neturite laukti nieko, nesvarbu, ar Jis duoda jums centą ar tūkstantį auksinių, šviesos lašelį ar pripildo visą jūsų būtybę šviesa. Leiskite jam duoti tai, ką Jis nori duoti jums Pasirinktą valandą. Tik tokiu būdu galite tobulai susivienyti su Aukščiausiuoju.

Pasiaukojanti tarnystė –
Tai regimoji žmogaus meilė Dievui,
Žemėje išreiškianti Dievą.

Lapkričio 17-oji

Man reikia besąlygiškai pasiaukojančio gyvenimo.

Kai dirbate su savo dvasiniais broliais ir seserimis, prašau, pajuskite, kad jie visi yra vienodai svarbūs Aukščiausiojo akyse, jūsų Mokytojo akyse, jūsų sielos akyse. Štai juk turite dvi akis ir jaučiate, kad abi jos jums svarbios. Jums neatrodo, kad kairioji akis svarbesnė už dešiniąją arba atvirkščiai. Turėdami du labai jums svarbius daiktus, stengiatės būti nešališkas. Jūs netapatinate savęs nei su savo didžiuoju pirštu ir nekritikuojate mažojo piršto. Ne! Tiek didžiojo, tiek mažojo pirštų gebėjimai ateina iš Dievo. Ego iškyla tada, kai nėra vienovės jausmo arba kai norite pademonstruoti gebėjimą kitiems. Kai atskiriate mažąjį pirštą nuo didžiojo, įsijungia ego. Bet jei nė vieno neišskirsite, pasakysite, kad visi ir kiekvienas atskirai yra vienodai brangūs Dievo akyse.

Mes galime pasiekti tobulumo vartus
Tik dirbdami kartu,
Mylėdami pasiaukojamai ir nepavargdami.

Lapkričio 18-oji

Saviaukos aktas – dar vienas žingsnis į dieviškėjimą.

Kad mūsų veiksmai būtų tobulesni, reikia jausti, kad ne mes esame veikiantieji, bet Aukščiausiasis yra vienintelis veikėjas. Jauskime, kad įkvėpimas veikti priklauso ne mums ir veikimo vaisiai taip pat yra ne mūsų. Jei galime jaustis esantys vien Aukščiausiojo instrumentais, mūsų veiksmai bus tobuli.

Jei išdidžiai galvoji padedąs kitiems,
Smarkiai klysti.
Verčiau jauskis taip, tarsi aukotum
Savo šypseną-tarnystę
Aukščiausiajam kituose.

Lapkričio 19-oji

Jeigu sąmoningai ir su atsidavimu darote visa, ką privalote daryti: meldžiatės, medituojate, pasiaukojamai tarnaujate, ir tuo pat metu nelaukiate nieko nei iš Aukščiausiojo, nei iš savęs, tada nejausite jokio apgailestavimo.

Asmeninė pastanga turi svarbiausią reikšmę. Jei pasauliui neatiduodame to, ką turime ir kas esame, negalime tapti visad besiplečiančia ir visa apglėbiančia Realybe, kurią vadiname Visuotine Transcendentinio Aukštumo Sąmone. Ši mūsų asmeninė pastanga taip pat remiasi besąlygišku Aukščiausiojo Gailestingumu. Tai, ką vadiname pastanga, iš tikrųjų yra padarinys Aukščiausiojo Malonės, kuri nuolat liejasi į atsižadėjusią širdį ir atsivėrusią pažinimui galvą.

Paprastai daryk viena teisingai,
Pasiaukojamai kiekvieną dieną.
Tada tu neišvengiamai pamatysi ir pajausi,
Kad Dievas viską darys dėl tavęs
Ne tik nenuilstamai, bet taip pat besąlygiškai.

Lapkričio 20-oji

Jei norite progresuoti, būkite sąmoningi ir save atiduodantys.

Kai atiduodame save, tampame kur kas didesni. Mažytis lašas atiduoda savo realybę, savo buvimą galingam vandenynui. Atiduodamas save iš visos širdies, visiškai, atsižadėdamas savo atskiro buvimo, mažytis lašas tampa pačiu vandenynu. Atidavę save, mainais mes gauname nepalyginamai daugiau. Savęs atidavimas yra dieviškėjimas. Tą akimirką, kai besąlygiškai, negailėdami savęs, dvasingai atsiduodame, mes tampame beribiai, panašiai kaip mažytis lašas, atsiduodamas vandenynui, tampa vandenynu. Paaukodami savo menką žemišką egzistenciją Mylimam Aukščiausiajam, iškart ir neatsiejamai tampame viena su jo visuotine ir transcendentine Realybe.

Tai, ko tau reikia,
Kad būtum Dievo svajotoju –
Tai mylinčios širdies
Ir žmonijai tarnaujančio gyvenimo.

Lapkričio 21-oji

Nugrimzdami giliai, labai giliai į slaptąsias savo sielos gelmes, jaučiame, kad nėra nieko panašaus į auką.

Kaskart ką nors veikdami, galite pajusti, kad tas veiksmas yra ne kas kita, kaip meilės išraiška. Šiuo metu ypač svarbu meilę reikšti mintimis ir veiksmais. Jei mąstydami ir veikdami jaučiatės siunčią meilę žmonijai ir visam pasauliui, tai būsite labiau pagaulūs srūvančiai visuotinei Meilei, kuri visa jums atiteks.

Kiekvieno laukia pasitenkinimas-atlygis.
Tas, kuris pasiūlė
Savo veržimąsi
Dvasingai ir neabejodamas Dievu,
Savo mylimu Darbdaviu,
Bus apdovanotas atgaiva.

Lapkričio 22-oji

„Atiduok besąlygiškai.“ Tokia Dievo reikšmė. „Priimk džiaugsmingai.“ Tokia žmogaus reikšmė.

Prieš ką nors darydami, sakydami, prieš kuo nors tapdami, turime atsiklausti savo vidinės esybės. Privalome giliai nugrimzti vidun ir paklausti savo sielos, ar tai yra Dievo Valia, ar Dievas nori, kad tai būtų padaryta. Kiekvieną minutę klauskime, ar Dievas to nori, ar ne. Priešingu atveju atsiras daug būdų, kuriais jūs galite mane pradžiuginti, o aš – jus, remdamiesi vien mūsų pačių mentaline nuovoka. Atidavimas – labai geras dalykas, gavimas – taip pat. Tačiau, kita vertus, vien Dievas gali mus įkvėpti duoti ir priimti. Veiksmą galima atlikti neatsiklausus Dievo Išminties, bet jei prašome Dievo Išminties mus vesti ir tik po to veikiame, tuomet už visa atsako Dievas.

Dievas uždeda
Savo Širdies-Nektaro Karūną
Ant pasiaukojamai tarnaujančiojo
Ieškančiojo galvos.

Lapkričio 23-ioji

Niekada ne per vėlu tapti tikru Dievo instrumentu.

Meilė – išmintis, bet tos meilės viduje pirmiausia turime pajusti Dievo buvimą. Jeigu jaučiame Dievo buvimą kiekviename veiksme, automatiškai veiksmas taps išmintimi, nes Dievas yra išmintis. Prieš ką nors sakydami, turime sulaukti pritarimo. Nesulaukę pritarimo kalbėti tylime. Kryptį gausime iš vidaus. Dievas niekada netyli, jis nėra abejingas. Tai mes nenugrimztame giliai savin, kad išgirstume Jo balsą. Jo paliepimą. Jis nepanašus į abejingą žmogų, kurio vis klausiame, bet atsako nesulaukiame. Panirkite giliai savo vidun ir Dievas bemat atsakys jums „taip“ arba „ne“.

Dievas nūnai nustato
Ne tik naujus,
Bet ir aukštus standartus
Tiems, kas nori Jį mylėti
Ir tarnauti taip,
Kaip Jis to nori.

Lapkričio 24-oji

Niekada ne per vėlu tarnauti Mylimam Aukščiausiajam per savo brolius ir seseris.

Nuolankumą mums reikia priimti kaip dievišką ir aukščiausią dovaną. Tai kažkas, ką privalome paaukoti žmonijai. Pajuskime, kad nuolankumas yra mūsų pašventintos vienovės su žmonija jausmas. Jei suprantame nuolankumą aukščiausia ir tyriausia šio žodžio prasme, tada galime iš tiesų tapti nusižeminusiais. Nuolankumas nėra kieno nors kojų palytėjimas. Ne. Tai šis tas, kuo privalome pasidalinti su visu pasauliu. Tai dieviškoji būtis mumyse. Juo aukščiau kylame, tuo didesnis mūsų pažadas Aukščiausiajam. Kuo daugiau gauname šviesos būdami nuolankūs, tuo daugiau privalome paaukoti žmonijai.

Mano mylinti širdis
Siunčia žinią man:
Dievas – visada dėl manęs,
Mano tarnaujantis gyvenimas
Siunčia žinią man:
Aš – visada dėl Dievo.

Lapkričio 25-oji

Dovanokite pasauliui nors mirksnį savo rūpesčio. Dievas visada išklausys jūsų širdies maldą.

Žinokime, kad egzistuoja tik vienas būdas tapti nuolankiems. Stebėkite, kas atsitinka žmogui, kai jis regi šviesą, pasiekia šviesą ir tampa šviesa. Ar jis pasilieka sau visą šviesą? Ne. Jis pasidalija ja su visu pasauliui. Kai tai įvyksta, pasaulis yra pasotinamas, patenkinamas ir išpildomas.

Tu rasi Ramybę
Tik padėdamas kitiems
Tapti ramiems.
Palaimą tu patirsi
Tik padėdamas kitiems
Tapti dvasingiems.

Lapkričio 26-oji

Dievo paslaptys atsiskleidžia tik tiems, kas tarnauja Dievui per žmogų.

Jeigu mes, kaip žmogiškos būtybės, norime transformuotis į dieviškas būtybes, privalome suprasti ir jausti dieviškos aukos būtinybę žemėje. O kaip sužinoti, ar mūsų auka buvo tikra ir visapusiška? Tatai sužinosime tą akimirką, kai pajusime: atiduodami ne tik daugiau gauname, bet ir tampame visapusiškesni. Auka prisiima meilės pavidalą. Motina iš visos širdies atiduoda savo vaikui visa, ką turi. Duodami kitiems nedaug ramybės ir džiaugsmo ir jausdami turį daugiau savo viduje, pajuskime, kad nepripildėme savęs ir kito žmogaus tiek, kiek galėjome. Tiktai atiduodami iš visos širdies ir visą savo ramybę, meilę ir palaimą kitam žmogui, galime tikėtis, kad mūsų indas prisipildys ligi kraštų. Jį pripildys pats Dievas.

Pasiaukojanti tarnystė
Išsaugo tavo tikėjimą Dievu,
Saldžiu, visų saldžiausiu.
O tavo meilę-vienovės jausmą
Padaro stiprų, visų stipriausią.

Lapkričio 27-oji

Jei jūsų širdis išties kraujuoja dėl žmonijos bėdų, kaip jūsų veidas gali būti toks iškreiptas nepasitikėjimo?

Padėti kitiems, kad suteiktumėte savajam ego peno – beprasmiška. Privalu žinoti, kad tai rimta klaida, kuri pristabdys jūsų pažangą. Geriausia būtų praregėti, ar gaunate vidinį paliepimą padėti kitiems. Jausdami, kad iš tikrųjų gaunate vidinį paliepimą taip elgtis, darykite tai su atsidavimu. Dera padėkoti Vidiniam Vairininkui už leidimą tarnauti Jam tokiu būdu. Tačiau jei negaunate įsakymo iš vidinio, aukštesnio šaltinio, privalote suprasti, jog jūsų veiksmus motyvavo jūsų ego. Tokiu atveju sustokite.

Tavo pasitikėjimas tuo,
Kad tarnauji žmonijos labui, yra puikus dalykas.
Tačiau nepuoselėk per didelio pasitikėjimo savimi,
O tuo labiau pasididžiavimo ir puikybės.

Lapkričio 28-oji

Kaip galėtų Dievas atstumti mylinčią tiesą? ir pasauliui tarnaujančią sielą? Neįmanoma!

Padėdami kitiems jauskite, kad jūsų teikiama pagalba kyla ne iš jūsų. Tai ne jūs padedate, vedate ar formuojate kokį nors žmogų, bet jūsų Vidinis Vairininkas. Būkite tiesiog kanalas. Prie ko nors prisiliesdami ar su kuo nors kalbėdami, jauskitės esąs tik kanalas.

Mano Viešpatie,
Tegul saviatidavos ištikimas sezonas bus mano.
Ir tegu nuostabiai džiuginantis laikotarpis
Gavimo
Bus tavo.

Lapkričio 29-oji

Kiekvieną dieną privalote lieti ašaras dėl šios vargšės žemės, jei iš tikrųjų rūpinatės Dievu žmoguje.

Tarkime, jūs nežinote, kas yra tiesa, tačiau veržiatės ir nuoširdžiai kuo nors rūpinatės. Norite padėti, bet nežinote, ką pasakyti. Tokioje situacijoje nekurkite vaizdinių, kaip padėsite, ką pasakysite ar kaip artinsitės prie tiesos. Paverskite protą tuščiu indu. Tada leiskite šį indą pripildyti Dievo Šviesa ir Išmintimi ir pasidalinkite jomis su tuo žmogumi, kuriam norite padėti. Kaip tai padaryti? Tai padarysite savo nuolatiniu atsižadėjimu.

Jei tu neapriboji savo
Gyvenimo-tarnystės,
Dievas nesustabdys
Savo pasireiškimo tavyje.

Lapkričio 30-oji

Pasiaukojanti tarnystė – tai regimoji žmogaus meilė Dievui žemėje.

Būtent atiduodami save galite pradėti save tobulinti. Kito kelio nėra. Atiduokite save Aukščiausiajam dvasingai, nuolankiai ir besąlygiškai ir pajuskite, kad nėra nieko, ko Jis dėl jūsų nepadarytų. Kita vertus, net jei Jis dėl jūsų nieko nedaro, tai Jo reikalas. Jis žino, kas jums geriausia. Tai, ką jūs pats laikote reikalinga, nėra geriausias dalykas. Kas geriausia jums, žino tik Jis. Atiduoti save Jam – visų geriausia, nes jis to iš jūsų nori. Taigi vien atiduodami save galite žengti į tobulumą.

Jei tu myli žmogų Dieve,
Šviesos ir drąsos nuotykis
Būtinai apglėbs tave.
Jei tu tarnauji Dievui žmoguje,
Šviesos sąmonės nuotykiai
Sieks tavęs ir brangins tave.

GRUODIS

MANIFESTACIJA

Gruodžio 1-oji

Paslapties atskleidimas yra įšventinimas į paslaptį.

Jei kas nors jūsų paklaustų: „Ką padarėte dėl Dievo?“ Koks gi būtų atsakymas? Mes būname kupini išdidumo, kai sakome: „Dievas dėl manęs padarė tą ir aną. Dievas padarė dėl manęs viską.“ Bet jei jūsų klausia: „Ką jūs padarėte dėl Dievo?“ Ką atsakysite? Tyla! Net mažiausia mūsų pastanga ir ta skirta savo gerovei. Jei vis dėlto bent šiek tiek pasistengiate, jūsų gyvenimą užtvindo dieviškas pasididžiavimas. Ką nors padaryti dėl paties Brangiausiojo skatina ne mūsų ego, bet sąmoninga vienovė su Dievu. Jei asmeninė pastanga nuoširdi, Dievas tikrai bus sujaudintas. Kodėl? Nes galės pasauliui pasakyti: „Mano vaikas, mano išrinktasis instrumentas, padarė dėl manęs tą ir aną.“ Tokia asmenine pastanga savo egzistenciją žemėje galime padaryti prasmingą, o ir Dievas mumis gali didžiuotis.

Jei tu –
Tikras žmogus,
Tuomet turėsi
Tik vieną atsakymą Dievui –
Džiaugsmingą: „Taip!“

Gruodžio 2-oji

Dievas mums davė sugebėjimų. Pagal tai, kokie jie, Dievas reikalauja iš mūsų manifestacijos. Dievas niekada nereikalavo ir nereikalaus manifestacijos, pranokstančios mūsų gebėjimus.

Mums nereikia žinoti, kokios raiškos iš mūsų pageidauja Dievas. Privalome vien jam melstis kiekvieną dieną: „O Mylimas Aukščiausiasis, išreikšk save manyje ir per mane. Aš nežinau ir man nereikia žinoti, ko Tu nori iš manęs. Mano karščiausias troškimas, mano liepsningas veržimasis skirtas tam, kad Tu išreikštum save manyje ir per mane ir padarytum mane besąlygiškai atsižadėjusiu ir mylinčiu Dievą instrumentu.

Mano Mylimasis Aukščiausiasis sako man,
Kad mano besišypsančios svajonės
Turi būti perkeistos
Į mano dinamišką realybę.
Tik tada galėsiu aš
Pradžiuginti Jį taip,
Kaip Jis to nori.

Gruodžio 3-ioji

Save realizavusi siela veržiasi išreikšti Dievą. Mat jaučia, kad prasidėjo jos tikras vaidmuo Kosminėje Dramoje.

Dera vien nuoširdžiai šauktis Dievo, kad Jis išreikštų save mumyse ir per mus. Jei tapsime besąlygiškais Jo įrankiais, ką gi Dievas darys? Jis išpildys save mumyse ir per mus taip, kaip Jis to nori. Tad parodykime norą išreikšti Dievą ne sakydami: „Dieve, tark man, ko norėtum, kad padaryčiau. Tenoriu vien Tave džiuginti.“ Bet tarkime: „Dieve, daryk tai, ką nori daryti manyje ir per mane.“

Kai tavo protas pradės džiaugtis
Absoliučia santarve su Dievu,
Tavo gyvenimas būtinai taps
Absoliučia Dievo raiška.

Gruodžio 4-oji

Mano vidinis išgyvenimas – tai be paliovos vykdoma Dievo tobulumo manifestacija manyje ir per mane.

Kas yra tobulumas? Tobulumas yra realizacija. Tobulumas yra manifestacija. Tobulumas vidiniame pasaulyje reiškia realizaciją. Tobulumas išoriniame pasaulyje reiškia manifestaciją. Ieškantysis yra individualybės ir asmenybės derinys. Kai ieškantysis savo pasiaukojamą individualybę atiduoda Aukščiausiai Realybės vizijai ir visą savo mylinčią asmenybę pasiūlo Absoliučiai Transcendencijai, jis pasiekia tobulumą Amžinybės-Beribiškumo pasaulyje.

Kai Dievas atėjo ir pasakė man,
Kad Jis padarys mane tobulu savo instrumentu,
Aš iškart pasidalijau šia gera naujiena
Su savo širdimi.

Gruodžio 5-oji

Kai šypsausi, tada Dievas tampa mano išgyvenimu.

Iš tiesų, jei jūs turite Ramybės ir Šviesos, galite išreikšti Dievą. Tačiau šių dieviškų savybių nemaldaukite, verčiau melskite Dievą, kad jums duotų tai, kas jam atrodo tinkamiausia jūsų vidinei evoliucijai ir Dievo realizacijai. Gera yra pajusti: „Dieve, jei Tu nenori, kad aš būčiau Tavo tobulu instrumentu, ne bėda. Kas nors kitas galės juo tapti, jei tokia Tavo Valia. Jei nori, kad tavo tobulu instrumentu taptų mano aršiausias priešas, padaryk tai. Aš tenoriu, kad Tu būtum išpildytas taip, kaip Tu to nori. Jei galite tokią maldą nuoširdžiai pasiųsti Dievui, tai jūsų problemos yra išspręstos.

Pamiršk viską ir pradėk iš naujo!
Sukaupk narsą,
Kad taptum tobulu Dievo instrumentu.

Gruodžio 6-oji

Jei Dievas šaukia jus, pabuskite, užsikimškite ausis ir lėkite.

Pravartu jausti, jog veiksmas savaime yra didi palaima, tačiau veikimo rezultatą priimkime kaip patirtį. Pagal ribotą savo supratimą, paprastai, mes jį priimame arba kaip sėkmę, arba nesėkmę. Tačiau Dievo Akyse sėkmė ir nesėkmė yra tiesiog patirtys, padedančios mums vystyti savo sąmonę. Veikdami mes teturime tikėtis vien Dievo Valios išsipildymo. Kad ir kas atsitiktų, privalome žvelgti į tai kaip į patirtį, kurią Dievas panorėjo mums duoti. Šiandien, galimas dalykas, Jis duoda mums nesėkmės patirtį. Rytoj, gali būti, duos kitokią patirtį, kuri patenkins išorinius mūsų reikalavimus. Tačiau, gyvendami dvasinį gyvenimą, mes esame patenkinti, nesvarbu, kokio rezultato sulaukėme.

Nesvarstyk,
Negalvok,
Tiesiog veik!

Gruodžio 7-oji

Dievas niekada neprašys mus daryti tai, ko nesugebame. Jis davė mums reikalingą gebėjimą.

Jūs tariatės nežinąs, kas štai dabar yra tikslas. Ne bėda. Tiesiog judėkite. Eidami neteisinga kryptimi greit suvoksite ir pasuksite kita kryptimi. Galiausiai pasieksite savo tikslą. O jei išvis nepajudėsite, nėra jokios vilties, kad eisite teisinga linkme. Jei jums nepriimtinas nesavanaudiškas dabas, pasiaukojama veikla, darbuokitės iš pradžių kokių nors kitų motyvų skatinamas. Jei kam nors padėdami vadovausitės ego ir garbėtroška, tegul. Išaus diena ir pajusite, jog patiriamo pasitenkinimo jums nebepakanka. Suvokite, kad jis tetrunka kelias akimirkas. Tada stengsitės veikti dieviškesniu būdu.

Kas aš?
Gyvenimo
Nepabaigtas darbas Dievui.

Gruodžio 8-oji

Mes Dievo neapvilsime todėl, kad Jį mylime ir todėl, kad Dievas myli mus. Meilė yra vienybė, neatsiejama vienybė. Dainuodami neatskiriamos vienybės dainą, mes negalime patirti nesėkmę.

Tarp mūsų ir Dievo privalo būti abipusis tikėjimas. Mūsų tikėjimas Dievu padarys mus išrinktaisiais Jo instrumentais. Jo tikėjimas mumis įkvėps mus manifestuoti (išreikšti) Jį visapusiškai, besąlygiškai ir tobulai čia žemėje. Mūsų tikėjimas suteiks mums tai, ko taip beviltiškai mums reikia, – realizaciją. Jo tikėjimas mumis duoda Jam galimybę išreikšti Save mumyse ir per mus. Mums reikia Jo savo aukščiausiai realizacijai. Jam – dėl begalinio Gerumo – reikia mūsų dieviškam pasireiškimui.

Savo pažado išreikšti Dievą
Niekada nesulaužysiu.
Apie viltį patenkinti Dievą
Visada kalbėsiu.

Gruodžio 9-oji

Kai Dievas kviečia jus, būkite pilni ryžtingumo gyventi savo namuose – širdyje.

Asmeninė pastanga galiausiai virsta dinamišku savęs atsižadėjimu. Ką nors veikdami, mes padedame prie Dievo Kojų savo veiksmų rezultatą kartu su tuo veržimusi, su kuriuo ėmėmės šito reikalo. Kai galime paaukoti Dievui rezultatus bei veržimąsi, vidinį impulsą, tai vadinama tikru atsižadėjimu. Paprastai tįsoti lyg lavonui prie Dievo Kojų ir laukti, kad Dievas darbuotųsi mumyse, per mus ir dėl mūsų nėra teisinga. Dievas nenori veikti apmirusiame kūne. Jam reikia tokių, kurie veržiasi, nori veikti ir ką nors dėl Jo padaryti – aktyvių, dinamiškų ir norinčių išreikšti visas dieviškas savybes čia, žemėje.

Nenoriu, nebenoriu daugiau
Bejėgio gyvenimo.
Man reikia gyvenimo
Sparčiai apsivainikuojančio sėkme.

Gruodžio 10-oji

Jūs galite kiekvieną akimirką panaudoti vardan Dievo, vardan Aukščiausiojo arba vardan savų tikslų. Laikas, kuris praeina, niekada nebegrįžta.

Pareiga yra sunki, varginanti ir monotoniška, kadangi atliekame ją savuoju ego, kupini tuštybės ir savimeilės. Pareiga džiugina, skatina ir įkvepia, jei ją atliekame vardan Dievo. Taigi būtina pakeisti savo požiūrį į pareigą. Jeigu dirbame vardan Dievo, tuomet nebėra jokios pareigos. Visa yra džiaugsmas ir grožis. Kiekvieną veiksmą dera padėti prie Dievo Kojų. Pareiga vardan Dievo – aukščiausia pareiga. Mes neturime teisės priimti kitų įsipareigojimų, kol darbuojamės dėl savo dvasinio išsigelbėjimo. Argi Dievas nepavedė mums šio nuostabaus uždavinio mūsų gimimo valandą? Aukščiausia pareiga – nuolat siekti Dievo realizacijos. Laiko nedaug, o mūsų sielos misija žemėje didinga. Kaip galime švaistyti laiką? Kodėl turime leisti laiką malonumams?!

Kai Dievas atskleidžia,
Savo Planus,
Parodyk savo greitą ryžtą
Išreikšti Jį.

Gruodžio 11-oji

Kol jūs meditacijos nepaversite veiksmu, tol bėgsite viena koja.

Daugelis realizavo Aukščiausią, transcendentinę Tiesą. Bet nedaugelis šaukiasi žmonijos tobulėjimo. Labai nedaug tų, kurie stengiasi pakeisti pasaulio veidą. Dievo išrinktieji instrumentai nori apreikšti, manifestuoti Dievą čia, žemėje. Jie nelabai rūpinasi žemiškuoju gėriu ir blogiu, mat jiems rūpi tik vidiniai Dievo paliepimai. Jie nuolat įsiklauso į savo Vidinio Vairininko paliepimus, o po to, būdami neatsiejamoje vienovėje su savo Vidiniu Vairininku, siūlo savo pasiaukojimą, pasišventusią tarnystę žmonijai. Jie stengiasi nešti žinojimą, dieviškąjį žinojimą besiveržiančiai žmonijai. Kita vertus, jie sako žmonijai: Dievo realizacija nėra jų išimtinė monopolija.

Man tereikia vien laimės mano širdies,
Kad nepailsdamas šaukčiau
Apie Dievo pasireiškimą
Čia, žemėje.

Gruodžio 12-oji

Kosminiame Dievo žaidime kiekviena individuali siela dalyvauja Dievo slėpinio atskleidime ir manifestacijoje.

Mes privalome žengti į manifestacijos teritoriją. Jei neparodysime to, ką realizavome čia, žemėje, jei Motina Žemė nesimėgaus mūsų realizacijos vaisiais ir jais nepasinaudos, mes nebūsime niekada iš tikro išpildyti. Motiną Žemę reikia maitinti savo realizacijos vaisias. Realizacijos raiška turi vykti čia žemėje ir tik jai įvykus, prašvis tobulybė. Tobulybė yra ne kas kita, kaip absoliuti Dievo Transcendentinės Valios apraiška (manifestacija) čia, žemėje.

Galbūt aš nebūsiu arba negaliu būti nariu
Dievovaizdžio apsireiškimo komandos,
Bet aš švelniai Žemėje myliu šios komandos
Dievavienybės širdį
Ir nuoširdžiai žaviuosi
Jos rankomis – Dievo pilnybe.
Bet aš vis dėlto žinau ir jaučiu,
Jog Dievas anksčiau ar vėliau padarys mane
Savos komandos Dievovaizdžio apsireiškimo nariu.

Gruodžio 13-oji

Dvasiniame gyvenime kvalifikuotu ir Dievą išreiškiančiu instrumentu esti tas, kas įsisavina Vidinio Vairininko siunčiamus nurodymus ir iškart pamiršta nemokšiškumo komandas.

Lengviausiai pasijusite esąs Aukščiausiojo instrumentas, gebėdami jausti, jog nėra jokios kitos realybės kaip Aukščiausiasis. Tai – pirmas žingsnis. Po to reikia pajausti, jog galite gyventi be Dievo ir be savęs paties, bet Dievas negali gyventi be jūsų.

Jūs stengėtės,
Bet nepasisekė.
Tai nereiškia, kad jūs daugiau nebemėginsite.
Pabandykite dar kartą!
Jums ne tik pasiseks padaryti pažangą
Gyvenime, kuris ateina,
Bet ir toliau nesiliausite progresuoti
Gyvenime, kuris amžinai yra.

Gruodžio 14-oji

Mes šaukiamės tik vieno: tapti tobulais, besąlygiškais Dievo instrumentais, kuriais grodamas Dievas galėtų išreikšti save mumyse ir per mus.

Jei pajėgtumėte pasijusti esąs reikalingas Dievui, nesvarbu, ar jums reikia Dievo, ar ne, — jūsų problema išspręsta. Žmogiškasis ego sako: „Aš labai didis. Man nereikia Dievo, o Dievui reikia manęs.“ Ne! Jūs esate Dievui reikalingas, nes Dievas kupinas žinojimo ir išminties. Nes Jis yra Kūrėjas, suvokiąs savo kūrinį.

Ir toliau viską darykite tinkamai.
Dievas pats nueis
Ir surinks dėkingumo daigus,
Kuriuos žmonija jums skolinga.

Gruodžio 15-oji

Jei Viešpats Aukščiausiasis prašo jūsų ką nors padaryti, būkite tikras, kad Jis jau seniai davė jums gebėjimą tai įvykdyti.

Kai vienintelis mano širdies šauksmas yra džiuginti Dievą taip, kaip Jis to nori, tai Dievas gali manifestuoti save manyje ir per mane. Kai mano vidinis maldavimas neša mane prie Dievo, aš sakau Jam: „O mano Mylimas Aukščiausiasis, padaryk mane savo tobulu instrumentu.“ Kai Dievas ateina pas mane, Jis dovanoja man plačią atvirą šypseną – plačią, dvasingą, šviesinančią Šypseną, ir sako: „Mano vaike, aš padarysiu tave savo tobulu instrumentu ir kartu išreikšiu save tavyje ir per tave.“

Buvo metas,
Kai aš numiriau dėl žmogaus tobulumo.
Dabar gyvenu vien
Dėl Dievo pasireiškimo.

Gruodžio 16-oji

Dievas nori, kad kiekvienas žmogus pasižymėtų neribotais vidinių gebėjimų resursais.

Dievas parodys mums, kokį darbą turime atlikti, jei Jam nuoširdžiai pažadėsime, kad mūsų darbas bus vien Jo dieviškojo pasireiškimo plėtra. Tada Jis būtinai nurodys mums tarnybą. Tačiau jei mūsų veikla yra mūsų ego plėtra, Dievas mūsų nesupras. Tada mes būsime Jam svetimi.

Netikėtas lankytojas įžengė širdin,
Kad pasakytų: jei tau nesiseka,
Dangiškasis Tėvas kantrus bus tol,
Kol nepaliausi stengtis.

Gruodžio 17-oji

Ar toli tobula Dievo manifestacija? Tiek pat toli, kaip ir visiška žmogaus transformacija bei besąlygiškas atsižadėjimas.

Tas, kas veržiasi, įžengia į grožį, kuris jo gyvenimą padarys itin vaisingą aukščiausiose sąmonės sferose ir giliai prasmingą čia, manifestacijos lauke. Grožį, kurį matome aplink save, galime panaudoti tam, kad giliau panirtume į save. Grožį, kurį jaučiame ir įkūnijame, dera panaudoti Dievo kūrinijai tobulinti.

Jei tu lauki
Savo draugų pritarimo
Visur, kad ir ką darai,
Tau tikrai nepasiseks
Visiškai
Šiame gyvenime
Niekada.

Gruodžio 18-oji

Aš tapsiu atsidavusiu, pilnu tikėjimo, dvasingu ir besąlygišku Mylimo Aukščiausiojo instrumentu.

Kad regėtume Anapusybę, būtinas visiškas pasitikėjimas – besąlygiškas tikėjimas savimi. Reikia jausti: mes – išrinktieji Dievo vaikai. Įkūnijame beribę Šviesą, beribę Tiesą ir Palaimą bei privalome ateityje atskleisti ir išreikšti šias dieviškas savybes. Atskleidimas ir manifestacija yra absoliučiai būtini. Tą akimirką, kai pradedame atskleisti savo vidinį dieviškumą, mes matome, kad beribę Tiesą, Šviesą ir kitas dieviškas Aukščiausiojo savybes jau esame įkūniję savyje.

Pažvelk aplink!
Tu pamatysi, kiek daug galima padaryti dėl pasaulio.
Panirk giliai vidujybėn!
Tu ne tik pamatysi,
Bet taip pat iškart padarysi
Daugybę dalykų dėl Dievo.

Gruodžio 19-oji

Jei valios jėgą panaudojame teisingai, savo gyvenime kursime stebuklą po stebuklo.

Kai dieviškoji realybė nori pasireikšti žemėje, tik žmogaus valios jėga priima iššūkį padėti. Kitos dieviškos žmogaus savybės delsia ir svyruoja; kai Realybė nori pasireikšti per jas, rodos, laikas dar nepribrendęs. „Mes ruošiamės. Prašau, duok mums daugiau laiko“, – prašo jos. O kai kreipiasi į valios jėgą, ši jaučia didžiulį džiaugsmą ir palaimą. Valios jėga pasiruošusi paremti dieviškąją Realybę ir nunešti ją visur, kur tik reikia.

Ar galėtų
Būti didesnis mano pasiekimas,
O mano Viešpatie Aukščiausiasis,
Jei ne Tavo paties stipriausio
Sugebėjimo – Gailestingumo – išreiškimas?..

Gruodžio 20-oji

Jūs iš tikrųjų mylite Dievą? Jei taip, tuomet kalbėkite su gailestingumu ir veikite besąlygiškai lyg Dievas.

Transcendencija yra Amžinasis Dabar. Jei išdrįstume jaustis esą išrinktieji Dievo vaikai, be abejo, galėtume gyventi Transcendentinėje būtyje. Mums derėtų jausti, kad esame visur kur ir visa yra mumyse. Dievas yra mumyse; Dievas yra už mūsų. Privalu žinoti, kad mūsų žmogiškoji egzistencija turi prasmę tik tada, kai tampame tobulu Dieviškumo kanalu, kad išreikštume pirmapradę tiesą žemėje.

Tapti tobulu Dievo
Instrumentu
Taip sunku,
Nes taip lengva
Pasiduoti.

Gruodžio 21-oji

Mano sielos pažadas ir meilės, atsidavimo ir atsižadėjimo kupinas gyvenimas atskleis mūsų Mylimą Aukščiausiąjį visur pasaulyje.

Kad galėtume paaukoti save Dievui kaip tobulą gėlę, iš pradžių turime tapti gėlėmis. Kaip mes tai galime padaryti? Gėle tapsime nuolat prisimindami, kuo mes galiausiai ketiname tapti. Mes norime tapti Dievo Instrumentu. Betgi, jei esame instrumentas, vadinasi, nesame veikiantieji. Kažkas kitas yra veikiantysis. Mes – ne kūrėjai, ne kūriniai, netgi ne stebėtojai. Mes esame vien Dievo patirtis. Dievo patirtis mumyse, su mumis ir dėl mūsų. Kai jaučiame, kad Dievas yra Kūrėjas, Patirtis ir Stebėtojas mumyse, tada ne mes veikiame, bet Jis viską daro mumyse, per mus ir dėl mūsų, ir tada mes tampame nuostabiomis gėlėmis, kurios paaukojamos Aukščiausiajam.

Suderink savo širdį-veržimąsi
Harmoningai su Dievu
Pirmiau, nei pradėsi
Savo šviesos pasirodymo koncertą.

Gruodžio 22-oji

Neskubėkite, Dievas tikrai pratęs jūsų laiką, jei jums to tikrai reikia, kad pradžiugintumėte Jį taip, kaip Jis to nori.

Tobuli Aukščiausiojo karžygiai yra tos sielos, kurios realizavo Dievą ir dabar išreiškia Jį žemėje, sielos, kurios sąmoningai davė pažadą kovoti už Aukščiausiąjį ir grumtis su nemokšiškumu, būti pasaulyje ir tobulinti jį. Šios sielos išpildė Aukščiausiojo pageidavimą ir atėjo į pasaulį. Čia jos pamatė, kad visos sielos skendėja nemokšiškumo jūroje, tad stengiasi jas perkelti Šviesos jūron.

Jei tu esi jau atbudusi siela,
Turėtum suvokti,
Kad Dievas jau davė tau didį uždavinį.
Jis nori, kad tu dirbtum
Dėl Jo taikos – gėlių vizijos.

Gruodžio 23-ioji

Geroji širdis niekada nevengs jokio iššūkio, ji narsesnė už narsiausiąjį, kai būna pasiryžusi išreikšti savo Mylimą Aukščiausiąjį žemėje.

Kai dieviškumas ar kitos dieviškos kokybės esti gana išreikštos, jos pasidaro pastovios. Tampa neatskiriama Žemės Motinos dalimi. Veržliosios žmonijos nuosavybe. Dėl to Dievą realizavęs ieškantysis ir stengiasi jas skleisti. Jas apreikšdamas jis junta visišką vienovę su Absoliučiuoju Vairininku. Jis tampa dieviškosios Tobulybės instrumentu. Būdamas savo Mylimo Aukščiausiojo tobulu įrankiu, stengiasi išreikšti dieviškumą, kuris buvo jam patikėtas.

Nuostabios vilties grožį
reikia pakeisti
Galingu pažado įsipareigojimu.
Ir šį pažadą reikia įgyvendinti
Kaip neklystamo dieviškumo išryškinimą.

Gruodžio 24-oji

Tvirtai laikykitės įsitvėrę savo gyvenimo medžio-paklusnumo, jei norite tikro Dievo manifestacijos gyvenimo.

Tikras dvasinis gyvenimas reiškia, kad savo mylimą Aukščiausiąjį laikome savo širdyje. Nesvarbu, kur einate, – ar į darbą, ar į parduotuvę, Aukščiausiąjį nešatės savo širdyje ir prote. Kiekvieną minutę galite stengtis išreikšti Aukščiausiąjį.

Darbas pats savaime dar nieko neįrodo.
Darbas dėl žmonijos šį tą įrodo.
Darbas dėl Dievo visada žavus
Ir taip pat naudingas.

Gruodžio 25-oji

Jei vilki širdies-vienybės rūbą, Dievas praneš pasauliui, kad tu jo išrinktasis instrumentas.

Jūs galite išreikšti Aukščiausiąjį įvairiomis veiklos formomis, bet pirmiausia privalote atsiduoti Jo Valiai. Dievas nori, kaip ir aš, kad Jį išreikštumėte veikliu gyvenimu. Ar kaskart, kilus minčiai, paaukojate ją Aukščiausiajam? Jei atsakymas „taip“, elgiatės teisingai. Nesvarbu, ar mintis bloga, nedieviška, ar gera, dieviška, jei ją paaukojate Aukščiausiajam, tuomet elgiatės teisingai.

Kai mano malda aktyvi,
Žemiškojo mano gyvenimo susiskaldymas
Pradingsta.
Ir Dangiškojo mano gyvenimo įvairovė-vienovė
Atsiranda.

Gruodžio 26-oji

Dievas padovanojo jums kūrybinę vaizduotę. Ar jūs negalite jam paaukoti savo kūrybiškumo?

Mūsų aikštėn iškilęs gyvenimas ir veržimosi gyvenimas yra neatsiejami. Anksti ryte medituojate. Tai jūsų veržimosi gyvenimas. Tačiau toliau jūs neliekate užsidaręs savo kambaryje. Visas dvidešimt keturias valandas neįmanoma pasilikti savo būste. Jei neisite į darbą, neužsidirbsite pinigų maistui ir sau išlaikyti. Jei užsidarę tik medituosite ir medituosite, kas gi atneš jums maisto, kas gi jus išlaikys? Jūs privalote save išlaikyti. Jūs siekiate Aukščiausiojo, bet dabar turite eiti ir reikštis. Veržimasis ir manifestacija negali būti atskirti.

Jeigu nori patenkinti
Bet kokį savo troškimą,
Prisimink savo seną pažadą:
Dievo išryškinimas bus
Tavo gyvenimo kvėpavimas.

Gruodžio 27-oji

Aš einu pas Dievą su palaima širdyje. Mano vienintelis maldavimas yra pradžiuginti Jį taip, kaip Jis to nori. Dievas artinasi prie manęs plačiai šypsodamasis, nes dabar Jis gali išreikšti save manyje ir per mane.

Pasaulio problemos išsispręs, jei priminsime sau sielos pažadą, duotą Dievui prieš žengiant į pasaulio areną. Ją privalome priimti kaip patirties lauką, kaip eksperimentų lauką, kaip Dievo atskleidimo ir Jo manifestacijos lauką. Kiekviena individuali siela, prieš įsivilkdama į žemišką drabužį, iškilmingai pasižada Dievui regėti Jį, kaip Jis to nori, išpildyti Dievą, kaip Jis to nori. Tačiau pasaulio nemokšiškumas uždengia sielos šviesą ir sielos pažadą Dievui. Tai apgailėtina sielos patirtis šiame gyvenime, bet ji neamžina. Begalinis Dievo gailestingumas ir žmogaus vidinis pabudimas susijungs, ir siela vėl iškils paaukodama tamsos pasauliui savąją šviesą, ir išpildys savo pažadą, duotą Absoliučiam Aukščiausiajam.

Dievas gailestingai klausia manęs:
„Tu sutinki?“
Jis niekada neklausia:
„Ar pajėgsi?“

Gruodžio 28-oji

Dievo alkstančioje savo širdyje aš visada saugau įstabią, saldžią, dvasingą ir nuostabią svajonę apie Dievo pasirodymą.

Kai turėsiu daugiau proto ramybės, daugiau džiaugsmo širdyje, daugiau dvasingumo vitale, daugiau pasiaukojimo kūne, daugiau ryžto veržtis Dievop, daugiau tobulumo pasišventime, daugiau Dievo gailestingumo ir labiau bendradarbiausiu su žmonija, tada aš tapsiu tobuliausiu Dievo instrumentu vidiniame pasaulyje ir tobuliausiu žmonijos atstovu išoriniame pasaulyje.

Jei turi ieškančiojo širdį,
Tai vien pats
Tavo Viešpats Aukščiausiojo priminimas,
Tavo akys, abejingos
Išorinio pasaulio apraiškoms,
Persimaino į
Nenuilstančią rūpestingumo širdį.

Gruodžio 29-oji

Tai, kas mes esame, tėra vien Dievo pasireiškimo, savęs manifestavimo forma.

Džiuginti Tave ir išpildyti Tave taip, kaip Tu to nori, negalima vien teoriškai, bet turi būti ir praktiškai išpildyta – praktiškai įgyvendinta realybė, kurios taip trokšti ir kurios tau reikia. Būtent per praktiką gali išreikšti tai, ką turi dėl manęs, dėl žmonijos padaryti, ir tai, kas esi man ir žmonijai. Tai, ką turi, yra vidinė kūryba – Šviesa dėl manęs ir visos žmonijos, o tai, kas esi, – sąmoninga, pastovi ir neatsiejama Vienovė-Malda vidiniame pasaulyje ir Vienybė-Šypsena išoriniame pasaulyje dėl manęs ir dėl žmonijos.

Vienas valingas įkvėpimas
Ir štai –
Šimtmečių klausimas
Atsakytas.

Gruodžio 30-oji

Kai Dievas atskleidžia savo planus, nedelsdami parodykite savo uolumą, kad Jį išreikštumėte.

Dievas yra vienintelis mane pranokstantis. Kol Jis neregės manęs, stovinčio greta Jo, Jo manifestacija-Šviesa, negalės persmelkti visos Jo Kūrinijos. Žmogiškoji dalis manyje nori matyti šį tą aukštesnio, kas vestų ir globotų. Dieviškumas Dievuje nori ir reikalauja partnerio, bendradarbio, o ne žemesnio sutvėrimo, kad galėtų būti dieviškai džiaugsmingas ir be galo vaisingas.

Negalvok,
Kad nepajėgsi to padaryti.
Tiesiog galvok, kad Dievas
Tikrai ruošiasi tai padaryti
Tavyje ir dėl tavęs.

Gruodžio 31-oji

Jūs pradėjote savo Amžinybės kelionę Danguje. Dabar privalote ją tęsti čia, žemėje.

Mes linkę visada sakyti, kad ne per vėlu ką nors pradėti daryti, bet ar kada nors sakome, jog ne per anksti ką nors nuveikti? Niekada ne per anksti bet ką daryti gyvenime. Ne per anksti melstis ryto valandomis. Ne per anksti realizuoti Dievą. Ne per anksti manifestuoti Dievą. Juo anksčiau tai padarysime, tuo anksčiau pradėsime naują pradžią siekdami aukštesnio, dar labiau prašviesinančio, dar labiau išpildančio tikslo.

Nuoširdus ieškantysis žino,
Kad jo gyvenimas-veržimasis – tai
Ne kas kita, kaip galimybė gyvenimo kelyje
Realizuoti Dievą.
Ir tapti neatsiejamai
Viena
Su Dievo Šviesa žemėje.

Knygoje rasite svarbias ištraukas iš pasaulyje garsaus dvasinio Mokytojo Šri Činmojaus kūrybos. Jo mokymas vadinamas Širdies kalba. Ši ir kita šio autoriaus knyga „Meditacija“ tinka ne tik skaityti, bet ir moko medituoti bei išvystyti kiekvienam svarbias dvasines savybes.

Jei perskaitę šią knygą jūs norėtumėte:

*** sužinoti daugiau apie Šri Činmojų;**
*** susipažinti su jo dvasinio gyvenimo filosofija, muzika ir poezija;**
*** nemokamai mokytis meditacijos;**

galite tapti tarptautinio Šri Činmojaus centro nariu.

Daugiau informacijos gausite paskambinę telefonu (8 672 02 239 Liucija) į Šri Činmojaus centrą.